SADIE TURNER
COLETTE FREEDMAN

NIMIC NU ESTE CEEA CE PARE

ANOMALII

SADIE TURNER
COLETTE FREEDMAN

ANOMALII

~ REVOLTA SUBTERANULUI ~

Original: *Anomalies* (2016)

Traducere din limba engleză:
LAURA NURELDIN

Editura: HERG BENET
2017

Această carte le este dedicată
tuturor celor care simt altfel.
Care ştiu că ceva nu e aşa cum ar trebui.
Îi este dedicată oricărui om care refuză să se conformeze şi simte nevoia să strige asta. Să urle.
Să zguduie lucrurile. Să le răsucească.
Să le îndoaie şi să schimbe perspectiva.
Este pentru aceia dintre voi care aleargă atunci când alţii merg la pas şi care plonjează când alţii plutesc. Pentru cei care au curajul de a fi ei înşişi, orice s-ar întâmpla. Această carte le este dedicată celor excepţionali.

MULŢUMIRI

SADIE: îi mulţumesc lui Suzie pentru că mă inspiră în fiecare zi, lui Robert pentru că a crezut mereu în mine, lui Reagan, Todd, Stacy, Normandie, Randy, Russell, Andrew, Pam, Adam, Trina, Nicola, Stephen, Max, Clare, Sydney, Tania, Vin, Kaley, PK, Dorit, Cindy, Paul, John, Jeremy, Fritz, Jen, Finn, Oliver, Kevin, Akiva, Susie, mamei şi tatei pentru tot sprijinul, iubirea şi încurajările pe care mi le-au oferit de-a lungul acestui drum.

COLETTE: îi mulţumesc lui Brooke, pentru că mi-a schimbat viaţa şi m-a încurajat să-mi port cu mândrie stindardul de ciudată; lui Nickella, Anne-Marie, Adam, Ronnie şi distribuţiei filmului „Serial Killer Barbie”, pentru că mi-au amintit cum să mă distrez; şi tuturor Anomaliilor: Scout, David, Kelly, Zac, Dylan, William, Keb, Jade, Franny, Nessa, Maureen, Christian, Max, Doug, Diane, Rooney, Sean, Gillian, Jaret, Robyn, Rebecca, Elan, Adam, Diana, Kerry, Jen P., Devon, Deb G., Emilie, Jackie, Tegan, Jhen Lynn, Lynne, Fred, Jen L., Agatha, Michael Scott, şi Hannah Hope. Şi, desigur mamei şi tatei pentru tot şi pentru încă ceva în plus. Pentru mult mai mult de-atât.

Sadie and Colette: le mulţumim şi cititorilor care au „testat” cartea – Fergus, Zachary, Max, David şi Bob. Lui Stuart pentru că ne-a prezentat, lui Becky şi Kate pentru că au crezut în noi, lui Savannah pentru fotografii, editorilor noştri fabuloşi, Nancy şi Yoji. Toată recunoştinţa pentru agentul nostru, Bill, şi publicistul nostru, Kenzi.

NIMIC NU ESTE CEEA CE PARE

PROLOG

Urletele străpung zorile de pe întinsul oceanului. Nu ştiu dacă urletele sunt ale copilului sau ale mamei mele, ştiu doar că trebuie să ajung acasă. Imediat. De fapt, ştiam deja că ceva nu e în regulă din momentul în care mă trezisem în acea dimineaţă. Avusesem una dintre presimţirile mele. Mă scutură un fior în timp ce mă frec la ochi, încercând să-i curăţ de apa sărată. Mama ar fi trebuit să o nască pe sora mea abia peste câteva ore. Credeam că am timp pentru o tură scurtă de înot, devreme.

M-am înşelat.

Vaietele devin asurzitoare în clipa în care ies din apă şi gonesc pe plajă. Când trântesc de perete uşa de lemn a casei noastre, întâi o văd pe mama. Zace pe pat, într-o baltă de sânge. Un străin îmbrăcat în alb, cu un turban mare, îi închide ochii. Ce se întâmplă?

— Mamă! strig, iar vocea mea de copil de şase ani tremură de frică şi durere.

Străinul încearcă să mă îmbrăţişeze, dar mă smulg din strânsoarea lui.

Mama mea a murit. Buclele ei blonde îi stau încâlcite în jurul capului, iar asta îi dă o înfăţişare tulburătoare şi angelică. Un bebeluş zace tăcut pe pat, lângă ea. Tatăl meu – stânca mea – e sfărâmat la podea, lângă trupul fără suflet al mamei. Plânge în hohote.

— Mamă, rostesc cu voce pierdută.

Viaţa mea s-a terminat.

— Trebuie să-ţi asculţi inima, Keeva, mă avertizează străinul cu turban, pe un ton slab, dar din care îi răzbate un accent ciudat.

Mă trage mai aproape.

— Cum de îmi ştii numele?

Nu-mi răspunde. În schimb, ia pruncul şi dispare în camera din spate.

După câteva clipe, se aude o bătaie în uşa întredeschisă. Înăuntru păşesc doi oficiali. Sunt îmbrăcaţi din cap până-n

picioare în negru, culoarea uniformei Guvernanţei Globale. Protectori. Oamenii lui Sobek Vesely.

— S-a născut o persoană, spune cel mai scund dintre ei.

E mai degrabă o afirmaţie, decât o întrebare.

— E moartă, mă reped să le zic, fără să ştiu exact de ce mint.

Ştiu că responsabilitatea mea de cetăţean onest este să confirm naşterea copilului în faţa acestor reprezentanţi guvernamentali, iar ei să o poată înregistra. Oficialii sunt mereu prezenţi la naşterea unui copil. Aşa e legea. Treaba lor este să implanteze între sprâncenele copilului o mică bulină cristalizată, care conţine codurile criptate ale Guvernanţei Globale.

Un instinct puternic mă împinge să-mi justific minciuna.

— Vă rog, lăsaţi-ne să o jelim în pace, implor, arătând cu capul spre tatăl meu, care nu se poate opri din hohote.

Bărbaţii se înclină respectuos şi pleacă, înregistrând pe tabletele lor noua informaţie. Nu au motive să creadă că mint. Cetăţenii Guvernanţei Globale nu mint. Nu ne stă în fire. Nu am de ce să mint.

Bărbatul cu turban apare din camera din spate. Îmi pune sora în braţe. Degetele ei sunt atât de micuţe... De delicate. Ochii îi sunt atât de strălucitori. Seamănă perfect cu mama.

Timp de câteva luni, mama şi cu mine am tot vorbit despre numele pe care îl va purta copilul. Acum, mama e moartă. Concep pe de-a întregul teribila realitate şi încep să plâng. Străinul îmi ia cu blândeţe pruncul din braţe.

— Ai ochi trişti, Keeva. Ochi trişti care te vor ajuta să observi lumea şi adevărurile din tine însăţi.

Sunt şocată. Nu pot înţelege ce îmi spune. O vreau pe mama. O vreau pe sora mea, vreau ca totul să fie bine. Dar nu va mai fi niciodată.

— Totul va fi bine, spune străinul, blând, ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile. Numele meu este Harijiwan. Îţi promit să o apăr până când tu vei fi pregătită. Fii puternică, Keeva.

Cu copilul înfăşat în alb, ca şi cum ar fi fost parte din

costumul lui, porneşte spre uşă.

— O cheamă Sun[1], strig în urma lui, apoi mă aplec să-mi consolez tatăl devastat de durere.

[1] Soare (n.tr.).

1.

Mă răsucesc.

Iar şi iar, atârnată de un tavan boltit, cu capul în jos, privesc cum lumea se învârte în jurul meu. Închid ochii, pentru că sunt foarte ameţită, şi strig după ajutor, însă nu mă ascultă nimeni. Sunt adulţi în apropiere, oameni înalţi în uniforme negre, scorţoase, care râd şi îmi ignoră ţipetele. Se mişcă fluid, ca şi cum ar călca pe aer. Încerc să-mi mişc mâinile ca să mă pot opri din răsucit, dar sunt lipite de mine, de o parte şi de alta, înfăşurate în mătase. Mă simt ca într-un cocon. Îngrozită, deschid ochii şi imediat îl văd; îmi văd privirea reflectată în ochii lui albastru strălucitor. Tăcută, privirea aceea mă încurajează să fiu tare. El îmi va fi alături. Mă va apăra.

Şi, deşi mă răsucesc în continuare, ştiu că sunt în siguranţă.

Coşmarul ăsta m-a urmărit toată viaţa. La cincisprezece ani, am coşmarurile pe care le au adolescenţii de obicei – visez că mă prăbuşesc sau că îmi cad dinţii –, însă coşmarul în care mă învârt e cel mai frecvent. E atât de real, încât pare mai degrabă o amintire, deşi nu-mi aduc aminte să fi păţit aşa ceva vreodată. Într-un fel, pare mai real decât amintirea despre pierderea surorii mele mai mici şi despre omul cu turban care mi-a luat-o.

Ştiu că Sun trăieşte. Undeva. Că mă aşteaptă. Uneori îl întreb pe tata ce s-a întâmplat cu ea, iar el îmi răspunde că nici nu a existat vreodată. Dar am o soră. Ştiu că am. Totuşi, el nu vrea să vorbească despre asta, aşa că nu îl presez niciodată. Am împins amintirile despre ea undeva în adâncul subconştientului meu, rămânându-mi doar visele mele despre rotiri… şi despre băiatul cu ochi albaştri care m-a făcut odată să mă simt în siguranţă.

Acum, singurul moment când mă mai simt în siguranţă e când sunt în apă. Când înot, mă simt liberă. Mintea îmi e complet descătuşată, iar coşmarurile sunt doar amintiri îndepărtate. Înot în fiecare zi înainte de micul dejun. E o

rutină, iar mie îmi place rutina.

În timp ce plonjez în valurile oceanului, savurez senzaţia pe care mi-o dă apa răcoroasă şi sărată care îmi udă pielea. Simt cum soarele dimineţii îmi încălzeşte spatele în timp ce înot de-a lungul ţărmului zimţat. Fac mişcări lungi, puternice, mă bucur de propria mea forţă şi de singurătate. La ora asta nu mai e nimeni aici. În curând, oceanul va fi împânzit de muncitori care recoltează probe, de copii care învaţă să înoate şi de peşti care caută hrană. Acum, însă, oceanul e piscina mea privată şi nu am niciun chef să ies din el.

Aceasta va fi ultima mea scufundare în ocean pentru aproape o lună. În câteva ore plec în tabără. Mai plonjez o dată şi deschid ochii, scrutând apa limpede; îmi iau la revedere de la atât de familiarele plante subacvatice, de la strălucitorul recif de corali şi de la bancurile de peşti viu coloraţi. Mă întorc spre linia ţărmului şi înot pe sub valuri, până ajung la nisip. Acolo, ţâşnesc din ocean şi gonesc spre casă, lăsând vântul să-mi usuce trupul. Când sar peste cele trei trepte ale micuţei case de pe plajă unde locuiesc împreună cu tata, deja simt aroma de ouă şi pâine prăjită care pluteşte în aer.

— Grăbeşte-te, Keeva, e gata să înceapă, mă avertizează tata.

De cum intru în casă, înhaţ un prosop gros de pe raftul de lângă uşă şi mă înfăşor în materialul greu. Tata îmi umple farfuria şi îmi toarnă o cană de cofeină. Absentă, îmi frec Terţiarul cu degetul, un minuscul diamant opac, cristalin, montat în mijlocul frunţii, chiar între sprâncene. L-am primit când eram bebeluş. Fiecare cetăţean are unul. Ştirile sunt trimise direct în acel punct de pe frunţile noastre, printr-un sistem complex de sateliţi care are dublu rol: ne livrează ştiri şi ne urmăreşte ca să ne protejeze. Când începe buletinul, mă aşez pe unul dintre scaunele metalice înalte de lângă blatul din bucătărie. Asta e rutina noastră matinală, iar noi mâncăm în linişte în timp ce holograma apărută în partea opusă a încăperii porneşte transmisia.

„Astăzi, începem o nouă sesiune a Taberei Monarch şi am onoarea de vi-l prezenta pe liderul Guvernanţei Globale, care ar dori să vă ureze personal bun venit. Sobek Vesely.”

Transmisia se mută de la prezentator, pe conducătorul lumii noastre. Sobek Vesely stă pe un scaun cu spătar înalt şi priveşte direct în cameră.

„Bine aţi venit, cetăţeni.” Vocea lui baritonală atrage imediat atenţia şi mă trezesc fermecată. În fraze scurte, prezintă informarea mondială care anunţă inaugurarea Sesiunii Solstiţiului de Vară a Taberei Monarch, o sesiune la care prietenii mei şi cu mine vom participa.

Spre deosebire de Johan – tatăl meu musculos şi bronzat pentru că a muncit în soare în fiecare zi din viaţa lui –, Sobek Vesely are o piele atât de albă, încât pare transparentă. Părul castaniu închis, tuns scurt, îi accentuează pomeţii puternici, iar ochii negri par să te sfredelească. E un bărbat frumos, într-un fel straniu. Captivant. Şi extrem de înalt. Chiar şi aşezat, statura lui abia încape în proiecţia hologramei.

Sobek Vesely este cel care a salvat lumea noastră de la dispariţie. Este liderul nostru, iar eu îl respect şi îl admir. Spre deosebire de generaţia bunicilor mei, care trăiau cu frica războiului, a bolilor, a suprapopulării şi încălzirii globale, eu trăiesc într-o lume fără război. O lume perfectă ai cărei cetăţeni se simt deopotrivă în siguranţă şi mulţumiţi. O lume condusă de o guvernanţă unită, fără graniţe regionale.

„Sunt nerăbdător să-l întâmpin pe fiecare dintre viitorii mei cetăţeni, peste trei săptămâni, când vă părăsiţi copilăria şi păşiţi în noua lume în calitate de cetăţeni deplini.”

Liderul lumii noastre îşi încheie scurtul discurs de bun venit, iar transmisia se mută pe starea vremii. Însorită şi caldă.

Mereu e soare şi cald în Comunitatea Oceanică.

Îmi termin micul dejun şi îmi balansez picioarele ca să cobor de pe scaun; cât pe ce să cad peste tata. Îmi iubesc

tatăl, dar nu-l înţeleg. Dr. Johan Tee este un biolog marin care îşi petrece tot timpul acaparat de experimente ştiinţifice menite să păstreze oceanul curat. Eu una nu cred că e foarte fericit. Îşi dorea să fie chirurg, dar s-a făcut cercetător. După Marele Război Tehnologic, s-a căsătorit cu mama şi s-au mutat lângă ocean. Cred că e plin de regrete, pentru că vorbeşte mai mult despre medicină, decât despre munca lui de la Staţia de Desalinizare. Este genul de bărbat căruia îi e greu să-şi exprime emoţiile, aşa că, atunci când vine momentul despărţirii, mă îmbrăţişează scurt, scurt de tot. Nu suport gândul de a-l abandona, pentru că eu sunt tot ce mai poate numi familie. Clipesc ca să-mi stăvilesc lacrimile şi îmi forţez vocea să sune normal când îi spun, încet, că o să mă întorc în câteva săptămâni.

Sus, în mica mea cameră din mansardă, mă schimb într-un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. Mă aşez la birou şi mă holbez la o poză a mamei, pe tabletă. E făcută chiar înainte să moară. Mama era însărcinată în ultimele săptămâni, iar eu îi îmbrăţişam pântecele. Mă străduiesc să nu plâng, deşi încă mă doare că nu am apucat să-mi iau adio de la ea. Închid tableta şi o pun în sertarul de la birou, împreună cu ceasul de identitate. Dacă Terţiarul e menit să ne monitorizeze şi să ne protejeze, ceasurile sunt mijloace prin care comunicăm între noi. Conţin holograme şi amintiri. Sunt singurele care ne leagă de familie şi prieteni atunci când nu ne aflăm lângă ei. Cu toate astea, nu pot lua cu mine nici ceasul, nici tableta.

Dispozitivele electronice nu sunt permise în tabără.

În fiecare zi mi-e dor de mama. Sper că e cu părinţii lui tata acum. Ei au murit după război, nu în inundaţii, ci din cauza epidemiei care a urmat. Şi nu au fost singurii. Practic, toţi cei care depăşiseră vârsta de douăzeci de ani şi nu erau protejaţi cu un cip au pierit. Compania lui Sobek Vesely – pe atunci un tânăr magician într-ale tehnologiei, angajat la una dintre marile corporaţii – a fost cea care a produs şi distribuit înainte de război ceea ce numim Terţiar. Însă din cauza reglementărilor stricte ale fostului

guvern, s-au produs cipuri de date doar cât să ajungă pentru cetăţenii necăsătoriţi mai tineri de douăzeci de ani. Când a început războiul, Terţiarul a ajutat la eliminarea epidemiei care a urmat. Părinţii mei erau împreună, dar nu erau căsătoriţi, aşa că au primit cipuri. Au fost printre cei norocoşi.

Datorită succesului înregistrat de Terţiar, Sobek Vesely a devenit celebru instantaneu. Tehnologia iniţiată de el a fost esenţială pentru dezvoltarea şi supravieţuirea cetăţenilor rămaşi. Şi, în vreme ce fostele guverne se destrămau, steaua lui Sobek se înălţa. A devenit indispensabil. Fiecare supravieţuitor îi cerea să se implice. Şi a făcut-o, folosind cruciala tehnologie pentru a uni întreaga lume sub o singură conducere. A lui. A acceptat să integreze complet tehnica proprie în schimbul numirii în funcţia de lider mondial. Oamenii erau gata să-l urmeze, iar Sobek Vesely gata să conducă. Supravieţuitorii erau disperaţi, în schimb Sobek Vesely le oferea alternativa speranţei. Era un tânăr îndrăgit şi promiţător, cu idei geniale şi cu o viziune clară asupra viitorului. Pentru că oamenii mureau cu zecile de mii, nu a fost timp pentru alegeri, aşa că Sobek Vesely a fost instantaneu numit lider mondial şi a creat un guvern unic pentru toţi.

Bunicii mei nu au supravieţuit; nici mătuşile şi nici unchii mei. Dar toţi cei care aveau un cip au trăit, mulţumită lui Sobek Vesely. El e cel care a scos lumea noastră din mocirlă şi a condus-o într-o nouă eră. Prietenii mei şi cu mine trăim într-o lume în care nu vom şti niciodată ce înseamnă foamea, sărăcia sau nefericirea.

Suntem incredibil de norocoşi.

Mă ridic şi mă uit prin cămăruţa mea. Deşi m-am pregătit mental toată viaţa pentru această tabără de vară, tot nu sunt sigură că am pus destule lucruri în bagaje. Îmi place să fiu pregătită pentru orice şi pentru tot. Geanta mea de voiaj e pe pat. Annika şi Rane trebuie să ajungă din clipă-n clipă. În următoarele trei săptămâni şi jumătate, noi trei vom fi la Tabăra Monarch, tabăra obligatorie organizată de Guvernanţă pentru toţi cei care au

cincisprezece ani.

De când a fost înfiinţată Guvernanţa Globală, acum cincizeci de ani, toţi copiii trebuie să meargă în tabără când împlinesc cinci ani şi să revină după zece ani, ca să-şi reîntâlnească partenerul de viaţă ce le-a fost desemnat, după care să fie trimişi în noua lor comunitate. Este cel mai important eveniment din viaţa mea; şi totuşi, pe măsură ce trec în revistă lista lucrurilor de pus în bagaj, îmi dau seama că nu vreau să mă gândesc la viitorul meu… Doar la prezent. Mă întreb dacă am luat destule. Dacă e nevoie, pot să împrumut câte ceva de la Annika sau Rane, dar sunt neobişnuit de înaltă, aşa că hainele lor nu prea mi se potrivesc. Cele mai multe dintre lucrurile mele sunt deja îngrămădite în geantă, cu excepţia bandanei de la tata. Am înnodat-o şi mi-am înfăşurat-o la mână, ca pe o brăţară.

Sunt şase comunităţi de lucru: Muncă, Agricultură, Ecosistem, Energie Regenerabilă, Ocean şi Academică. La fel ca toţi membrii Comunităţii Oceanice, sunt identificată după culoarea comunităţii. Sobek Vesely susţine că motivul pentru care ne-a alocat câte un cod vestimentar cromatic e să ne ajute să înţelegem că o comunitate este mai mare decât individul – că suntem cu toţii uniţi de faptul că muncim pentru un scop comun. Aşa că toate hainele mele sunt albastre. Nu ţin foarte mult la aspectul meu, dar având în vedere că sunt roşcată şi am ochii albastru deschis, mă consider norocoasă. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să cresc purtând haine maro, ca membrii Comunităţii Agricole, sau mov, ca membrii Comunităţii de Muncă. Din fericire, nu voi afla niciodată.

Imediat ce voi fi distribuită în viitoarea mea comunitate de lucru, pe umărul stâng mi se va tatua un fluture în culoarea reprezentativă a comunităţii. Sora mai mare a celei mai bune prietene a mea, Annika, are pe umărul stâng un fluture în nuanţe de albastru-cobalt şi safir, iar mama lui Rane are un splendid fluture turcoaz, tot pe umărul stâng. Cei mai mulţi oamenii care au crescut în Comunitatea Oceanică sunt redistribuiţi tot aici, aşa că mi-am petrecut aproape toată viaţa alegându-mi nuanţa

tatuajului meu cu fluture. Annika şi Rane vor azuriu amândouă, dar eu vreau albastru-verzui, culoarea oceanului. Acolo sunt cea mai fericită; acolo mă simt în siguranţă.

Înainte de Marele Război Tehnologic, oceanele erau atât de poluate, încât nu puteai să înoţi în ele sau să mănânci peştele care creştea acolo. De când Sobek Vesely şi Guvernanţa Globală au reconstruit societatea noastră, apele au căpătat o nuanţă frumoasă de acvamarin şi sunt complet curate. Oceanul este unica noastră sursă de apă. La Staţia de Desalinizare, unde lucrează tatăl meu, se scoate sarea din apa oceanului. Biologii, aşa cum e tata, muncesc din greu pentru ca apa să fie mereu curată.

Tropăitul de pe scări se aude înaintea vocii celei mai bune prietene care îmi strigă „Hai mai repede, Keeva!”.

Annika dă buzna în camera mea. La un metru şaizeci înălţime, Annika Aames e cu aproape cincisprezece centimetri mai scundă decât mine şi e cea mai neîndemânatică persoană pe care o cunosc. Cu toate astea, o invidiez. La un metru şaptezeci şi cinci sunt mult prea înaltă, mult prea slabă, iar părul meu are culoarea asfinţitului. Nu sunt genul de persoană căreia îi place să iasă în evidenţă; de-a lungul vieţii mele, m-am obişnuit să încerc cât mai mult să mă pierd în mulţime. E mai simplu.

— Unde e Rane?

Trag fermoarul genţii de voiaj, în care am mai îndesat, de-a valma, nişte haine. Toate albastre.

— Jos. Eşti emoţionată?

Annika îmi scrutează faţa, cu ochi căprui şi strălucitori. Mereu îşi dă seama dacă mint.

— Puţin. Dar totul e prestabilit, nu? Aşa că n-am de ce să fiu emoţionată.

Chiar în timp ce spun asta, ceva îmi încolţeşte în adâncul minţii… O idee pe care nu sunt sigură că o înţeleg, fapt care nu-mi dă pace.

— Oricum, ne vor fi prezentaţi partenerii şi apoi vom fi alocaţi unei comunităţi… Cu toţii vom fi Oceanici, nu?

Annika încuviinţează din cap, iar coada prinsă în creştet

i se leagănă înainte şi înapoi, în ritmul mişcărilor ei. Ea, Rane şi cu mine am făcut un pact săptămâna trecută, când Rane a împlinit cincisprezece ani. De vreme ce toate suntem născute în iunie, am fost alocate Taberei Monarch a Solstiţiului de Vară. Tabăra este funcţională de patru ori pe an şi suntem foarte încântate că mergem acolo când e cald. Tabăra e localizată în centrul Americii şi am auzit că, uneori, e incredibil de frig la sesiunile din timpul Echinocţiului de Toamnă şi al Solstiţiului de Iarnă. Annika, Rane şi cu mine avem de gând să rămânem în Comunitatea Oceanică, iar asta nu ar trebui să fie o problemă de vreme ce Guvernanţa Globală, sau GG, cum i se mai spune, încurajează mereu perechile să se aşeze în comunitatea din care provine fata.

— Orice ar fi, o să rămân în Comunitatea Oceanică. Îţi dai seama cum ar fi să lucrezi pentru Comunitatea Energiei Regenerabile? Plictisitor!

Annika face ture prin cameră. Nu poate să stea locului.

— Cred că sună mişto chestia asta cu obţinerea de energie din surse naturale.

— Sau Ecosistem… Mă face să casc.

Annika vorbeşte în continuare precum o moară stricată. Aşa e ea atunci când susţine ceva în care crede. Nimic nu o poate face să-şi schimbe direcţia.

— Singura parte bună a Comunităţii Ecosistem e că măcar poartă verde, iar asta ţi-ar sta foarte bine, Keeva. Păr roşcat, un milion de pistrui…

— …Un miliard, o întrerup eu.

— Exact! Ai arăta superb! mai ales dacă ţi-ai tatua un fluture verde închis.

— De ce vorbim despre asta? mormăi eu. Amândouă o să rămânem în Comunitatea Oceanică.

— Sigur. Adică doar dacă nu suntem Anomalii.

Amândouă tăcem. Există poveşti de groază despre Anomalii, oameni care ajung în tabără şi nu mai sunt reuniţi cu partenerii lor, din cauze neprevăzute. Aceşti oameni fie nu se mai întorc niciodată din tabără, fie sunt alocaţi în alte comunităţi.

— Ei, nu mai sta aşa serioasă, râde Annika. O să fim bine. Deşi… abia dacă îmi mai amintesc câte ceva despre partenerul meu. Doug, parcă, sau Danny… Daniel… Dave? E ceva cu D.

Annika ridică din umeri.

— E ciudat că ni se desemnează perechea când suntem atât de mici. Te-ai aştepta ca GG să vrea să petrecem ceva timp împreună, ca să ştim sigur că suntem compatibili.

— Toată lumea e compatibilă, spun eu. De asta n-am emoţii, pentru că GG a făcut toate cercetările pentru noi. Vom avea copii perfecţi şi vieţi bune. Totuşi, despre partenerul meu îmi aduc aminte doar că avea ochi albaştri. Culoarea oceanului.

— Amândouă avem o memorie foarte proastă, râde Annika.

— Mie-mi spui?!

Abia îmi amintesc câte ceva din copilărie, darămite pe viitorul partener de viaţă. Ne-am întâlnit la Tabăra Monarch când aveam cinci ani, ne-am jucat împreună trei săptămâni, timp în care ni s-au dat şi teste de compatibilitate, însă asta e doar o amintire ştearsă. Nici numele lui nu mi-l mai aduc aminte… Doar ochii lui albaştri. Mă răsucesc… mă răsucesc… amintirea prinde contur şi o împing în străfundul minţii:

— Atâta sper: să fie drăguţ.

— Ştiu! chicoteşte Annika. Nu-mi aduc aminte decât că Doug/Danny avea capul foarte mare.

— Avea cinci ani. Probabil că şi-a schimbat proporţiile de-acum.

— Annika! Keeva! răsună vocea lui Rane, de la parter. Hai mai repede!

— Să fie cu noroc! E prima zi din restul vieţilor noastre.

Înşfac geanta de voiaj de pe pat şi mi-o aşez lejer pe umăr. Annika mă urmează în jos, pe scări, către viitorul nostru incitant.

În secunda în care transmisia s-a încheiat, Sobek a sărit de pe scaun. Nu putea să sufere momentele în care oamenii de la studio veneau la Palat. Detesta să zâmbească fals şi să se machieze ca să-şi coloreze puţin pielea. Ceea ce ura cu adevărat erau aceste mesaje mass media, dar erau necesare. Cetăţenii lui se aşteptau ca el să le ofere propagandă, iar la asta se pricepea de minune.

— Unde este fiul meu? se răsti la femeia timidă din Comunitatea Academică, angajată să organizeze transmisia.

— În camera de jocuri virtuale din Aripa de Sud, răspunse ea înainte să dispară după colţ.

Sobek zâmbi. Nimănui nu-i plăcea să stea prea mult pe lângă el. Oamenii sunt creaturi extrem de sensibile, care nu suportă critica sau limbajul dur. Sobek se obişnuise să-şi critice angajaţii şi să le vorbească urât. Se hrănea cu frica lor.

Îi dădea forţă.

Preferatul lui era complexul din Oraşul Sabatic, în detrimentul altor palate din Asii şi Australia. Totul acolo părea cumva lucios şi sclipitor, iar asta îi amintea de casa lui de acum câteva vieţi. Celelalte două sedii erau în partea opusă a lumii: Oraşul Piramidă, în Piramida Gizeh din fostul Egipt, şi Oraşul de Argilă, construit în vechea mină de diamante Argyle, unde muncitorii lui cristalizau diamante cărora le adăugau ingredientul secret şi le transformau în Terţiar.

Sobek se uită în jur, prin somptuosul său palat din inima Oraşului Sabatic. Era plin de statui ale unor zei pe care aceşti oameni îi veneraseră cu doar câteva veacuri în urmă. Înainte ca el să preia controlul asupra lumii, clădirea se numea Caesar's Palace şi era situată într-un loc mai degrabă stupid, numit Las Vegas.

Părea că se împart apele când Sobek trecu ca o furtună prin complex, în căutarea moştenitorului său. Calix crescuse alături de alţi copii. Mersese la şcoală şi se jucase

cu ei: era important pentru socializarea lui. Nimeni nu poate controla ceea ce nu înţelege. Dar joaca se sfârşise, iar Sobek era hotărât să-şi pregătească fiul pentru preluarea imperiului.

Mai întâi, fiul lui trebuia foarte bine educat.

2.

Sunt în zbor.

Annika, Rane şi cu mine ne urcăm în elicopterul de lângă şcoala noastră. Maşinăria neagră şi masivă decolează rapid, lăsând în urmă iubita mea comunitate. Văd cum dispare oceanul, în vreme ce elicopterul se îndreaptă spre răsărit. Locuiesc pe coasta Americii de Vest, într-un loc care se numea cândva California. Îmi lipesc nasul de hublou şi privesc prin geamul întunecat cum pământul îşi schimbă culoarea din verde în maro. Cândva, acest drum ar fi durat mai mult. Asta era înainte de război, când lumea arăta cu totul altfel.

După război, calota de gheaţă de la Polul Nord s-a topit. America de Sud, Antarctica şi Europa s-au scufundat instantaneu în oceane, iar toţi cetăţenii au murit. Statele Unite a supravieţuit cu greu – i-au rămas doar unsprezece state din câte avea. Coasta noastră de vest şi puţin din continent au supravieţuit, cum au supravieţuit şi coasta de est a Africii şi ceva din continent. Canada şi Mexicul au fost, la fel, decimate. Doar Asia şi Australia au rămas intacte, dintr-o ciudată întorsătură a sorţii care a făcut ca ţări întregi să se scufunde, în ciuda regiunilor lor muntoase. A fost o simplă chestiune de amplasare geografică.

Lumea a fost reîmpărţită rapid.

Ceea ce era cunoscut drept Statele Unite şi Canada, biete umbre ale măreţiei apuse, au fost împărţite în trei: America de Vest, Mijlocie şi de Est. America de Vest şi cea de Est sunt mărginite de oceane. America Mijlocie este limba de pământ dintre ele. Americile ocupă cam o treime din pământul pe care îl ocupau înainte de război, pentru că totul, de la fosta Coastă de Est până la Sud, în Texas şi până sus, în Dakota de Nord, totul a ajuns sub ape.

Tabăra Monarch e aruncată chiar în centrul Americii Mijlocii, la fosta graniţă dintre Utah şi Nevada. Pe măsură ce ne înălţăm în aer, văd sub mine o întindere nesfârşită

de pământ maroniu şi uscat. Sunt tot mai puţine ochiuri de apă cu cât zburăm mai adânc spre uscat. Câte un lac ici, colo, dar nimic semnificativ. Într-o încercare de a-mi controla panica, strâng cu mâinile braţele scaunului, până când mi se albesc încheieturile. Nu-mi dau seama ce mi se întâmplă; mă îngrozeşte gândul că voi fi blocată pe uscat timp de câteva săptămâni.

Rane, Annika şi cu mine stăm în primele patru rânduri din elicopter. În spatele nostru sunt trei rânduri cu câte trei scaune fiecare. Elicopterul transportă doisprezece tineri de cincisprezece ani din comunitatea noastră şi un pilot. Nu vorbim în timpul zborului. Fiecare dintre noi se gândeşte cu nelinişte la ce vom găsi când ajungem în tabără. Rane îmi simte anxietatea şi mă strânge uşor de braţ. Atingerea ei mă calmează. Albastrul imperial al ojei pe care o poartă contrastează puternic cu albul de porţelan al pielii ei. De-a lungul vieţii mele, Rane mi-a fost mereu alături atunci când am fost temătoare. La fel şi Annika. Şi atunci de ce să-mi fie frică? Pentru cei mai mulţi oameni, Tabăra Monarch este o experienţă solitară. Eu am norocul de a merge acolo nu cu una, ci cu două prietene bune.

Închid ochii şi încerc să mă relaxez. În total, sunt zece elicoptere din fiecare comunitate, şi fiecare transportă doisprezece adolescenţi. Niciodată n-am fost bună la matematică, dar Rane, care se pricepe de minune la orice, ne-a spus că la sesiunea asta vor fi în jur de 840 de oameni în tabără. Înainte de Marele Război Tehnologic, populaţia scăpase de sub control şi erau în ţară peste cinci milioane de tineri de cincisprezece ani… ceea ce înseamnă că la sesiunea Solstiţiului de Vară ar fi participat câteva sute de mii. Acum mai rămăsese doar o părticică din toţi acei adolescenţi.

De asta se străduiseră atât de tare Sobek Vesely şi Guvernanţa lui Globală să ne apere de trecutul nostru: ca să ne protejeze viitorul.

Iar acum ştiu exact care va fi viitorul meu. Annika, Rane şi cu mine vom ajunge înapoi în Comunitatea Oceanică. E

tot ce ştiu şi tot ce vreau să ştiu. Familiile noastre au trăit în această comunitate de la război încoace, iar eu nu vreau să trăiesc niciunde altundeva. Neamurile Aames şi Crowley mi-au fost ca o familie de când mă ştiu. Noi trei, fetele, am fost crescute ca nişte surori, dormeam pe rând acasă la una dintre noi, înotam şi făceam planuri de viitor; totul împreună. După ce a murit mama, cred că am stat acasă la Annika la fel de mult cât am stat acasă la mine, iar sora ei mai mare, Quill, şi partenerul acesteia, Jed, mi-au fost ca nişte fraţi. Nu am fost atât de apropiată cu familia Crowley, părinţii lui Rane, deşi la un moment dat eram îndrăgostită de Cannon, fratele mai mare al lui Rane. El a mers la Tabăra Monarch acum trei ani, şi acum trăieşte în America de Est, în Comunitatea Academică, împreună cu partenera lui, Jo. Deşi vine în vizită în cele două săptămâni special rezervate pentru asta în fiecare an, deja pare… diferit; ca un străin.

Aşadar, planul meu este să mă distrez trei săptămâni, să mă întâlnesc cu partenerul meu şi să revin în Comunitatea Oceanică, unde să-mi împlinesc destinul.

Rane mă împunge uşor:

— Nu mai visa cu ochii deschişi. Am ajuns.

Mă uit pe geam. Plutim în aer şi sunt elicoptere în stânga şi în dreapta. Dedesubt, alte elicoptere aterizează unul după altul, în ordine perfectă. Maşinăriile de zbor mari şi negre opresc pe rând pe heliportul din mijlocul zonei muntoase.

După aterizare, ne cărăm genţile de voiaj printr-un tunel mare, săpat în munte. Mergem în şir indian. Annika e în faţa mea, iar Rane în spate. Locul e prost luminat şi nu prea vezi pe unde calci, aşa că facem paşi mici, ca să nu ne împiedicăm aşa cum păţeşte Annika – de trei ori, chiar. Mergem în felul ăsta aproape un kilometru şi jumătate până să vedem, în sfârşit, lumină. Tabăra este chiar la ieşirea din tunel. Clipesc de câteva ori, să le dau ochilor timp să se adapteze la soarele strălucitor. În jur este şes cât vezi cu ochii. Acest loc se numea Câmpiile Sărate Bonneville, o suprafaţă plană acoperită de sare care se

întindea pe mai mult de douăsprezece mii de hectare. Nimeni nu dădea doi bani pe locul ăsta înainte ca aici să se construiască Tabăra Monarch a Americii.

Înainte ca Guvernanţa Globală să construiască o tabără pe platou, locul adăpostea doar foarte multă sare, câteva clădiri guvernamentale abandonate şi nişte vechi aerodromuri. Fostul guvern naţional avea sediul într-un loc numit Washington, care s-a scufundat în timpul dezgheţului polar, iar acum este complet acoperit de ape.

Aşa că Sobek a pus să fie demolate toate vechile clădiri statale, pentru că nu avea nevoie de sedii suplimentare. A pus să fie desfiinţate şi aerodromurile de pe Câmpiile Sărate unde fostul guvern făcea experimente militare. Sobek nu crede în înarmarea globală, aşa că, odată ajuns la putere, toată muniţia şi toate bombele au fost distruse.

„Singurele arme de care avem nevoie sunt minţile noastre” este unul dintre motto-urile lui Sobek.

Acest motto este inscripţionat şi pe cipurile care ne servesc drept monede, ca o amintire constantă a păcii şi a importanţei ei. În palatul lui din Oraşul Sabatic, Sobek găseşte tot timpul modalităţile cele mai potrivite de a păstra pacea în lume. Zâmbesc. Mă simt norocoasă că trăiesc într-o epocă în care calmul şi nonviolenţa vor fi mereu mai presus de orice.

— Bine aţi venit la Tabăra Monarch, citeşte Annika de pe pancarta enormă aflată la intrarea în tabără.

E făcută din tablă, iar de marginea inferioară atârnă şapte fluturi coloraţi care se răsucesc în bătaia vântului. Culoarea fiecărei comunităţi este reprezentată de un fluture vopsit în violet, maro, verde, roşu, albastru, galben sau negru.

Când trecem pe sub pancartă, fiecare atingem fluturele care ne reprezintă. Annika, Rane şi cu mine ne întindem şi lovim fluturele albastru, care atârnă între fluturele roşu al Energiei Regenerabile şi fluturele verde al Ecosistemului. Simt că mă ia ameţeala de la agitaţia tuturor celor care intră în tabără. Exact când îmi fac intrarea oficială, un băiat se izbeşte de mine în momentul în care se întinde să-

şi atingă fluturele roşu. Nici măcar nu-şi cere scuze.

— Ăăă, nu te supăra… îl bat eu pe umăr.

— Ce? zâmbeşte şi se întoarce.

— Tocmai te-ai lovit de mine.

— Îmi pare rău, Stâlp de Telegraf, dar de unde ştii că nu te-ai lovit tu de mine?

Are buze pline şi surâs larg, cu toţi dinţii. E mult mai drăguţ decât oricare dintre băieţii de-acasă, dar alung rapid acest gând şi continui să-i cer socoteală.

— Stâlp de Telegraf?

E la fel de înalt ca mine, iar ochii îmi aruncă văpăi direct într-ai lui, în care sclipeşte batjocura.

— Tu te-ai lovit de umărul meu.

— Iar eu spun că poate tu te-ai lovit de al meu.

— Eşti ridicol.

Nu am cine ştie ce experienţă cu băieţii din afara comunităţii mele. Mă întreb dacă toţi or fi la fel de nesuferiţi.

— Poate că m-am lovit sau poate că nu, dar ştiu sigur că nu eu ţin coada pe loc, rânjeşte el de data asta.

Într-adevăr, e o coadă lungă de Oceanici care aşteaptă să intre, iar eu chiar îi ţin pe loc.

— În fine.

Îi dau un bobârnac fluturelui meu şi intru în tabără. Îmi vine să ţip la el, dar mi-a luat-o deja înainte, înconjurat de gaşca lui roşie. Nu vreau să-mi strice nimeni prima zi petrecută aici. Viaţa îmi e pe cale să înceapă în mod oficial şi nici c-aş putea fi mai fericită. E straniu că abia-mi aduc aminte de locul ăsta din copilărie. Ce ciudat că, pe când aveam cinci ani, probabil că am mers un kilometru şi jumătate pe sub pământ fără să-mi fie frică. Sau că m-am urcat într-un elicopter fără teamă.

E straniu felul în care sunt împărţite amintirile mele.

Bărbaţi şi femei în uniforme negre, scorţoase, ne mână spre catargul cu steag de unde vom fi împărţiţi pe dormitoare. În vreme ce ne îndreptăm spre centrul taberei, văd vreo douăzeci de adulţi care stau drepţi ca şi cum ne-ar da onorul, purtând culorile celor şapte comunităţi. Îl

aud pe unul dintre cei în uniformă cum îi spune unuia dintre proaspeţii sosiţi că aceştia vor fi consilierii noştri în următoarele trei săptămâni.

— Cât de repede crezi că o să putem merge să înotăm? mă întreabă Rane, în timp ce o luăm înainte.

— Ha?

— Uite, acolo e un lac!

Rane mă întoarce într-o parte, iar eu zâmbesc instantaneu. Este un mare lac artificial în stânga noastră, înconjurat de câteva cabane de lemn. Voi putea să înot! Sigur, n-o să fie ca iubitul meu ocean, dar mă voi simţi mai „acasă”. Zâmbind fără oprire, scrutez terenul din jurul nostru. Mai sunt câteva cabane în dreapta, la poalele muntelui, terenuri de sport în spatele nostru şi, chiar în faţă, e un catarg pe care se înalţă steagul în şapte culori al Guvernanţei Globale. Privesc din nou lacul. Imediat după el, se vede o clădire impunătoare, din piatră, care – după cunoştinţele mele de istorie – are arhitectură victoriană. N-am mai văzut aşa ceva pe viu. Nu se potriveşte cu nimic de aici, dar este de o frumuseţe năucitoare, cu turnuleţele ei înalte, din piatră.

— Ce e în clădirea aia? îl întreabă Rane pe un consilier care trecea pe lângă noi.

Eu sunt destul de timidă cu străinii, dar Rane nu are nicio problemă să-şi facă vocea auzită, mai ales dacă are vreo curiozitate, iar Rane e mereu curioasă. Este una dintre cele mai inteligente persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— E parte din TM-5, răspunde consilierul în negru.

— Ce-i aia? insistă Rane.

— Tabăra Monarch pentru copii de cinci ani. Ei vin aici în ultima săptămână a lunii. Imediat după ce voi plecaţi acasă.

Se îndepărtează grăbit, încercând să adune la un loc un grup de băieţi din comunitatea Ecosistem, care se distanţaseră de mulţime.

— Ar trebui să aruncăm un ochi, să vedem ce-i acolo, îmi şopteşte Rane, pe un ton deloc cuminte.

— În niciun caz, spun.

— Ba da, ripostează ea. Hai, Keeva, nu eşti curioasă deloc? Putem să aflăm despre ce e toată tevatura asta. Să vedem locul unde acum zece ani ne-am întâlnit viitorii parteneri.

— N-am de gând să intru în belele p-aici. Nu că nu mă interesează, nu-i deloc aşa. Dar nu vreau să mă abat de la program.

— Treaba ta. Atât îţi zic: când o să am un moment liber, clar o să merg acolo, spune Rane.

— Hai, să prindem locuri bune.

O trag pe Rane în direcţia catargului unde se adună toată lumea. Rane, Annika şi cu mine stăm pe extremitatea stângă a semicercului, aşa că vedem perfect întreaga procesiune.

O femeie cu înfăţişare dură, în uniformă neagră, se apropie de catarg şi îmi dau seama că sesiunea e pe cale să înceapă.

— Bine aţi venit, Cetăţeni.

Toată lumea face linişte şi îşi găseşte câte un petic de pământ pe care să se aşeze; se aude un zgomot neaşteptat de tare când femeia cu părul alb, tuns scurt şi cu pomeţi înalţi îşi sprijină mâna pe catarg, iar inelul i se loveşte de metalul acestuia. Annika, Rane şi cu mine stăm una lângă alta, ţinându-ne de mână şi aşteptând cu nerăbdare să ni se decidă soarta. Sora Annikăi, Quill, ne-a povestit ce urmează să se întâmple, aşa că ascultăm anunţurile şi suntem pregătite. Quill a spus că ar trebui să ne străduim să ţinem minte fiecare moment, din secunda în care Directorul Taberei începe să vorbească. Este o experienţă incredibilă să te reîntâlneşti în sfârşit cu partenerul tău desemnat, aşa că e uşor să te pierzi în emoţia clipei. Quill încă poate descrie momentul în care ea şi Jed s-au regăsit. Fiecare moment. Fiecare sentiment. E o poveste pe care am auzit-o de prea multe ori şi de-acum sunt gata să am propria mea poveste de spus.

— Bine aţi venit, Cetăţeni, repetă femeia arătoasă, printre ultimele şoapte care se mai aud. Mă numesc

Claudia Durant şi sunt Directorul Taberei voastre. Bine aţi venit. În ora următoare, voi anunţa fiecare grup de parteneri. Aşa cum ştiţi de la lecţiile de sociologie, aceste parteneriate au fost aranjate cu grijă, în aşa fel încât să vă asigure o viaţă lungă şi fericită.

Ne dăruieşte un zâmbet îndelung repetat, înainte de a-şi consulta tableta digitală.

— Vă voi striga în funcţie de dormitoarele în care au fost distribuite fetele. Tabăra fetelor este lângă lac, iar cea a băieţilor, la poalele muntelui. Când vă auziţi numele, vă rog să veniţi în faţă. Aveţi două ore să vă întâlniţi cu partenerii voştri şi să exploraţi împrejurimile înainte de a merge în locurile de cazare care v-au fost distribuite. Aveţi acces peste tot, cu excepţia clădirii administrative.

Când spune asta, arată spre acea clădire în stil victorian despre care întreba Rane. Simt că Rane mă strânge de mână, dar o ignor şi mă concentrez la ce anunţă Directoarea Taberei.

— Când vă veţi auzi numele – continuă Claudia Durant înainte să se oprească o fracţiune de secundă ca să-şi treacă privirea peste toţi cei adunaţi – veţi simţi ceva ce nu aţi mai simţit niciodată. E OK. E doar parte din procesul de întipărire.

Annika, Rane şi cu mine stăm emoţionate în mijlocul unui grup de copii din Comunitatea Oceanică. Membrii fiecărei comunităţi sunt înghesuiţi unii într-alţii. E un curcubeu neregulat cu nuanţe de albastru, cafeniu, violet, verde, galben şi roşu, petice adunate pe culori. Doar Protectorii, copii în ţinute negre şi lucioase care par mult mai maturi decât noi, se adună în grupuri mai mici, presărate printre cele mari.

— Dormitorul 1 Fete! Annika Aames, partenerul tău desemnat este... Dante Suarez din Dormitorul Băieţi.

Annika sare în picioare şi toate scanăm mulţimea. La marginea grupului roşu, se ridică un băiat cu pielea de culoarea caramelului. Are părul negru des şi un zâmbet larg. Când li se întâlnesc privirile, observ ceva absolut remarcabil. Terţiarul Annikăi începe să bâzâie. Aud

liniştitul tors al electronilor şi o văd cum închide ochii. Preţ de câteva clipe, Annika este în stare de şoc înainte să-i redeschidă. Scutură din cap, încercând să înţeleagă noul influx de energie.

— Ce se întâmplă? şoptesc.

— E… E incredibil!

Asta-i tot ce-mi răspunde. Ochii ei capătă o strălucire stranie, iar pupilele i se dilată brusc. Prietena mea, de obicei neîndemânatică, nu se împiedică nici măcar o dată în drumul ei spre catarg. În tot acest timp, ochii ei nu îi părăsesc pe ai partenerului desemnat, care îi zâmbeşte senin în vreme ce, la rându-i, se strecoară abil prin mulţime. Corpul lui Dante Suarez s-a proporţionat în mod evident pe măsura capului, şi e şi drăguţ. Chiar foarte drăguţ. Cu un zâmbet lăţit pe toată faţa, Annika îl ia de mână şi îl conduce spre lac. O urmăresc cu privirea.

Claudia Durant continuă să strige nume. Întâi numele fetei, apoi pe al viitorului partener. E fascinant să urmăreşti acest proces, pentru că nimeni nu are habar cine îi e de fapt partenerul. De fiecare dată când e strigat numele unei fete, toată lumea murmură şi se uită în jur, înainte să fie strigat şi numele alesului. Simt că e un privilegiu să fiu spectator la un eveniment de viaţă atât de important. Singura persoană care nu pare impresionată de ceea ce se întâmplă e Directoarea Taberei. E evident că Durant ocupă funcţia asta de multă vreme, pentru că pare aproape plictisită de toată povestea.

Claudia Durant termină lista partenerilor din Dormitorul 1 şi trece la Dormitorul 2. Annika e singura din Comunitatea Oceanică repartizată în Dormitorul 1. Acolo sunt mai mult fete din Comunitatea de Muncă şi din Ecosistem. O văd departe, lângă lac, şi încerc să-mi sugrum gelozia. A fost dată cuiva care-i place. Cu care pare pe deplin compatibilă. Sper să fiu la fel de mulţumită.

Pe măsură ce sunt strigate dormitoarele, remarc tresăririle de teamă, nesiguranţă şi nerăbdare pe feţele fiecăruia dintre aleşi, în timp ce sunt cuplaţi. Apoi, aud zumzăitul Terţiarului înainte ca ei să fie cuprinşi de o stare

de calm. Abia aştept senzaţia asta de calm. Cu fiecare nume pe care îl strigă Claudia Durant, devin tot mai nerăbdătoare. Termină de strigat Dormitoarele 2 şi 3, după care trece la 4.

Deşi multe parteneriate sunt inter-comunitare, oamenii par să se potrivească, în general. O fată şleampătă din Comunitatea de Muncă chiţăie de încântare când constată că perechea ei este un băiat înalt, cu alură de sportiv, din Comunitatea Agricolă. Gemenele Lauderdale, leat cu mine, din Comunitatea Oceanică, sunt cuplate cu nişte gemeni identici din Comunitatea Ecosistem. Claudia Durant strigă toate Dormitoarele, de la 5 la 15. Alte chiote de încântare, alte viitoare parteneriate cimentate. Guvernanţa Globală a scos toate variabilele necunoscute dintre actualele perechi, iar rezultatul în mariaje este o rată de succes de sută la sută. Pe vremea bunicilor mei, mai mult de jumătate din cupluri divorţau. Acum nu mai există aşa ceva, pentru că oamenii sunt „împerecheaţi” din interior, mai degrabă decât de la exterior. ADN-ul nostru ne dictează compatibilitatea. Sunt atât de fermecată de întregul proces, încât aproape că nu observ că nici eu, nici Rane nu am fost strigate.

— La ce dormitor au ajuns? întreabă Rane, răsucindu-şi pe deget părul de un blond aproape alb.

Mereu face asta când e nervoasă. Rane e aproape la fel de înaltă ca mine şi poartă tot timpul ochelari cu ramă neagră, care creează iluzia că ochii ei de un albastru deschis sunt enormi.

— Habar n-am. 16? 17?

Număr rapid cabanele de lângă lac. Sunt douăzeci cu totul. Mă uit la participanţii rămaşi. Nu mai există grupuri clare de culori, doar un mic cerc de feţe temătoare care cercetează din priviri mulţimea, întrebându-se ce parteneri le vor fi desemnaţi.

— O să fim bine.

O ţin strâns de mână pe Rane ca s-o liniştesc, şi, înainte să-mi poată răspunde, îi e strigat numele.

— Dormitorul 19 Fete: Rane Crowley. Viitorul tău

partener este Edward Stoppard – Dormitorul 19 Băieţi.

Reuşesc cu greu să-mi înăbuş râsul. Eddie este un membru al Comunităţii Oceanice care locuieşte la mai puţin de un kilometru de noi, în susul ţărmului. Tatăl lui lucrează cu tata. Rane este perechea lui Eddie, tocilarul. Încă o ţin de mână pe Rane când este întipărită. Dintr-odată, simt un impuls de energie care îmi ţâşneşte în degete. Vine de la Terţiarul ei, şi simt cum energia îi curge din mijlocul sprâncenelor prin tot sistemul nervos, iar şocul ajunge în cele din urmă la mâna ei, apoi la a mea. Îi privesc pupilele, mărite de la lentilele ochelarilor. Irisul ei cafeniu creşte tot mai mult, până când ajunge să acopere aproape tot albastrul. Un val de calm îi învăluie trupul când se ridică în picioare.

Fără să roşească. Senină.

Mă uit cum perechea se apropie timid, vechi prieteni cărora, brusc, li se cere să schimbe întreaga natură a relaţiei lor.

Această potrivire e firească.

Amândoi sunt deştepţi, mult mai deştepţi decât cei mai mulţi membri ai Comunităţii Oceanice, unde forţa fizică este încurajată în defavoarea agerimii minţii. Vor fi fericiţi. Vor avea copii frumoşi, blonzi, şi probabil că vor deveni amândoi biologi marini. Simt cum invidia mă cuprinde din nou. Tranziţia va fi atât de uşoară pentru Rane! Nu doar că nu va trebui să mai aştepte încă trei ani ca să fie alături de partenerul ei, dar îl cunoaşte deja. Putea să fie mult mai rău. Eddie, deşi cam tocilar, e un tip vertical, îndrăgit, isteţ şi foarte blând. Privirea mea îi urmăreşte în drumul lor spre poalele muntelui. Eddie o ia încet de mână, câte un deget pe rând, până când o cuprinde cu totul. Nuanţele de albastru ale hainelor lor se asortează şi par un singur trup care se îndepărtează treptat şi dispare în zare.

— Dormitorul 20 Fete: Keeva Tee.

Citirea numelui meu mă smulge din reverie. Terţiarul meu va zumzăi curând şi, tot curând, voi descoperi mulţumirea de a avea un partener. Mă ridic nerăbdătoare, aşteptând ca Directoarea Durant să spună „partenerul tău

desemnat este…”, însă acele cuvinte nu mai vin. În loc de asta, citeşte încă două nume de pe lista din Dormitorul 20 Fete şi patru nume din Dormitorul Băieţi 20:

— Mikaela Fleming. Blue Patterson. Kai Loren. Burton Skora. Genesis Kraft. Radar Morton.

Trebuie să fie o greşeală. Faţa mea se transformă într-o mască a şocului când mă uit în jur, la cei şapte membri ai taberei rămaşi. Doi verzi, un roşu, un violet, un cafeniu şi cu mine.

Anomalii.

De ce sunt aici?

Calix era iritat. Ieşise fără chef din camera de laser tag holografic. Echipa lui avea un avans de două puncte şi nu-i plăcea să-şi lase baltă prietenii. Dar când Sobek l-a chemat, Calix n-a avut de ales: a trebuit să se supună. Şi-a urmat tatăl de la parter până sus, la etajul o sută, la penthouse. De acolo, din biroul lui Sobek, se vedea întregul oraş, însă Calix nu era impresionat de panoramă. Cercetă aşezarea din depărtare, cu furnicarul ei de oameni. Şi-ar fi dorit să fie unul dintre ei şi să poată dispărea, nu să fie unicul moştenitor al liderului lumii. Calix se trânti pe un scaun tapiţat cu piele, întrebându-se dacă echipa lui mai putea câştiga. Ar fi vrut să stea cu ei, nu cu tatăl său.

— Trebuie să te tunzi, mârâi Sobek.

— Nu trebuie să fac nimic.

Calix îşi desfăcu părul prins în coadă şi îşi scutură pletele negre, care îi încadrau maxilarul puternic. Rânji sfidător.

— E alegerea ta… deocamdată. Însă toţi Protectorii au părul scurt, iar tu vei împlini optsprezece ani în curând.

Sobek oftă. Se obişnuise cu firea recalcitrantă a fiului său şi, în trecut, nu o descurajase. Toţi liderii trebuie să aibă un spirit neînfrânt, iar el îşi petrecuse ultimii şaptesprezece ani crescând cel mai puternic moştenitor cu putinţă. În curând, Calix avea să fie testat şi, dacă supravieţuia testului, opţiunile lui aveau să fie nelimitate.

Sobek îşi trecu mâna peste imaginea de 360 de grade a oraşului, iar mii de holograme apărură la fereastră. Erau acolo comunităţi, citadele, teritorii întregi.

— Cum ai făcut asta?

Calix era uluit. Nu ştia că tatăl său avea acces la aşa ceva.

— Informaţia de pe sateliţi este proiectată aici, răspunse Sobek.

— Direct în biroul tău?

— Biroul meu e peste tot. În era noastră nouă, mult mai avansată din punct de vedere tehnologic faţă de cea veche, pot pune la punct un centru de comandă oriunde m-aş afla.

Sobek îi arătă încheietura mâinii. Purta un ceas de identitate lucios.

— Sateliţii colectează informaţiile de la Terţiarul fiecărui cetăţean, apoi sunt trimise ceasului meu de identitate, iar eu pot urmări pe cine vreau, când vreau.

— Deci spionezi pe toată lumea?

Calix se ridică şi începu să meargă încet prin încăpere, încercând să vadă miile de holograme care se schimbau încontinuu.

— „A spiona” sună aşa de negativ… se strâmbă Sobek.

— Tu cum i-ai spune?

— Îi observ. Îi adun. Îi protejez, zise Sobek, privindu-şi fiul. Cum crezi că reuşim să îi ţinem pe toţi în siguranţă?

— Nu ştiu.

— E cazul să începi să te gândeşti. Sistemul implementat e unul complex şi e nevoie de o minte coerentă şi cuprinzătoare care să-l controleze.

— Aşa cum spuneam, îi spionezi pe toţi.

— Ziua nu are destule ore pentru aşa ceva. Am subalterni care fac asta pentru mine. Ei sunt între etajele 88 şi 90. Colectează datele şi îmi trimit direct informaţiile importante.

Sobek vedea cum uimirea fiului său creştea pe măsură ce încerca să urmărească toate hologramele.

— Planul meu este să-ţi dăruiesc ţie asta.

Calix se opri în dreptul unei holograme. Un grup de adolescenţi stăteau strânşi unii într-alţii, în ceea ce părea a fi aşezarea unei tabere uriaşe.

— Ce anume vrei să-mi dăruieşti, mai exact?

— Lumea, fiul meu, rânji Sobek. Lumea.

3.

Sunt uluită.

Cu toţii suntem. Şocul nostru tăcut este întrerupt de apariţia unei fete scunde, îmbrăcată într-o salopetă verde, care nu se poate opri din plâns. Nimeni nu se apropie de ea, nimeni nu o ajută. Vieţile noastre au fost, se pare, condamnate prin această nouă şi neaşteptată etichetă.

— Cum să fiu o Anomalie? Sunt atât de populară!... scuipă ea printre suspine, fără să-i pese cât de ridicol sună.

Se ghemuieşte pe pământ, atât de zguduită de suspine, încât pare gata să vomite.

— Popularitatea nu are nicio legătură, Mikaela. Nu ştii istorie? mormăie un băiat în haine de lucru dintr-o pânză oliv, grosolană, după care o îmbrăţişează, cuprinzând-o cu trupul lui masiv.

Admir felul în care îi oferă instant alinare, ca şi cum ar salva o pasăre rănită. Băiatul cu maxilar pătrat este şi el o Anomalie, şi totuşi e mai preocupat de ea decât de el însuşi. Un act altruist. Amândoi sunt din Comunitatea Ecosistem şi, practic, se confundă cu împrejurimile. Două siluete înalte, întunecate, camuflate de hainele lor verzi în iarba înaltă.

— Probabil că persoana cu care ar trebui să faci pereche a murit. De asta eşti aici. De asta suntem cu toţii aici. Nu avem un partener. Suntem indivizi. Nu suntem conectaţi cu nimeni, spune el, arătând către noi, celelalte rebuturi.

— Dar nu e corect, Genesis.

— Viaţa nu e dreaptă, răspunde Genesis imediat.

Vocea lui e blândă şi atât de joasă, încât abia îl auzim. Are umeri largi şi muşchii cuiva care şi-a petrecut puţinii săi ani muncind pe câmp. Mă uit cum Genesis loveşte cu picioarele peticul de iarbă din faţa lui până când pământul se întoarce şi lasă la iveală o mică gură de ţărână. Văd o tresărire aproape imperceptibilă în colţul ochilor lui migdalaţi. Pare că îi vine să plângă, dar face eforturi

evidente să se ţină tare. Membrii Comunităţii Ecosistem sunt cei mai sensibili, iar Genesis şi Mikaela îşi exprimă imediat sentimentele, în vreme ce noi, ceilalţi, încă încercăm să le procesăm. Îi invidiez. Îmi vine să ţip, să plâng, să explodez. În loc de asta, rămân tăcută şi îmi privesc picioarele.

Nu vreau să-i cunosc pe aceşti oameni. Pe aceste Anomalii.

— Nu asta trebuia să se întâmple, continuă Mikaela. Ce vor spune părinţii mei?

Mă gândesc la tata. Ce-o să-i zic? Oare o să mai am vreodată ocazia să-i zic ceva? Nu mai sunt sigură de viitorul meu. Respir adânc de câteva ori, încercând să-mi controlez frica. Închid ochii şi îmi închipui că înot. Cu mişcări lungi, ritmice. Ţinându-mi respiraţia preţ de zece, douăzeci, treizeci de secunde. Îmi imaginez că sunt sub apă şi că mă iau la întrecere cu un banc de peşti de recif. Sunt înconjurată de peştii vărgaţi în galben şi albastru care ţâşnesc afară dintre coralii viu coloraţi, iar apoi iute înapoi. Sunt... Sunt... Deschid ochii. Sunt în mijlocul pustietăţii, încercând să-mi redefinesc viaţa.

Sunt o Anomalie. Inspir scurt atunci când în fine realizez pe de-a întregul asta.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, ne zice Claudia Durant.

Nu ridică ochii din tabletă. Se forţează să zâmbească în timp ce ia notiţe.

— Nouăzeci la sută dintre Anomalii sunt întipărite imediat şi reintegrate în societate.

Înainte ca oricare dintre noi să pună întrebarea nerostită despre cele zece procente rămase, Claudia Durant ne priveşte, în sfârşit, ca şi cum am fi o concluzie a evenimentelor zilei.

— Cum spuneam, totul va fi bine.

Îl bate uşor pe umăr pe Genesis, iar gestul pare unul neobişnuit pentru ea. Se chinuie să manifeste o empatie pe care în mod evident nu o simte.

— Revin imediat. Vă rog să rămâneţi aici. Am câteva

treburi administrative de rezolvat, după care vă voi conduce la cabane. Avem timp destul.

Gesticulează spre restul participanţilor, care s-au îndepărtat perechi, perechi:

— Toţi ceilalţi încearcă să se cunoască. Aţi putea face acelaşi lucru.

Se întoarce pe călcâie şi se îndepărtează, cu mişcările dublate de părul complet alb, până când rămânem singuri. Şapte inadaptaţi. Toţi ceilalţi şi-au găsit perechea şi se plimbă cu partenerii care le-au fost întipăriţi, zumzăind şi simţindu-se bine. Rane şi Eddie aproape sigur că se sărută deja la poalele muntelui, iar Annika şi Dante probabil îşi pun unul altuia întrebări timide, acum, la începutul drumului pe care îl vor străbate împreună prin viaţă. În toată tabăra sunt perechi care păşesc fericite în viitor. Aproape că poţi simţi fizic bucuria; pluteşte în aer. Aproape. Dar bucuria lipseşte din grupul nostru trist de şapte oameni care stau aşezaţi sau în picioare, lângă genţi, în mijlocul curţii, aşteptând.

Trebuie să fie o greşeală.

În afară de hohotele neostoite ale Mikaelei, e linişte. Se aude doar zgomotul steagului taberei, care flutură în vânt: şapte fluturi coloraţi care formează un cerc pe fond alb, cu iniţialele deloc subtile GG aşezate în mijloc. Acum o oră, când am intrat în tabără şi am văzut acest steag pentru prima oară, credeam că destinul meu e stabilit. Aveam să fiu întipărită cu partenerul meu cu ochi albaştri şi aveam să revin în Comunitatea Oceanică, să mă mărit la optsprezece ani şi să devin un cetăţean productiv. Asta trebuia să se întâmple. Pentru asta m-am pregătit de când aveam cinci ani. Ăsta trebuia să fie cel mai bun moment al vieţii mele.

Dar a devenit cel mai rău.

Nu sunt singură. Celelalte Anomalii fie se uită în gol, fie se măsoară între ele cu priviri suspicioase, încercând să-şi dea seama ce e de făcut. Cum să gestioneze o situaţie de neînţeles. În final, un băiat înalt şi cu o voce puternică, baritonală, sare în picioare:

— Hei, am putea să ne prezentăm, spune. Eu sunt Kai.

Îmi dau seama că e băiatul nesuferit care s-a lovit de mine. Îmi face cu ochiul, se pare că şi el îşi aminteşte. Întorc capul. Ziua mea tocmai a devenit şi mai proastă.

Kai poartă un trening roşu şi bascheţi roşii cu şireturi albe – un mic act de rebeliune, având în vedere că trebuie să ne îmbrăcăm din cap până în picioare în culoarea care ne-a fost alocată.

— Adică probabil că o să murim oricum, aşa că – îşi luă tonul tăios al Claudiei Durant – toţi ceilalţi fac cunoştinţă. Am putea face acelaşi lucru.

— Eu nu vreau să te cunosc, îl reped.

— M-ai rănit, glumeşte Kai, apoi se preface că se înjunghie cu o sabie şi spune „Nu, nu-i adâncă, cum e o fântână, şi nici ca poarta templului, păgână. Dar e destul. Sfârşitu-i cunoscut şi mâine am s-ajung să fiu tăcut."

— Termină! mă trezesc ţipând. Nu vezi că e speriată?

Mikaela a făcut un adevărat atac de panică şi abia reuşeşte să respire.

— Cu toţii suntem speriaţi, Stâlp de Telegraf. Am crezut că niţel umor negru o să ne mai destindă.

Mă uit urât la el şi nu zic nimic.

— Ce, nu ţi-a plăcut spectacolul? L-am jucat pe Mercutio anul trecut, în piesa pusă în scenă la şcoală. Mi s-a spus că sunt un actor excelent.

— Nu, de două ori nu.

Mi-aş dori să tacă. Dar abia începe. Se apleacă spre Mikaela:

— Singurul lucru de care trebuie să ne fie frică e frica însăşi.

Kai se uită la mine şi îmi face iar cu ochiul, dând la o parte o şuviţă de păr castaniu şi creţ care-i acoperea ochii căprui. Zâmbeşte strâmb, dezvelindu-şi gropiţele şi dinţii perfect albi.

— Citezi din istoria antică, mârâi eu.

E incredibil de arogant.

— Istoria are obiceiul periculos de a se repeta, Stâlp de Telegraf.

Stă în picioare, lângă mine. Mult prea aproape. Nu mă simt confortabil când oamenii îmi invadează spaţiul.

— Stâlp de Telegraf? Pe bune, chiar vrei să spui asta? Eşti exact la fel de înalt ca mine.

— Da, dar tu eşti fată. Nu ştiam că vă cresc aşa de mari în Comunitatea Oceanică.

— Nu ştiam că vă cresc aşa de nesuferiţi în Comunitatea Energiei Regenerabile, spun.

Băiatul ăsta are darul de a mă scoate din sărite şi, pentru a doua oară pe ziua de azi, mă privesc ochi în ochi cu el. Vârfurile nasurilor noastre aproape că se ating: al lui e lung, ascuţit, iar al meu e scurt şi îngust. Îi simt căldura răsuflării şi îmi vine să-l pocnesc. Eu nu sunt vreo bătăuşă, dar, dacă mă provoacă, ştiu că pot să-l dobor. Eu sunt sportivă, iar el e doar înalt. Înalt şi şleampăt. Înalt, şleampăt şi foarte enervant.

— Relaxează-te, Stâlp de Telegraf. Încerc doar să vă fac să vorbiţi, să vorbim între noi. Să stăm aici şi să tăcem n-o să ne ajute prea mult. Ştii, e păcat să taci când ai datoria să protestezi.

— Să protestezi? întreb eu încet, privind în jur să mă asigur că niciun Protector nu ne poate auzi. Ai grijă, dacă vorbeşti aşa s-ar putea să…

— Să ce? Să mor? Se pare că oricum într-acolo mă îndrept, se strâmbă Kai. Stai liniştită, fac doar conversaţie.

— Nici măcar nu e conversaţia ta, sar eu. Acum îl citezi pe Abraham Lincoln. Nu e puţin cam de modă veche?

— Eu am fost mereu de modă veche. Nimic nu se compară cu învăţăturile din trecut ca să înţelegi mai bine viitorul. Dar trebuie să-ţi spun că sunt impresionat. Credeam că voi, ăştia Oceanici, sunteţi mai iuţi în apă decât la minte. Nu-i rău, Stâlp de Telegraf.

— Nu-mi mai spune aşa, mă cheamă Keeva.

— În sfârşit, o prezentare! Mă bucur să te cunosc, Keeva. Eu sunt Kai. Kai Loren. Locuiesc cam la o oră distanţă de aici, în America Mijlocie. Şi voi, ceilalţi?

Fata în violet îşi întinde picioarele. Este splendidă. Atât de frumoasă, de fapt, că o face pe Annika să pară banală.

Aproape. Cineva din strămoşii ei trebuie să se fi tras de prin Asii. Are părul negru ca pana corbului, un breton care cade greu, iar ochii ei verzi ca smaraldul îi scot în evidenţă rochia mini de velur… O ţinută destul de nepotrivită pentru o tabără.

— Eu sunt Blue Patterson, spune şi se întoarce spre Kai. Nici eu nu stau departe de tine. Ai venit cu elicopterul sau cu maşina?

— Cu maşina. De fapt, am împrumutat motoamfibia vărului meu.

— Tare, spune Genesis.

Îmi dau ochii peste cap. Băieţii şi maşinile lor…

— Mi-ar plăcea s-o văd, spune Blue, flirtând.

Habar n-am de ce îşi pierde vremea cu băiatul ăsta arogant, doar dacă nu cumva face un joc, să vadă cu cine va fi întipărită. N-are decât să-l ia. Nu mă interesează.

— Sigur, ne băgăm la o plimbare, zice Kai. Unde locuieşti?

— În Oraşul Sabatic, spune Blue pe un ton nepăsător, apoi adaugă: de fapt, familia mea lucrează la Caesar.

Asta ne reduce la tăcere. Caesar este locul unde stă Sobek atunci când e în Americi. E un palat imens, chiar în inima Oraşului Sabatic.

— Îl cunoşti? Pe Vesely? întreabă Kai.

— Vag, răspunde Blue, privindu-l pe sub gene cu ochii ăia fabuloşi. Tata este îngrijitorul, iar mama e una dintre cei cinci sute de angajaţi. Locul este enorm, cred că pe el l-am văzut o dată sau de două ori în toată viaţa mea. Ce ironie, eu, o fată de la Caesar, să sfârşesc Anomalie. Deşi cred că, într-un fel, am ştiut asta mereu. Adică mereu am fost… diferită de toţi ceilalţi, oftează ea.

— În ce fel? întreabă cu sinceră curiozitate băiatul scund şi îndesat, îmbrăcat în galben.

— Nu ştiu. Adică toţi prietenii mei păreau mereu atât de… mulţumiţi. De fericiţi. Chiar dacă suntem în Comunitatea de Muncă şi lucrăm cu mâinile, eu n-am fost niciodată pasionată de asta. Mereu m-a interesat mai degrabă ştiinţa, ca pe cei din Comunitatea Ecosistem, sau

arta şi muzica, aşa cum e în Comunitatea Academică. Presupun că eram nemulţumită. Niciodată nu m-am simţit completă. Dar prietenii mei erau mereu satisfăcuţi, ca şi cum ar fi avut tot ce-şi doreau. Nu vorbesc despre bani sau lucruri, spun doar… Doamne, nici nu ştiu ce spun de fapt.

— Că te simţi incompletă, o întrerupe băiatul în galben.

— Exact.

— Şi eu.

Îi aruncă o privire încurajatoare, apoi se întoarce spre Kai şi spre mine:

— Eu sunt Burton, se prezintă cu o voce răguşită. Sunt singurul de aici care vine din Comunitatea Academică… Ceea ce nu mă surprinde. Comunitatea noastră produce rareori Anomalii, dar şi când o face… îşi lasă el propoziţia neterminată.

— De ce eşti atât de pesimist? îl întreb. Trebuie doar să fim întipăriţi cu cineva nou şi vom fi ca toată lumea.

— Asta vrei să fii? întreabă Kai. Ca toată lumea?

— Sigur că da, asta vor toţi, spun eu, repede.

— Eşti sigură?

Kai mă fixează cu privirea. Chiar mă calcă rău pe nervi. De ce nu poate pur şi simplu să mă lase în pace? Aş vrea să revină odată Claudia Durant şi să ne spună care sunt paşii următori.

Urăsc să nu ştiu.

— Uită-te în jur, spune Burton, trecându-şi mâna prin păr…

De fapt, prin ce mai rămăsese din el. La fel ca Protectorii, cei din Comunitatea Academică, bărbaţi şi femei deopotrivă, sunt tunşi foarte scurt. Părul negru şi ţepos al lui Burton e atât de scurt, încât băiatul pare aproape chel.

— Nu mai putem fi întipăriţi decât între noi. Nu prea ai de unde alege. Şi, în caz că n-ai observat, sunt trei fete şi patru băieţi. Şansele nu-s foarte bune dacă eşti băiat.

Se uită la Kai şi Genesis, apoi la un băiat musculos, sprijinit de geanta lui maro, care a rămas tăcut.

Ne întoarcem cu toţii spre băiatul care îşi face de lucru

cu mâinile, răsucind şi legând ceva. Într-un final, se ridică şi se îndreaptă spre Mikaela, căreia îi înmânează obiectul. Fata se opreşte puţin din plâns, ca să-l examineze. Este un colier foarte frumos, împletit atent din fire lungi de iarbă şi margarete pe care băiatul le-a găsit lângă el, pe câmp.

— Mă cheamă Radar, spune, zâmbindu-i timid Mikaelei în timp ce îi aşază uşor colierul la gât. Şi, dacă o să fim întipăriţi, te vreau pe tine.

— Îţi place domnişoara Singh? îşi întrebă Sobek fiul, după ce acesta se aşezase din nou, în sfârşit.

— E în regulă.

Calix nu pricepea de ce tatăl lui îi punea acum întrebări despre cea care îi fusese desemnată ca parteneră. Trecuseră doi ani de când Calix fusese la Tabăra Monarch şi tatăl lui nu-l întrebase nici măcar o dată despre Sarayu. Era o fată drăguţă din Comunitatea Academică şi îşi petrecuse cu ea timpul prevăzut: vorbiseră pe tablete, îşi priviseră reciproc hologramele de pe ceasurile de identitate şi îşi planificaseră viitorul. Mă rog, el nu prea avea înclinaţii către planificare… Sarayu vorbea în cea mai mare parte a timpului. Fetei i-ar fi plăcut să stea la taclale ore în şir despre ce aveau să facă, despre felul în care se pregătea să se mute din America de Est în Oraşul Sabatic, ca să fie cu el. Calix o plăcea destul de mult şi era mulţumit că avea să-şi petreacă viaţa alături de ea, dar momentan era mai preocupat de hologramele proiectate pe ferestrele tatălui său. Se întreba cum le-ar putea accesa.

Se întreba cum ar putea căpăta acces la ceasul tatălui său.

— Doar „în regulă”?

Sobek ridică o sprânceană.

— Nu e ciudat că toţi prietenii tăi sunt… Cum spuneţi voi? Îndrăgostiţi până peste cap. Cu toate astea, partenera ta desemnată e „în regulă”?

— Aşa cred. Adică… nu m-am gândit prea mult la asta.

— Te-ai întrebat vreodată de ce Terţiarul tău nu a zumzăit când ai fost în tabără?

Calix îşi atinse în treacăt implantul, în care era criptată nanotehnologia tatălui său. Aceste mici dispozitive îi permiteau lui Sobek să adune şi să răspândească informaţii prin intermediul sateliţilor. O modalitate prin care cetăţenii puteau să observe şi să fie observaţi.

— Nu. Adică m-am gândit că n-a zumzăit pentru că a fost

vreo mică problemă tehnică.

— O mică problemă tehnică? Tehnologia mea nu are aşa ceva. Conduc un sistem care merge ca uns.

— Desigur, n-am negat asta.

Calix se întreba cât o să-l mai reţină tatăl lui. De obicei, conversaţiile lor nu durau mai mult de cinci minute. Poate că s-ar putea întoarce înainte ca jocul să se termine.

— Dispozitivele astea, Terţiarele, au salvat planeta.

— Ştiu. Eşti un geniu, tată, spuse Calix forţându-se să arate o admiraţie pe care nu o simţea.

Abia cunoştea acest om care era răspunzător pentru jumătate din ADN-ul lui. Calix fusese crescut mai degrabă de mama lui, în vreme ce tatăl era ocupat să conducă lumea.

— Care e scopul Terţiarul? întrebă Sobek.

— E folosit pentru colectarea de date şi conectarea la transmisiuni, răspunse Calix papagaliceşte. Sunt dispozitive de urmărire vizuală. Terţiarul responsabilizează fiecare cetăţean pentru propriile fapte.

Învăţase aceste informaţii de când era copil. Cel mai fericit era când juca hologramele cu prietenii lui. Erau poate singurele momente în care putea evada din realitatea de a fi fiul lui Sobek. Ar fi preferat să fie un adolescent obişnuit. Voia să se potrivească într-un grup, să fie ca toată lumea.

— Mă asculţi? – tonul lui Sobek era dur.

— Da. Uite, sunt de viţă regală, corect? Cred că din motivul ăsta nu prea contează cine sau cum e partenera mea desemnată. Aşa că nu are importanţă dacă e în regulă sau fantastică. Iar Sarayu e în regulă. Minunată, chiar. Însă nu va face altceva decât să-mi poarte copiii. Principalul meu rost este ca, la un moment dat, să te ajut să conduci locul ăsta, corect?

— Locul ăsta?

Sobek îşi privi fiul. Oare chiar era atât de netot?

— Când vei absolvi, anul viitor, toţi prietenii tăi se vor alătura partenerilor lor. Ce vei face tu?

Calix căzu pe gânduri. Nu-şi pusese niciodată întrebarea

asta. Pur şi simplu îşi imaginase că tatăl lui avea un plan pentru el. Realiză că, acum, tatăl lui îşi dezvăluia planul. Calix se aşeză mai bine în scaun.

Nu avea să ajungă la timp pentru finalul jocului de laser tag.

4.

Sunt o paria.

O proscrisă. Un rebut. Cu toţii suntem. Suntem ţinuţi separat, de parcă am fi ciumaţi.

Dormim separat, mâncăm separat şi facem activităţi separate. Deşi nu din vina noastră, ci dintr-o întorsătură nefastă a sorţii, perechile noastre predestinate au murit, suntem inadaptaţii sistemului şi trebuie să fim reprogramaţi ca să supravieţuim în noua lume. Trebuie s-o luăm de la capăt.

Claudia Durant nu intră în detalii, dar ne asigură şi ea că nu e vina noastră că suntem Anomalii. Pur şi simplu funcţionăm în afara unui sistem care merge ca uns, iar intenţia ei este să ne integreze cât de curând. Durant ne explică faptul că în scurt timp vom fi întipăriţi cu o pereche potrivită şi că vom trăi vieţi la fel de productive ca toţi ceilalţi prieteni ai noştri. Din păcate, mai spune ea, protocolul cere să trecem printr-o serie de teste pentru a afla cu cine ne potrivim cel mai bine. Asta înseamnă că timpul nostru în tabără nu va fi unul petrecut „normal"; zilele noastre aici vor presupune o mulţime de probe menite să evalueze compatibilitatea noastră cu o anumită comunitate şi cu viitorul partener.

Toţi instructorii noştri sunt Protectori, unitatea de elită care se bucură de un statut mult mai ridicat decât cele şase comunităţi standard. Protectorii sunt cu toţii angajaţi în diferite niveluri ale Guvernanţei Globale, de la cei care lucrează în transmisiuni media, până la gărzile de rang înalt ale lui Sobek Vesely. Unui singur om din o sută i se cere să devină Protector; fie te naşti în comunitatea respectivă, fie te alege însuşi liderul lumii. Protectorii sunt ochii şi urechile lui Sobek Vesely, iar eu aproape că pot spune că am crescut în admiraţie – şi teamă – faţă de ei.

Acum, ei îmi sunt consilieri.

Claudia Durant face instrucţie cu noi în fiecare dimineaţă. Ne trezim la şase, alergăm, dăm o tură în jurul

taberei, mâncăm rapid micul dejun, apoi ne chinuim să rezistăm la monotonele sesiuni de dimineaţă, unde ni se predă istoria GG. Le-am mai auzit, dar asta nu pare să conteze pentru Claudia Durant. În fiecare dimineaţă, ne vorbeşte nesfârşit şi plat despre egoismul oamenilor şi despre faptul că asta a dus la distrugerea completă a lumii. Ne explică pe un ton superior că Marele Război Tehnologic, cunoscut şi drept Războiul Chinei cu SUA şi Rusia, s-a terminat în câteva minute. „Lupta” a constat în acel singur moment în care cele trei părţi au apăsat fiecare câte un buton, iar milioane de oameni au murit – pe scurt, din cauza ignoranţei şi a lăcomiei. Reiterează binecunoscutul fapt al ploii radioactive ce a urmat Marelui Război Tehnologic şi care aproape că ne-a distrus oceanele şi animalele. După care Sobek Vesely a apărut şi ne-a oferit o soluţie: o lume nouă, fără război. O lume unde neînţelegerile să fie ceva de domeniul trecutului şi unde cu toţii sunt ascultători, fericiţi şi mulţumiţi. O lume unde informaţiile şi protecţia vin de la o nouă formă de tehnologie numită Terţiar, tehnologia pe care Sobek a creat-o şi pe care a dăruit-o, atât de generos, lumii.

În cea de-a patra zi, Claudia ne arată o hologramă de propagandă, aceeaşi pe care am văzut-o în fiecare an, în decembrie, de Ziua Emancipării, cea în care Sobek prezintă cipul de date care, pe lângă faptul că îi conectează pe cetăţeni la sistemul principal de sateliţi, foloseşte ADN-ul nou-născuţilor ca să le întipărească viitorii parteneri, cei meniţi să-i completeze. Holograma prezintă cupluri fericite de pe tot teritoriul Americilor, zâmbind alături de pruncii lor nou-născuţi, în vreme ce aceştia din urmă îşi primesc, fiecare, Terţiarul. Filmul se termină când cu toţii ridică pumnii şi repetă faimosul motto al lui Sobek: *Satisfacţia aduce fericirea, iar fericirea aduce pacea*.

Azi e a şasea zi în care ascult aceste predici nesfârşite şi îmi vine să urlu. Am înţeles. Am văzut. De ce trebuie să aud toate astea din nou? Nu vreau decât să le găsesc pe Annika şi Rane şi să vorbesc cu ele. Vreau să merg acasă,

la tata. Din clipa în care am fost suficient de mare cât să înţeleg cuvinte şi să-mi folosesc Terţiarul, am ascultat cum Sobek Vesely şi Guvernanţa Globală ne-au salvat planeta de la distrugere. Deci, de ce sunt obligată să reiau lecţia asta? Pentru că sunt o Anomalie? De-asta trebuie să le tot aud repetate? Le e atât de teamă că o să mă revolt pentru că sunt diferită? Eu simt exact pe dos: vreau să mă integrez, să fiu întipărită şi să uit ce s-a întâmplat.

Să uit că am fost vreodată diferită.

În fiecare zi în care Claudia ne toacă despre istorie, îmi vine să strig că m-am plictisit. Că ştiu fiecare cuvinţel pe care urmează să-l rostească despre trecutul nostru. Dar tac. Cu toţii tăcem… în afară de Burton, care o scoate din minţi punându-i întrebări în continuu. Presupun că aşa-i e felul, de vreme ce face parte din Comunitatea Academică, dar nu e bine să ieşi prea mult în evidenţă. Una peste alta, Burton refuză să tacă. Ştiu că o enervează, pentru că pare să aibă tot mai puţină răbdare cu el. Iar Protectorii sunt cunoscuţi ca fiind firi răbdătoare.

Tocmai asta îi face atât de periculoşi.

În fiecare după amiază, sub-instructorii Claudiei ne dau o serie de teste zilnice menite să evalueze atât înclinaţia noastră către o anumită Comunitate, cât şi afinitatea cu ceilalţi.

Inelia e o femeie mai în vârstă, cu ochi cenuşii şi păr cărunt, lung, pe care îl poartă împletit strâns într-o coadă. Probabil că la ea n-a ajuns circulara care spune că toţi Protectorii au părut scurt. Al ei e superb şi îi curge sfidător pe mijlocul spatelui. Şchiopătează uşor şi se sprijină într-un baston de ebonită, în culoarea pielii ei. Dar Inelia nu e o invalidă, ba chiar dimpotrivă. Deşi e unul dintre cei mai vârstnici consilieri, e neaşteptat de sprinţară. La antrenamentul de arte marţiale, îşi foloseşte bastonul cu măiestria unui posesor de centură neagră. Nici măcar Radar, care e expert în Krav Maga, nu o egalează pe Inelia, care îl pune la pământ de fiecare dată când luptăm corp la corp.

Eu n-am făcut niciodată arte marţiale; din fericire, învăţ

incredibil de repede. Cel mai bine prind observându-i pe alţii, aşa că realizez faptul că lupta depinde mai puţin de mine, şi mai mult de capacitatea de a anticipa mişcările celuilalt. În câteva zile, îi pot bate pe toţi, inclusiv pe Radar. Nu sunt sigură de ce am devenit maestră atât de repede, dar ştiu că dacă-mi privesc adversarul în ochi îi pot prevedea mişcările cu câteva secunde înainte să le facă. Aşa că reacţionez şi îi înving uşor. Cel mai mult mă amuză să-l dovedesc pe Kai şi să-l trântesc la podea, ceea ce fac de fiecare dată. Aerul lui şmecher mă calcă pe nervi, iar pe salteaua de antrenament îmi pot manifesta agresivitatea.

Inelia ne este instructoare în toate activităţile fizice: tras cu arcul, arte marţiale, căţărat pe stânci, rapel şi înot. Sunt cea mai bună la înot şi câştig cu uşurinţă orice cursă. Kai ajunge, la mare distanţă, pe locul doi; şi asta doar pentru că e un bun atlet, iar celelalte Anomalii nici măcar nu se apropie. Cei mai mulţi o depăşim cu mult pe Mikaela, care abia reuşeşte să calce apa ca un câine. Pe bune, ce copil de cincisprezece ani nu ştie să înoate? Deşi… nu sunt sigură dacă faptul că-s o bună înotătoare mă va ajuta să fiu întipărită. Priceperea asta a mea dovedeşte doar că sunt din Comunitatea Oceanică. În ce priveşte întipărirea… perspectivele sunt cam slabe.

Max e celălalt instructor. Dacă Inelia e bună şi blândă, Max e exact opusul. Înalt, brunet şi extrem de arătos, sub înfăţişarea lui atrăgătoare, Max ascunde brutalitate. Şi el poartă un baston, dar nu ca să se sprijine în el când merge. Dacă ezităm câtuşi de puţin la testele de agerime a minţii, ne loveşte cu băţul peste mâini şi picioare. Este o pedeapsă sadică şi străveche, dar Max o preferă în locul metodelor mai sofisticate, cum ar fi şocurile electrice sau terapia cu neurotransmiţători. Cei mai mulţi Protectori sunt barbari de modă veche. Preferă intimitatea şi rapiditatea oferite de provocarea durerii fizice. De-asta toate execuţiile – chiar dacă rare – sunt prin spânzurare. Există câte un eşafod în fiecare oraş, ca să le amintească cetăţenilor care sunt consecinţele contestării autorităţii

Guvernanţei Globale.

Ultimele trei execuţii prin spânzurare au vizat oameni din Comunitatea Academică, oameni care au pus la îndoială autoritatea lui Sobek. Bietul Burton, în mod evident un produs al comunităţii sale, are cel mai mult de suferit de pe urma mâniei lui Max, pentru că îl înnebuneşte cu întrebările lui necontenite. Picioarele sfrijite ale lui Burton sunt vărgate de vânătăi de la băţul lui Max. E o sălbăticie, dar Protectorii au reputaţie de sălbatici. Kai a reuşit cumva să devină preferatul lui Max, iar noi, ceilalţi, suntem undeva la mijloc.

Ce îmi place cel mai mult la lecţiile lui Max, oricât de brutale ar fi, e faptul că îmi provoacă în permanenţă mintea. În fiecare zi, se concentrează pe o altă abilitate pe care nu am învăţat-o încă. Pe care nu am crezut-o vreodată importantă. Abilităţi cu care un copil obişnuit de cincisprezece ani habar nu ar avea ce să facă.

— Cum te cheamă? mârâie Max către mine, care stau în faţa lui, la ora de Tehnici de Interviu.

— Keeva Tee, răspund, uitându-mă pe fereastră, afară, unde Blue chicoteşte cu Kai.

Nu pot să-mi explic de ce mă deranjează atât de tare fata asta. Poate pentru că pare că vrea să sară pe el. E scârbos.

— Concentrează-te, mă repede Max. Când interoghezi pe cineva, contactul vizual e important tot timpul.

— Credeam că e o lecţie despre interviuri, nu despre interogatorii, răspund.

— Care-i diferenţa?

— Păi, un interviu e ca să afli lucruri despre cineva, iar un interogatoriu…

Ezit. Am văzut interogatorii doar în filme. De obicei, înseamnă să terorizezi o victimă neajutorată ca să obţii informaţii de la ea. Nu prea ştiu ce să zic.

Max se ridică, aşteptând să răspund. Ocoleşte masa şi ajunge în spatele meu. Sunt deja destul de intimidată şi simt cum mi se ridică părul de pe ceafă când el se sprijină de scaunul meu până ce îi simt răsuflarea. Nu-l văd, însă

îmi pot închipui furia de pe faţa lui.

— Este… Un interogatoriu este…

Trosc! Băţul lui Max aterizează pe mâna mea şi lasă o dungă care se învineţeşte instantaneu.

— Ce este un interogatoriu, Keeva?

— E atunci când cineva foloseşte tactici de intimidare ca să obţină informaţii.

Încerc să-mi controlez respiraţia, nu vreau să plâng în faţa acestui bărbat. A acestui monstru.

— Ei, a fost aşa de greu? întreabă el.

Îmi las mâna pe masă. Nu vreau să-i ofer satisfacţia de a vedea că sufăr.

— Interviurile sunt sesiuni de întrebări şi răspunsuri standard, unde obţii informaţie. Interogatoriile sunt cele din care afli adevărul, spune Max, liniştit, ca şi cum momentul de adineauri nici n-ar fi existat.

— Tehnicile pot fi inversate atunci când înveţi cum să le aplici corect, iar cel mai important lucru, indiferent de ce parte a mesei te afli, e contactul vizual. Când te uiţi în ochii cuiva, îţi poţi da seama dacă minte. Uite, minte-mă.

Pe bune? Caută alt motiv să mă pocnească?

— O să-ţi arăt cum îmi dau seama că minţi. Îţi voi adresa trei întrebări. Dă-mi două răspunsuri false şi spune-mi adevărul o dată. Prima întrebare: cum se numeşte cea mai bună prietenă a ta?

— Ăăă… Cecily.

— Nu, sare Max. Nici măcar n-o s-o pun la socoteală pe asta. Nu spune „ăăă” înainte să răspunzi, te dai de gol imediat că minţi. Şi ai avut şi o deconectare verbală. Dădeai din cap ca şi cum ai fi vrut să mă convingi că ceea ce spui e adevărat. Nu era. Următoarea întrebare. Cine îţi e cea mai antipatică persoană de la Tabăra Monarch?

— Dumneavoastră.

Max râde, surprins şi aparent impresionat de răspunsul meu.

— Adevărat. Povesteşte-mi când ai făcut ceva ce nu trebuia să faci.

— Tata mi-a spus să nu înot dincolo de recif până nu

împlinesc zece ani, dar odată, când aveam opt ani, cineva a zis să încercăm să înotăm acolo pentru ca măcar să vedem dacă se poate. Şi a fost greu să rezist. Curenţii erau puternici şi a fost nevoie să mă salveze un pescar.

— Minciună.

— De unde ştiţi?

Sunt uimită. L-am privit în ochi pe Max şi chiar eram convinsă de ce spuneam. Putea să se fi întâmplat. Tata chiar m-a avertizat să nu înot dincolo de recif, şi un pescar a salvat-o odată pe Annika, era cât pe ce să se înece. Doar am combinat poveştile.

— Ai vorbit foarte puţin la persoana întâi. Cei mai mulţi adolescenţi încep fiecare propoziţie cu „eu”. Tu te distanţai psihologic de minciună. În afară de asta, erai agitată. Următoarea întrebare. Povesteşte-mi cea mai înspăimântătoare amintire a ta şi spune-mi de ce e aşa.

Răspund imediat, atentă să vorbesc la persoana întâi, să nu dau din cap şi să nu mă agit:

— Eu mă tem groaznic de şerpi. Odată mă plimbam cu Rane pe la peşteri şi, când ne-am aşezat să ne odihnim, un şarpe era încolăcit lângă mine. M-am speriat aşa de tare, că am ţipat. Nu era un şarpe veninos. Rane ştia, pentru că ea le ştie pe toate. Dar eu m-am speriat cumplit.

— Minciună.

— Cum?

Acum mă enervează. Credeam că mint perfect.

— Unu: ţi-ai dres vocea înainte să începi povestea, ca pentru un spectacol. Doi: te-ai tras de ureche.

— Nu-nţeleg, v-aţi dat seama că mint doar pentru că m-am tras de ureche?

— Ureche, mână, buze… oricare dintre ele te dă de gol. E o schimbare de comportament care oferă indicii despre ce faci. Ţi-am pus o întrebare, minciuna a stârnit anxietate, iar anxietatea ţi-a provocat sistemul nervos s-o alunge. Aşa că, în timp ce minţeai, sângele ţi s-a retras din faţă, urechi şi extremităţi, aşa că ai căpătat un fel de mâncărime. Nu ţi-ai dat seama, dar mâna a plecat singură într-acolo.

Max e atât de plin de el, că-mi vine să-i smulg băţul şi

să-l pocnesc. În loc de asta, îi mulţumesc, docilă.

— Lecţia de azi s-a terminat. Acum trimite înăuntru următoarea Anomalie.

*

În a şaptea zi, reuşesc, în sfârşit, să-mi văd prietenele. Se străduiesc să-şi ascundă dezamăgirea provocată de faptul că sunt o Anomalie, dar tot se observă pe chipurile lor. Îmi muşc obrazul pe dinăuntru, ca să nu plâng de faţă cu ele.

— Îmi pare atât de rău… spun la unison Rane şi Annika, alergând spre mine.

E seara de cinema şi e prima dată când ni se permite să interacţionăm cu ceilalţi participanţi la tabără. Cei mai mulţi copii sunt în sala de proiecţie, cu partenerii lor, însă noi rămânem afară. Din sală se aud ţipete de groază. Se uită la un video vechi, ceva cu drujbe şi sânge. N-am chef de filme de groază, mai ales că propria mea viaţă se transformă într-o poveste de groază.

M-am simţit atât de singură, încât atunci când îmi îmbrăţişez prietenele nu-mi mai vine să le dau drumul. Am atât de puţin în comun cu celelalte Anomalii. Mikaela, dacă nu plânge, e super arogantă şi narcisistă. Blue e atât de prinsă în propriul joc de a-şi găsi pe cineva cu care să fie întipărită, încât nu prea mai are timp de mine. A pus ochii pe Kai pentru că e tupeist şi amuzant; cu toate astea, Genesis arată bine şi e cu picioarele pe pământ, iar ea pare să-l placă şi pe el, aşa că încearcă să-i atragă pe amândoi. Eu nu mă simt atrasă de niciunul dintre băieţi. Burton vorbeşte prea mult, Radar are ochi doar pentru Mikaela, Genesis e prea timid ca să mă prind cum stă treaba cu el, iar Kai… Ei bine, Kai e cel mai enervant băiat pe care l-am cunoscut vreodată. E ca şi cum unica lui misiune în viaţă ar fi să mă scoată pe mine din sărite.

— E OK. Totul o să se rezolve, le spun, cu stoicism, prietenelor mele, deşi ştiu că viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel.

Sigur, următorii trei ani o să-i petrec înapoi în

Comunitatea Oceanică şi o să termin şcoala acolo, dar odată ce împlinesc optsprezece ani voi fi realocată noului meu partener şi noii mele vieţi. Anomaliile nu urmează niciodată protocolul şi, spre deosebire de celelalte cazuri, noi suntem cele realocate unei noi comunităţi.

Mă aşez la masa de picnic şi mă uit în jos. Nici măcar eu nu-mi cred propria minciună. Nu, nu se va rezolva. Este imposibil să fiu atribuită mult iubitei mele Comunităţi Oceanice.

Prietenele mele mă ţin de mâini, într-o încercare tăcută de a-mi da putere. Trebuie să găsesc o soluţie. Nu pot să stau pur şi simplu şi să aştept ca propria-mi viaţă să-mi fie dictată, trebuie să acţionez cumva. Cel puţin Genesis locuieşte în America de Vest, care e destul de aproape de Comunitatea Oceanică. Lucrează la o fermă dintr-un loc numit Cabo San Lucas; faci doar câteva ore până acolo cu trenul rapid. Reuşesc să mă conving că nu contează faptul că n-am vreo legătură cu băiatul timid din Comunitatea Ecosistem; va fi suficient de bun.

— Probabil că voi fi întipărită cu Genesis. E de treabă. Tăcut, dar de treabă.

Ezit, mă gândesc la posibilitatea de a trăi o viaţă întreagă alături de Genesis. Ştiu că ar putea fi cu mult mai rău.

— E foarte bun. Adică mereu îi ajută pe ceilalţi şi e şi drăguţ. Clar e cel mai drăguţ dintre toţi. E puternic şi mi-ar plăcea să am un partener care să mă treacă pragul când ne căsătorim.

Nu pot să nu chicotesc când mă gândesc la gestul ăsta atât de învechit.

— Dar, Keeva – se smiorcăie Annika, prelungind „a”-ul de la finalul numelui meu, ca o bocitoare – trebuie să rămânem împreună în Oceanică.

— Ştiu, răspund, încercând să-mi opresc buza din tremurat. Deci, nicio şansă să vă suciţi voi şi să veniţi în Ecosistem, aşa-i? întreb plină de speranţă, deşi ştiu deja răspunsul.

— Dante e de la Energie Regenerabilă, dar vrea să vină

la Oceanică, spune Annika, aproape cerându-şi scuze.

— Iar Edward e deja din Oceanică, aşa că... Rane lasă răspunsul evident să plutească în aer.

— Ştiu, spun cu un entuziasm forţat pe care nu îl simt. Am zis să încerc. Hei, măcar o să fiu tot lângă apă. Una dintre Anomalii locuieşte în America Mijlocie. Blocat pe uscat, bleah.

— Nu e băiatul ăla înalt, nu? întreabă Annika.

— Ba da, necioplitul care s-a lovit de mine în prima zi. De ce?

— E superb, spune Annika, roşind, apoi adaugă: Dante al meu e arătos, şi îi voi fi complet devotată, dar... wow, tipul ăla arată aşa de bine! Chiar e superb.

— Da? întreb, surprinsă.

Nu m-aş fi gândit vreodată la Kai ca la un băiat superb.

— Te-ai uitat măcar la el? întreabă Annika, neîncrezătoare.

— M-am uitat şi l-am şi ascultat. Nu-i tace gura o clipă şi crede că e mai deştept decât toţi ceilalţi la un loc.

— Cine e mai deştept decât toţi ceilalţi la un loc? ne întrerupe Kai, care trece pe lângă noi.

— Tu, îi răspund, întorcându-mă spre el.

— De fapt, Keeva tocmai vorbea despre tine, spune Annika pe un ton poznaş.

— Serios?

Kai rânjeşte, iar prietenele mele sunt gata să leşine. Habar n-aveam că ele îl găsesc atât de drăguţ. Eu pur şi simplu nu-l văd aşa. E înalt şi, da, poate că zâmbetul lui strâmb e fermecător într-un fel. Însă cred că nu pot trece de aroganţa lui.

— Eh, sper că nu vă plictisea povestindu-vă ce mult mă adoră.

Mă împinge de umăr, în joacă, şi dă să plece.

— N-ar trebui să te uiţi la film? îl întreb.

— Dar tu n-ar trebui să faci acelaşi lucru? rânjeşte el.

— Unde te duci? întreb.

— Vreau să văd ce e la TM-5.

Arată spre clădirea victoriană care se conturează solemn

în depărtare.
— Pe bune, nu sunteţi şi voi curioase ce se întâmplă înăuntru? De ce n-avem voie acolo?
— Nu, zice Rane. Ni s-a spus să nu mergem în zona aia, aşa că de ce am face-o?
— Stai puţin, spun eu şi mă întorc spre prietena mea. În prima zi de tabără ai zis că vrei să vezi ce-i acolo. Erai chiar insistentă.
— Nu-i adevărat.
Rane mă priveşte ca pe o străină.
— Rane, a fost unul dintre primele lucruri pe care voiai să le faci. Mi-ai spus că vrei neapărat să mergi acolo. Nu suporţi să ţi se spună că n-ai voie să faci un anumit lucru.
— N-am zis aşa ceva.
— Dar…
— Nu-mi pune vorbe în gură, Keeva.
Cuvintele ei sunt tăioase, încărcate de o furie pe care nu am mai auzit-o.
— OK, e greşeala mea, dau înapoi, cu grijă, fără să înţeleg exact ce s-a întâmplat cu prietena mea, cândva curioasă.
Eu ştiu că exact acum o săptămână stăteam lângă ea şi era mai mult decât hotărâtă să vadă care-i treaba cu clădirea în care am fost când aveam cinci ani.
— Deci veniţi sau ce faceţi? întreabă Kai.
— Nu, spun într-un glas Annika şi Rane.
— Nu, repet şi eu, deşi o parte din mine ar vrea.
Nu mă simt atât de confortabil cu prietenele mele pe cât credeam că o să mă simt. E ceva ciudat cu ele.
— Cum vrei, Stâlp de Telegraf.
Kai zâmbeşte şi porneşte spre clădire.
— Ha, chicoteşte Rane. E îndrăgostit de tine. V-ar sta perfect împreună.
Nu înţeleg. Acum câteva secunde, Rane ţipa la mine că-i pun vorbe în gură, iar acum vrea să mă combine cu Kai.
— În primul rând, spun eu furioasă, Kai Loren e ultima persoană din lume cu care m-aş întipări. În al doilea rând, e o Anomalie. Nu s-ar putea îndrăgosti de cineva oricât ar

încerca. Şi nici eu. Nu ne integrăm. Terţiarul nu zumzăie, în cazul nostru. Nu vom atinge adevărata fericire şi linişte. Până când vom fi reparaţi, suntem duşmani ai Guvernanţei Globale. Mai rău: nu contăm.

Cred că discursul meu a sunat mai furios şi mai patetic decât mi-aş fi dorit, pentru că şi Annika, şi Rane se uită cam ciudat la mine. Poate că e prima dată când devine clar cât de diferită sunt. Cât de diferit îmi va fi viitorul. Ne despărţim cu o îmbrăţişare, iar ele intră în sală, să-i caute pe Dante şi pe Edward. În câteva minute, vor ţipa şi ele ca toată lumea. În câteva ore, vor fi în paturile lor, ca toţi participanţii normali la tabără. Mâine, vor face activităţi de tabără obişnuite, cum ar fi traseele pe frânghii, foc în jurul căruia să se adune şi să împletească brăţări de macrame; activităţi pentru participanţii obişnuiţi. Iar eu mă voi întoarce la îndoctrinare. Prelegerile Claudiei. Antrenamentele Ineliei. Testele mentale ale lui Max.

Halal experienţă relaxantă într-o tabără de vară.

— Ce ai de gând să faci în ultima vară de dinainte de absolvire? întrebă Sobek.

Sorbi din ceaiul pe care i-l adusese Rika, a treia asistentă. Îi plăcea fata. Era tânără şi ambiţioasă. Aşa cum şi-ar fi dorit să fie şi fiul lui.

— Aştept, mai spuse.

— Să lucrez la ale mele, zise Calix, încântat.

Moştenise aptitudinile ştiinţifice ale tatălui şi îi plăcea la nebunie să creeze noi tehnologii în atelierul său. La fel de mult îi plăcea să spargă sistemul informatic al palatului, dar decise să nu împărtăşească această informaţie.

— Timpul pentru joacă a trecut, anunţă Sobek.

— Dar nu e joacă, tată, descopăr…

— Singurul lucru pe care trebuie să-l descoperi este locul tău în lume. Iar vara asta mă voi ocupa personal să primeşti o educaţie… adecvată.

— Ce vrei să spui?

Sobek îşi aruncă tableta spere fiul său. Calix o prinse cu uşurinţă, înhăţând-o din aer cu mâna stângă. Mereu avusese reacţii extrem de rapide, ceea ce îl ajutase în jocurile lui preferate, mentale şi fizice.

— Tastează 09212047, spuse Sobek.

— E ziua mea de naştere, remarcă Calix, tastând rapid numărul.

— Hm, şi oamenii mă acuză că nu sunt sentimental, rânji Sobek şi îşi privi ceasul, pe care tastă şi el nişte cifre.

— Ce faci?

— Transfer datele din ceasul meu în tabletă. E timpul. Acum tastează Academic. Adică 22233642.

— Timpul pentru ce? întrebă Calix, în timp ce tasta.

— Pentru prima ta lecţie.

Sobek zâmbi şi se uită în sus, la monitoare, de unde miile de holograme dispărură şi lăsară loc unei singure imagini.

Calix se uită la hologramă. Văzu o femeie, singură, pe o platformă, cu un laţ în jurul gâtului. Avea puţin peste

douăzeci de ani şi stătea neînfricată, cu faţa împietrită. Calix nu-şi dădea seama exact unde se întâmpla asta, dar se vedeau munţi în spatele femeii. Un grup de cetăţeni, cei mai mulţi îmbrăcaţi în galben, se aflau în jurul platformei, iar privirea lui Calix fu atrasă de un bărbat, nu cu mult mai mare decât el, care stătea deoparte. Încerca să fie tare, dar Calix îi putea vedea pleoapele înroşite, chiar şi în spatele ochelarilor.

— Ce a făcut?

— Disidenţă, răspunse Sobek. Este o profesoară de liceu care instiga la revoltă. A fost principala organizatoare a insurecţiei împotriva Guvernanţei Globale.

— Ce tânără e!

Calix era uimit de ţinuta ei mândră. Fără regrete. Nu mai văzuse pe nimeni pus faţă în faţă cu moartea, dar nu-şi imagina că lucrurile se întâmplă aşa.

— Nu te lăsa păcălit de tinereţea ei. Este extrem de periculoasă. Protectorii au judecat-o şi au găsit-o vinovată. Actul ei de rebeliune va fi o lecţie grea pentru comunitatea căreia îi aparţine.

— Ce lecţie?

— Tastează-ţi numele, fiule: 22549.

Calix făcu ce i se spusese. Când tastă ultima cifră, trapa de sub picioarele femeii condamnate se deschise. Înainte să realizeze Calix, înainte să digere atrocitatea pe care tatăl lui îl lăsase să o comită cu propriile mâini, femeia condamnată căzu prin trapa deschisă.

Apoi i se frânse gâtul.

5.

Sunt emoţionată.

După numai o săptămână, Mikaela şi Radar se întipăresc şi părăsesc grupul. Sunt acolo când se întâmplă asta. Toate Anomaliile sunt.

Mâncăm micul dejun, iar Claudia Durant apare cu un zâmbet imens, întins pe toată faţa ei cu trăsături masculine.

— Au venit rezultatele testelor din prima săptămână. Şi e cazul să vă felicit.

Claudia Durant continuă să zâmbească.

— Avem prima potrivire. Mikaela Fleming, partenerul tău desemnat este… Radar Morton.

Mikaela stă chiar lângă mine şi chiţăie de încântare. Apoi îi aud Terţiarul zumzăind şi văd cum o seninătate adâncă i se aşterne pe faţă. O apuc imediat de mână. Pare că vreau să-mi felicit colega Anomalie, dar în realitate vreau să simt vibraţia. Să încerc să înţeleg ce se întâmplă. Aşa cum mă aşteptam, de îndată ce degetele mele le cuprind pe ale ei, simt cum energia îi radiază de la Terţiar până în buricele degetelor. E acelaşi zumzet pe care l-am simţit când am ţinut-o de mână pe Rane. Cum de se întâmplă asta? Ştiu că Terţiarul e folosit pentru colectarea de date şi pentru conectarea la transmisiunile holografice… dar n-am mai pomenit să modifice personalitatea cuiva. Probabil că asta face parte din procesul de întipărire. Atunci când doi oameni sunt atât de conectaţi încât nu pot trăi unul fără celălalt, implantul fiecăruia are o reacţie. Cu coada ochiului, îl văd pe Kai ţinându-şi mâna pe umărul lui Radar. Face şi el propriul experiment? Cred că nu sunt singura care a observat comportamentul ciudat. Kai se uită la mine, iar eu dau din cap, ca o recunoaştere tăcută a faptului că şi el a identificat ciudatul fenomen.

Mikaela şi Radar se ridică şi se îmbrăţişează, în vreme ce noi, ceilalţi, le aplaudăm cam în silă succesul, cu gelozie

înăbuşită. Blue nici măcar nu se oboseşte să-şi ascundă frustrarea. Pur şi simplu stă bosumflată. Potrivirea dintre Mikaela şi Radar nu face decât să amplifice sentimentul că noi, ceilalţi, continuăm să fim nişte rataţi în ochii sistemului perfect al noii lumi.

— Mikaela, te vei muta în Dormitorul 7 Fete, iar Radar, tu vei sta în Dormitorul 7 Băieţi. Aveţi două ore să vă reuniţi cu partenerul vostru desemnat şi să exploraţi tabăra înainte de a vă muta în dormitoarele alocate.

Mă surprinde felul în care Claudia Durant a formulat fraza. Cei doi s-au „reunit” deja. Se ştiu de o săptămână. De ce le mai trebuie încă două ore? Nu pricep. Le-a spus acelaşi lucru pe care le-a spus celorlalţi participanţi, în prima zi de tabără. Fără nicio schimbare. Nicio inversiune. Acelaşi discurs.

Când Claudia îşi termină de recitat proclamaţia monotonă, le dă voie celor doi să plece. Mikaela şi Radar zâmbesc ghiduş, se iau de mână şi pleacă din sala de mese.

Şi-au rămas doar cinci.

Cinci pătrate care încearcă să încapă în cinci găuri rotunde. La finalul celei de-a doua săptămâni, prelegerile Claudiei Durant se termină tocmai pentru că nu mai e nevoie de ele. Timpul este un lux pe care nu ni-l mai permitem: se scurge rapid şi sesiunea e gata, mai mult de jumătate. Avem la dispoziţie mai puţin de o săptămână ca să ne întipărim.

Zilele ne sunt pline de teste. Max ne pune să facem tot felul de antrenamente mentale a căror dificultate creşte constant. Nu ştiu ce e mai rău: imposibilele teste de agerime ale lui Max ori testele grilă, cumplit de plictisitoare, pe care le completăm în fiecare zi. Sunt atât de jalnice şi de monotone, că adorm răspunzând la ele.

Întrebările simple sunt formulate în aşa fel încât să răspund eu despre… mine. Am cincisprezece ani, de unde să ştiu cine sunt cu adevărat? Cele mai multe întrebări au trei variante de răspuns:

Eşti A. vorbăreaţă, B. tăcută, C. o combinaţie între cele

două?

Eşti A. deschisă, B. secretoasă, C. o combinaţie între cele două?

Eşti A. aventuroasă, B. precaută, C. o combinaţie între cele două?

Eşti A. sociabilă, B. retrasă, C. o combinaţie între cele două?

Habar n-am, aşa că aleg mereu C.

Pe cât de simpliste sunt testele grilă, pe atât de grele devin testele mentale ale lui Max. Într-o zi, ne spune să fim atenţi când ne arată un video cu un grup de copii care se jucau sub o turbină eoliană. E un video de zece minute care începe destul de inocent. Are pe fundal o muzică veche, ca de carusel, şi arată un băiat ai cărui prieteni îl abandonează în deşert, dar care se împrieteneşte cu o turbină eoliană neînsufleţită. Muzica devine mai macabră, să sublinieze frica şi confuzia pe care le simte băiatul. Dintr-odată, turbina prinde viaţă şi vorbeşte cu o voce de robot, dându-i băiatului încredere şi încurajându-l să se răzbune pe prietenii lui care i-au făcut rău. Apoi turbina foloseşte energia băiatului ca să-i ucidă pe prietenii lui cei răi, pentru că l-au părăsit.

Când se aprind luminile, mă uit în jur. Toată lumea pare foarte afectată de video. Ce anume încerca Max să ne demonstreze? Instructorul nostru ne înmânează tablete pe care să tastăm cinci răspunsuri. Dacă răspundem corect, suntem liberi să facem ce vrem tot restul zilei. Dacă răspundem greşit, vom urmări un alt video, iar procesul se va repeta.

Zâmbesc. Cât de grele pot fi întrebările? Oricât de sinistru, acel video a fost destul de banal; l-am urmărit cu atenţie şi l-am şi înţeles. Ar trebui să fie un test obişnuit de comprehensiune, şi totuşi întrebările lui Max sunt oricum, numai obişnuite nu.

— Ce culoare aveau pantalonii scurţi pe care îi purta şeful cetei de băieţi?

Ce fel de întrebare e asta?! Cum să-mi amintesc culoarea şortului? Asta nu făcea parte din poveste. Totuşi,

răspund „roşu”, cum poartă cei din Energie Regenerabilă, toţi băieţii păreau să facă parte din această comunitate.

— Ce oră arăta ceasul personajului principal când băieţii răi l-au părăsit?

— Staţi puţin. De unde să ştim? întreabă Burton.

— Pentru că trebuia să fiţi atenţi, latră Max, înainte să-l pocnească peste fluierul piciorului cu bastonul.

Nu face nicio pauză înainte de următoarea întrebare:

— Câte turbine erau în secvenţa de final?

Îmi vine să urlu. În filmuleţ cred că erau peste o duzină de turbine. Întrebarea n-are nicio legătură cu povestea. Frustrată, scriu „multe”.

La finalul exerciţiului, niciunul dintre noi nu am răspuns corect la toate cele cinci întrebări. Toţi am răspuns corect la prima, Kai şi Blue au nimerit trei, Burton patru, iar Genesis şi cu mine am răspuns bine la câte două.

Aşa că ne uităm la încă un video.

Şi tot aşa aproape zece ore. Fiecare filmuleţ e şi mai sinistru decât cel de dinainte, iar eu încerc să nu fiu atât de atentă la mesajele voalate, care spun cam acelaşi lucru sub forme diferite: fiecare are nevoie de un partener ca să supravieţuiască. În loc de asta, mă concentrez la chichiţe, număr dungile de pe cămăşi, sunt atentă la numere şi culori şi detalii.

Burton scapă după trei videouri, când primeşte punctajul maxim. Blue, după patru. Kai, Genesis şi cu mine ne apropiem, dar tot nu obţinem punctaje perfecte.

— E trecut de ora cinei, se plânge Genesis într-un final.

Rareori spune ce îl deranjează, dar de data asta rosteşte cu voce tare ceva ce gândim cu toţii: cum să ne concentrăm dacă ne e foame?

— Încă unul şi gata. Nu, de fapt, voi trei păreţi incapabili să vă amintiţi detalii simple, hai să vedem cum vă descurcaţi cu amintirea afectivă.

— Cum adică? întreabă Kai.

E obosit. Cu toţii suntem.

— Întoarceţi-vă scaunele, în aşa fel încât să fiţi cu spatele unii la alţii. Şi desenaţi persoana din această

încăpere care evocă cea mai puternică legătură emoţională. Conectaţi-vă inima şi mintea ca să recreaţi acea persoană. Nu vă uitaţi unii la alţii. Aveţi cincisprezece minute să desenaţi propria interpretare a persoanei. Dacă reuşiţi, puteţi pleca.

Cincisprezece minute mai târziu, ne oprim din desenat pe tablete. Le ridicăm, să le inspecteze Max. Eu l-am desenat pe Max, prinzând în imagine nu doar frumuseţea lui – părul ciufulit, ochii pătrunzători, buzele pline, pometii înalţi… –, am reuşit să-i surprind fidel şi brutalitatea lipsită de compasiune. Cruzimea. Răutatea.

Kai şi Genesis au ales aceeaşi persoană. Păr roşcat şi des, ochi albastru deschis, nas subţire şi sute de pistrui. Amândoi m-au ales pe mine. Aşa cum am făcut şi eu când l-am desenat pe Max, amândoi au surprins şi ceva din interiorul meu. Ceva ce ei au scos la suprafaţă în desenele pe care le-au făcut.

Genesis mi-a surprins frumuseţea, dar Kai mi-a surprins forţa.

După ce în sala de mese am înghiţit pe nemestecate o farfurie întreagă de resturi reci de la cină, intru în Dormitorul 20 Fete, dormitorul alocat Anomaliilor, care acum pare şi mai gol după plecarea Mikaelei. Camera de lemn din capătul culoarului este decorată auster, iar cele mai multe paturi metalice suprapuse sunt goale. Mai sunt acum doar două fete într-un dormitor gândit pentru douăzeci. O salut dintr-o mişcare scurtă a capului pe Blue, care îşi dă unghiile cu ojă, şi îmi schimb hainele lângă rafturile de pe perete. Îmi împachetez ordonat ţinuta albastră în cubul care mi-a fost alocat şi îmi pun pijamalele. Blue s-a schimbat deja într-o cămaşă de noapte din dantelă violet. Fata are un gust tare ciudat într-ale modei. Cu toate hainele mele albastre şi hainele ei violet, raftul arată ca o vânătaie uriaşă.

— Cum ţi-a fost restul zilei? mă întreabă Blue.

Pare distrasă.

— Lungă. Kai, Genesis şi cu mine am cam picat testul de atenţie la detalii dat de Max, aşa că a renunţat. Sunt praf.

Dar, în loc să merg direct în pat, iau tentativa ei de conversaţie drept o invitaţie la discuţii. Când Mikaela era şi ea în cameră, funcţiona ca un tampon între mine şi Blue, cea mereu arţăgoasă. Acum trebuie să ne descurcăm singure, iar politeţea va reduce aproape complet conflictele. Fac mai mult: mă aşez lângă ea, pe patul de jos. Îmi oferă o sticluţă de ojă.

— Dar e violet, spun.

— Mai uită-te o dată, zâmbeşte ea.

Studiez sticluţa şi îmi dau seama că e de fapt un albăstrui.

— Ce faci tu cu asta?

La fel ca hainele, şi accesoriile trebuie să ne fie în culoarea Comunităţii.

— Am tot curcubeul.

Zâmbeşte şi scoate de sub pernă o pungă mică, din poliuretan violet. Sunt acolo toate culorile: galben, roşu, verde, portocaliu… E frumos.

— Poţi s-o păţeşti.

Scot o sticluţă de ojă portocaliu electric şi chicotesc.

— S-ar putea. Dar cred că am trecut amândouă de punctul de unde nu mai există întoarcere.

Îmi smulge oja portocalie şi, sfidătoare, îşi colorează unghia de la degetul mic. Apoi rânjeşte la mine, legănând pensula, şi, pe un ton de concurenţă, îmi spune:

— Te provoc.

Nu ezit să îmi colorez unghia de la degetul mare. Începem să râdem şi scoatem toate sticluţele; ducem până la capăt mica noastră revoltă, făcându-ne fiecare unghie în altă culoare. Dacă se uită cineva la noi, suntem doar două adolescente care se prostesc înainte de culcare.

Numai că noi ştim cât de delicată devenise situaţia noastră.

— Noi nu suntem ca alţi oameni, ştii? spune Blue, suflând să-şi usuce unghiile.

— Ştiu.

Acel scurt moment de superficialitate a fost distrus. În fiecare zi mi se reaminteşte că sunt o Anomalie; n-aveam

nevoie să mi-o repete şi Blue. Mă concentrez pe inelarul meu grena, bucurându-mă de culoarea bogată şi catifelată.

— Ieri, Annika abia mi-a aruncat o privire când a trecut pe lângă mine. E ca şi cum m-ar fi uitat cu totul. Şi totuşi, e prietena mea cea mai bună.

— Era prietena ta cea mai bună, subliniază Blue. Prieteniile sunt redefinite când unul dintre cei doi e o Anomalie. La fel şi familiile. Sora mea e mare şmecheră la Palat; o să înnebunească atunci când o să afle ce sunt. Şi-ar putea pierde locul de muncă. La fel şi părinţii mei. E o mare bilă neagră pentru ai mei.

E prima oară când o văd pe Blue cu garda jos. Aproape că o plac.

— Dar prietenii? întreb eu.

— La fel ca la tine. Cu toţii mă dau la o parte. Am venit aici cu patru copii din clasa mea. Copii pe care îi ştiu dintotdeauna. Chiar cânt în trupă cu doi dintre ei.

— Tu cânţi?

Îmi dau seama că Tabăra Monarch e pe terminate şi nu ştiu mai nimic despre Blue.

— Cântam. Nu cred că o să mă mai vrea în trupă acum. Cânt la chitară acustică şi electrică. Sunt destul de bună, dar asta nu mai contează când eşti o Anomalie. Clăparul deja mă priveşte de sus. Şi cu toţii vor face asta atunci când mă voi întoarce. Nici măcar nu-mi mai pasă. Am impresia că tabăra asta a creat aşa, nişte găşti. Dormitorul tău, Comunitatea ta, Comunitatea partenerului tău. Cred că totul se reduce la „găşti” formate din două persoane, iar eu nu fac parte din niciuna.

— Tu eşti un membru de elită al găştii noastre cu cinci membri, glumesc eu.

Dar nu e amuzant. Blue, Genesis, Kai, Burton şi cu mine suntem, evident, membri ai unui club din care nimeni nu vrea să facă parte.

— Ce se întâmplă când se termină tabăra, Keeva? Care ne sunt opţiunile?

— Nu ştiu. De fapt, nu prea m-am gândit la asta. Cred că n-am vrut să mă gândesc.

— E cazul să începi să te gândeşti, spune Blue şi-mi întinde acetona.

Ea şi-a şters deja culorile rebele. Mi le şterg şi eu, fără convingere, nu înainte de a fotografia mental ce înseamnă să fii multicolor. Ce înseamnă să-mi exprim individualismul.

— Îţi cunoşti bunicii? mă întreabă Blue.

— Nu.

Mă gândesc oare unde vrea Blue să ajungă.

— Au murit înainte de Marele Război Tehnologic. Toţi bătrânii au murit.

— Eşti sigură?

Blue scoate o fotografie tocită, răsucită şi ascunsă într-un capac de ojă. Mi-o întinde. Din ea îmi zâmbeşte un tânăr care seamănă mult cu Blue.

— Cine e?

— Bunicul meu, răspunde ea, ezitant.

— Spune-mi, ce ascunzi? Promit să nu spun nimănui.

Blue şovăie puţin, înainte de a mi se confesa.

— Bunicul meu trăieşte, Keeva. Nu ştiu unde e, cred că undeva în Asii. Dar trăieşte.

Ochii ei sunt plini de speranţă.

— De unde ştii?

— Primesc… mesaje de la el. Nu ştiu să explic, poate că sunt doar sentimente. Dar îţi spun că e viu. Sobek a încercat să ne şteargă trecutul ca să ne poată crea un nou viitor, însă când a făcut asta a şters şi generaţii întregi de cunoaştere.

Sunt şocată şi încă încerc să pricep cum de bunicul lui Blue mai este în viaţă. Doar două generaţii au fost salvate din Marele Război Tehnologic. Or mai fi şi alţii? Alţi supravieţuitori?

— Keeva, concentrează-te. Sunt atâtea elemente care ne lipsesc… Tot ce ştim e că trebuie să fim întipărite cu un viitor partener ca să putem ieşi de aici. Trebuie să supravieţuim chestiei ăsteia.

— Cum adică *să supravieţuim* chestiei ăsteia?

Blue priveşte în jur, să se asigure că nu ne aude nimeni.

Dar e linişte în tot dormitorul. Îmi face semn şi mă iau după ea, care se aşază pe podea, se strecoară sub pat şi aprinde o mică lanternă a cărei lumină cade pe nişte cuvinţele scrijelite delicat pe perete. Un avertisment lăsat acolo de un fost ocupant al dormitorului. O altă Anomalie.

Conformează-te sau mori.

— A murit? întrebă Calix, nevenindu-i să creadă.

— Iar tu eşti cel care a ucis-o, spuse Sobek.

— Dar eu… eu…

— Ce? Nu credeai că merită asta? întrebă Sobek, crud. Habar n-ai ce merită oamenii şi ce nu. Ai căpătat prea multă milă de când trăieşti aici.

— Despre ce vorbeşti? De ce m-ai obligat să fac asta?

— E timpul să devii bărbat, Calix. Mama ta te-a cocoloşit prea mult. Ai un destin, Calix, care nu este acela de a-ţi petrece timpul în micul tău atelier, încercând să spargi sistemul informatic.

Calix îşi privi tatăl, neîncrezător.

— De unde…

— Ce? Credeai că nu ştiu? Ştiu totul. Am dreptate mereu. Sunt iubit de toţi. Iar curând, foarte curând, şi tu vei fi ca mine.

Calix era destul de sigur că tatăl lui greşea în această privinţă.

6.

Sunt în plină schimbare.

Acum petrecem mai mult timp dând teste mentale decât fizice. Încep să mă descurc excelent la testele lui Max. Detectez o minciună, îmi amintesc detalii şi procesez rapid situaţii şi probleme. Când instructorul nostru este, în fine, mulţumit de noile noastre aptitudini, ne lasă Ineliei ca să facem o excursie de o zi.

Zona e frumoasă şi, pentru scurt timp, încerc să uit că sunt o Anomalie. Mă străduiesc să ignor faptul că viaţa mea e o nebuloasă. Doar mă bucur de aerul proaspăt şi de frumuseţea munţilor. Nici măcar Kai nu mă mai enervează cum o făcea înainte. Suntem cei mai atletici din grup şi ne luăm la întrecere pe potecă. Ceilalţi rămân în urmă, mai ales din cauza lui Blue, care poartă sandale în loc de adidaşi, aşa că toată lumea stă după ea. Toată lumea, în afară de mine şi de Kai. E aproape suportabil şi mă face să râd cu poveşti despre fraţii lui mai mici, şase la număr, care au rămas acasă şi îşi doresc cu disperare ca el să devină Protector, să aibă şi ei cu ce se lăuda.

— Vrei să fii Protector? îl întreb, în timp ce îi aşteptăm pe ceilalţi la poalele muntelui.

Nici nu am luat în calcul posibilitatea asta în ceea ce mă priveşte. Cu siguranţă, ar fi o modalitate de a reveni în Comunitatea Oceanică. Nu m-am văzut niciodată ajungând să fac parte din crema oamenilor lui Sobek, dar cu siguranţă m-ar ajuta să recapăt, măcar parţial, o viaţă normală. Aş putea trăi lângă oceanul meu. Lângă Annika şi Rane. Lângă tata. Protectorii trăiesc în mijlocul comunităţilor şi sunt ochii şi urechile lui Sobek. Au statut special, fac parte din elită, ca bancherii, cei din media, oficialii guvernamentali şi politicienii.

— Nu ştiu, spune el franc. Părinţii mei au multe guri de hrănit şi nu prea ne dau banii afară din casă pe noi, cei din Comunitatea Energiei Regenerabile. Toată lumea foloseşte energie solară; nu e un domeniu prea lucrativ. Niciodată

nu mi-am imaginat că o să-mi petrec viaţa muncind într-o fabrică de panouri solare şi nu mi-ar plăcea ca fraţii mei să fie obligaţi să trăiască închişi în clădiri. Sunt aşa de activi şi plini de viaţă… Dacă pot, aş vrea să-i ajut.

E prima dată când detectez o doză de vulnerabilitate la „Domnul Ştie-Tot”. Când Kai lasă garda jos, devine aproape fermecător. Chiar simpatic.

— Totul are un preţ, gândesc eu cu voce tare. Sunt sigură că statutul de Protector aduce anumite greutăţi.

— Poate că da, însă măcar Protectorii nu au limitări. Sigur, răspund în faţa lui Sobek… Dar au mult mai multă libertate decât cei din alte comunităţi.

— Eu am libertate în Comunitatea Oceanică, spun, sfidătoare.

— Serios?

Ochii par să îi danseze când vorbeşte. Sunt castanii, adânci, de culoarea ciocolatei şi remarc câteva sclipiri aurii în ei.

— Adică oceanul este minunat, dar îţi este şi închisoare. Eşti legată de el. Nu poţi merge nicăieri în altă parte. Nu poţi face nimic altceva.

În loc să-mi aştepte răspunsul, Kai începe să urce pe munte. E genul de băiat care face o afirmaţie ridicolă şi cu ton de sentinţă, după care mă lasă să mă chinui singură s-o înţeleg. Mă uit în urmă, întrebându-mă dacă n-ar trebui să-i aşteptăm şi pe ceilalţi. Am mers deja vreo şaisprezece kilometri, iar Inelia ne-a spus că vom urca în vârful muntelui. Însă ar trebui să urcăm împreună. Ca o experienţă menită să întărească relaţiile dintre noi. Oftez. Poate că e bine să nu mă iau mereu după reguli.

Aşa că îl urmez pe Kai.

La început, panta e lină şi ţin pasul uşor. Dar, pe măsură ce urcă spre vârf, poteca devine tot mai îngustă şi mai abruptă, aproape verticală. Mă uit în jos şi văd că restul grupului începe ascensiunea. De la distanţa asta, par nişte punctuleţe. Mă întorc repede la ale mele, ca să nu ameţesc. Mi-e puţin frică de înălţime, dar nu las să se vadă asta, mai ales în faţa lui Kai. Nu vreau să-mi ştie nimeni

slăbiciunile. Încet, mă caţăr din piatră în piatră, apucându-le cu mâinile, până când îl ajung din urmă. Urcăm împreună şi, după ce am stat închişi dând test după test, îmi place să simt forţa corpului meu în timp ce îmi croiesc drum printre stânci. Apoi, chiar aproape de vârf, alunec. Piciorul meu ratează punctul de sprijin şi îmi pierd echilibrul. Dau din mâini, încercând să apuc o tufă, o piatră, orice. Sunt pe punctul de a cădea, iar prin minte îmi aleargă nenumărate gânduri, inclusiv faptul că n-o să-l mai văd pe tata, n-o să apuc să cresc, să am propria familie…

— Te-am prins, Stâlp de Telegraf.

Palma mare a lui Kai apucă strâns încheietura mea mică şi mă împiedică să cad spre moarte. Intru în panică şi încep să gâfâi, fără să reuşesc să trag aer în piept, dar el nu îşi pierde calmul şi încearcă să îmi prindă şi cealaltă mână.

— Uită-te în ochii mei, spune el, pe un ton liniştit. Şi nu uita să respiri.

M-aş uita oriunde, numai în acei ochi ciocolatii nu. Reuşesc să-mi pironesc privirea în pământ, care pare să fie la mii de kilometri depărtare. Simt că o să leşin. Cealaltă mână îmi e transpirată şi îmi alunecă. O să cad. Nu mai trebuie să mă îngrijoreze faptul că sunt o Anomalie, pentru că n-o să mai fiu pe aici ca să văd ce se va întâmplă.

— Keeva! ţipă Kai, de data asta.

Îl simt cum mă strânge, cum îşi înfige degetele în palma mea până resimt durere. Asta mă face să mă concentrez, aşa că mă uit din nou în ochii lui. Abia atunci reuşesc să-i întind celălalt braţ. Încet, Kai mă ridică şi mă aşază în siguranţă, într-o mică scobitură din stâncă.

Îmi trag răsuflarea, iar în timpul ăsta Kai mă ţine strâns cu palma lui mare şi reuşeşte să mă liniştească fără vorbe. Sunt recunoscătoare.

— Eşti OK? mă întreabă.

Dau din cap că da; încă nu îndrăznesc să vorbesc. Într-un final, spun tremurând:

— Îţi mulţumesc. Cred că tocmai mi-ai salvat viaţa.

— Păi… cred că da. Îmi eşti datoare, rânjeşte el.

Reîncepe urcuşul. Nu ezit prea mult, de teamă că, dacă stau pe gânduri, o să-mi pierd curajul. Îi văd pe ceilalţi în spatele meu. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei ştie cât de aproape am fost să cad în gol, pe lângă ei. Încet, ajutându-mă de mâini şi de picioare, urc până în vârf. Fără un cuvânt, Kai îmi întinde plosca lui şi bem în tăcere, privind întinderea imensă care ni se deschide în faţă şi aşteptând restul grupului.

Inelia ajunge prima, iar ceilalţi sunt chiar în spatele ei. Habar n-au prin ce am trecut, dar nici n-o să le zicem. Facem conversaţie de complezenţă până când Burton pune, în sfârşit, întrebarea care ne stă pe limbă tuturor:

— Inelia, ce se întâmplă dacă nu suntem întipăriţi?

Ne uităm cu toţii la instructoare, care face o pauză cam lungă înainte să răspundă. Îşi şterge sudoarea de pe sprâncene.

— Sunt câteva situaţii rare în care Anomaliile nu se întipăresc. Uneori, Terţiarul nu funcţionează corect. Uneori ADN-ul vostru e compromis. Uneori…

Lasă propoziţia neterminată, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri. Dar se recompune rapid:

— O să fiţi bine cu toţii.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă Burton.

— Nu? se miră ea, uşor iritată. Uite care e treaba, ţineţi-vă de program.

Inelia spune asta ca pe un avertisment, ca modalitate de a încheia discuţia. Dar cum Burton nu are absolut deloc aptitudini sociale, nu tace din gură.

— Ce vreţi să ziceţi?

Instinctele mele sunt alertate instantaneu şi, dintr-odată, îi pot auzi gândurile Ineliei. Care sunt limpezi ca apa oceanului. Burton va muri. Sunt şanse mari să se întâmple asta. Kai şi cu mine urmăm. Genesis şi Blue nu prea, dar şi în cazul lor există această posibilitate. Mă uit în jur. Nimeni altcineva nu mai aude asta? Mă uit la Inelia, care ignoră dinadins întrebarea lui Burton şi arată cu capul spre versantul îndepărtat al muntelui. E o plimbare scurtă

până acolo, iar grupul nostru de cinci o urmează pe poteca improvizată printre tufişuri şi stânci. Cea mai mare parte din drum mi-o petrec încercând să vorbesc cu Genesis, ca să-mi iau gândul de la informaţiile pe care tocmai le-am aflat. Cum de am auzit ce am auzit? Inelia nu a vorbit. Nici măcar nu m-a privit; cu toate astea, i-am auzit gândurile… limpede ca un cristal. Îmi folosesc toată energia ca să-l ascult pe Genesis povestind despre ferma lui. Chiar e un copil bun, aşa că mă concentrez să-mi dau seama cum m-aş putea combina cu cineva care nu mă atrage deloc. Asta mă împiedică să-mi mai pun întrebări despre propria-mi sănătate mintală şi despre voci aparent inexistente.

În fine, odată ajunşi în cealaltă parte a muntelui, ne odihnim şi aşteptăm ca Inelia să ne spună mai multe. Bem apă din canistrele pe care le-am adus, în vreme ce Inelia aruncă o privire rapidă în jos, spre tabără, apoi se uită la noi. Ne face semn să ne acoperim Terţiarul şi face şi ea acelaşi lucru. Tehnic vorbind, e ilegal să faci asta, dar, de vreme ce Inelia e unul dintre Protectori, o ascultăm fără discuţii.

— Ce se întâmplă? întreabă Kai.

Arată caraghios aşa, cum îşi acoperă implantul cu degetul mare.

— Terţiarul nu funcţionează la marginea Taberei Monarch.

— Credeam că funcţionează peste tot, spune Kai.

— Asta vrea Sobek să credem – spune Inelia, zâmbind –, însă există anumite puncte moarte. Zone îndepărtate unde sateliţii nu ajung. Sub pământ, în deşert, în anumite porţiuni de pădure…

— Dar Sobek nu ar permite aşa ceva, insistă Blue.

— Tehnologia e o fiară care evoluează rapid. Sunt atât de multe date de absorbit, încât existenţa câtorva locuri neconectate la reţea nu e neapărat un lucru rău.

— Dar n-are sens, spune Blue. Cum poate conduce lumea dacă are unghiuri moarte?

— Fiindcă asta înseamnă şi că Sobek are unele zone unde nu poate fi găsit.

Lăsăm toate aceste informaţii să se aşeze. Afirmaţia Ineliei poate fi considerată trădare. Înseamnă că Sobek ar putea face lucruri atât de cumplite, încât nici măcar el nu vrea să existe posibilitatea ca cineva să-l monitorizeze.

— Dacă suntem deconectaţi, atunci de ce ne acoperim Terţiarul? întreb eu.

— Pentru că niciodată nu poţi fi îndeajuns de prevăzător.

De parcă şi-ar asculta propriul avertisment, Inelia îşi coboară vocea:

— Unul dintre motivele pentru care Guvernanţa Globală a avut atât de mult succes este faptul că nu există dizidenţă, şopteşte Inelia, deşi nu are cine să ne audă pe o rază de câţiva kilometri. În GG, nu e loc pentru independenţă sau discordie. În rarele cazuri de dizidenţă, oamenii sunt pedepsiţi de Protectori, care acţionează cu impunitate. Ei răspund doar în faţa lui Sobek, care nu dă socoteală nimănui. Oricum – spune Inelia cu voce şi mai joasă – există nişte Societăţi Subterane în lume. Oameni care sunt nemulţumiţi de domnia lui Sobek. Oameni care îşi vor independenţa înapoi. Sunt membri ai societăţilor secrete care plănuiesc o revoltă.

Sunt şocată. Această informaţie nu apare în lecţiile noastre de istorie. Ni s-a spus mereu că trăim în pace pentru că societatea noastră funcţionează. Taberele Monarch ale lui Sobek asigură faptul că ne întipărim partenerul perfect şi facem copii perfecţi. Succesul acestor „împerecheri” a asigurat o lume fără violenţă, boli, ură sau impuritate. E prima oară când aud despre societăţi secrete şi sunt atât de şocată, încât am amuţit. La fel şi toţi ceilalţi.

— Am auzit de Oraşele Subterane, spune Burton într-un final. Se spune că cel mai mare e chiar în Oraşul Sabatic.

— Da – confirmă Inelia încet, deşi, din nou, nu e nimeni pe o distanţă de kilometri întregi –, îl conduce sora lui Sobek.

— Ce? Pfoaaa, cum de n-am auzit niciodată despre asta?! explodez eu.

Sunt şocată de faptul că instructoarea mea, care e şi Protector pe deasupra, ne împărtăşeşte informaţii

subversive.

— Nimeni nu ştie despre Subteran, cu excepţia Protectorilor, a căror misiune este eradicarea lui. Zdrobirea lui.

— Dar de ce ar vrea oamenii să se revolte? întreabă Blue.

— Pentru că această lume nu e menită să fie perfectă, oftează Inelia. Creativitatea, inovaţia şi gândirea abstractă funcţionează atunci când oamenii nu gândesc la fel. Sobek creează o cultură a supunerii, cu oamenii care gândesc cu toţii identic.

— Ceea ce ne spuneţi acum ar putea fi considerat trădare, o întrerupe Kai.

— Da, încuviinţează Inelia, ar putea. De asta vă avertizez că trebuie să vă conformaţi sistemului, altfel veţi fi…

— …reciclaţi.

Îmi dau seama că tocmai am rostit cuvântul la care se gândea Inelia.

— Da.

Inelia îmi zâmbeşte, nestingherită de faptul că tocmai i-am citit gândurile.

— Trebuie să fiţi asimilaţi dacă vreţi să supravieţuiţi.

— Conformează-te sau mori, spune Blue, ca un ecou al avertismentului de pe peretele dormitorului nostru.

— Da. Trebuie să vă conformaţi, ca să nu fiţi reciclaţi. Sobek vă va găsi un loc, dar vă garantez că e un loc în care nu v-aţi dori niciodată să fiţi. Fizic sau mental. Uitaţi, deja am spus prea multe, însă trebuie să ştiţi că puteţi alege să vă integraţi. E important să ştiţi că aveţi posibilitatea de a alege, ne avertizează Inelia înainte de a ne face semn să luăm mâinile de pe Terţiar.

Şi ne face să ne gândim la ceva ce nu mai avusesem până acum.

O alegere.

*

— Keeva.

Simt că mă scutură cineva. Dorm adânc şi nu vreau să

mă trezesc.

— Keeva, trezeşte-te.

Deschid ochii. Kai e aplecat deasupra mea.

— Ce cauţi aici? şoptesc, aruncând o privire rapidă prin dormitorul tăcut.

Blue doarme profund.

— N-ar trebui să fii aici, Kai. O să ai probleme.

— Ştiu, zâmbeşte el jucăuş. Hai, e ultima noastră noapte în tabără. Hai să mergem să ne distrăm puţin.

După o scurtă ezitare, mă încalţ şi îmi pun pe mine un pulover. Deşi zilele au fost călduroase, nopţile au fost incredibil de reci.

Kai şi cu mine ne strecurăm afară din dormitor şi ne plimbăm în linişte prin tabăra întunecată.

— Unde mergem? întreb când nu ne mai poate auzi nimeni din dormitoare.

— O să vezi.

Kai mă trage dincolo de heliport, spre clădirile guvernamentale goale. Lângă zidul celei mai apropiate clădiri stau aliniate mai multe motoamfibii.

— Ţi-am promis că dăm o tură, spune Kai, în timp ce ajungem pe motorul lui.

— De fapt, i-ai promis lui Blue, zic eu, amintindu-mi cum flirtau în prima zi de tabără.

Blue s-a lipit de Kai toată săptămâna, probabil în speranţa că instructorii vor remarca ce bine le stă împreună. Aş fi prima care să recunoască faptul că alcătuiesc un cuplu superb. Aşa că de ce nu e Blue aici, cu el, în locul meu? Şi mai important: de ce am acceptat să vin?

Kai nu mă contrazice. În schimb, zâmbeşte obraznic, ca de obicei, şi trage prelata de pe motor – o maşinărie aerodinamică, neagră, cu mânere argintii. Scoate din ea două căşti roşu aprins şi îmi întinde una.

— Crezi că am încredere să conduci chestia asta? spun.

Flirtez cu el? Ce m-a apucat?

— Dacă nu poţi să ai încredere în mine, atunci în cine?

Kai a rămas cu mâna întinsă, ţinând casca. Ezit.

— De ce îţi e atât de teamă?

— Că o să mor, spun, înainte să-mi dau seama ce stupid sună.

Soarta mea o să fie decisă în numai câteva ore, iar moartea e una dintre opţiunile care mă aşteaptă. Îmi dau ochii peste cap când conştientizez ironia din răspunsul meu.

— Sigur, de ce nu.

Iau casca şi mi-o pun pe cap. Mă uit cu câtă uşurinţă îşi trece picioarele lungi peste maşinăria lucioasă. Mă urc pe motor, în spatele lui, şi îl cuprind uşor cu braţele.

— Va trebui să te ţii mai bine de-atât, Stâlp de Telegraf, spune în timp ce turează motorul.

Demarajul instantaneu aproape că mă aruncă de pe scaun, aşa că îmi strâng braţele în jurul lui în timp ce zburăm peste câmpiile sărate. Mi se taie răsuflarea. Kai merge cu peste o sută şaizeci de kilometri pe oră şi, pentru prima oară în viaţa mea, aproape simt că zbor. Toate problemele, toate îngrijorările, toate gândurile îmi fug din minte, alungate de vântul răcoros şi de fiorul vitezei. Într-un final, după vreo douăzeci de minute, opreşte. Suntem în mijlocul pustietăţii şi probabil că încălcăm toate regulile taberei, dar nu-mi pasă. Kai coboară de pe motor, însă, în loc să mă ajute şi pe mine să cobor, se aşază la loc, în spatele meu.

— Ce faci?

— E rândul tău.

— N-ai să vezi asta, protestez eu, încercând să mă strecor şi să mă dau jos, dar Kai mă ţine strâns.

— Trăieşte şi tu un pic, Keeva. Ce nu încerci nu poate să-ţi facă rău.

— De asta mi-e frică, spun, dar mă relaxez pe motor şi îl las pe Kai să mă înveţe.

— Tot ce trebuie să ştii e care e ambreiajul şi care e frâna.

Kai îmi mişcă mâna peste mâner. Mâna lui o acoperă pe a mea.

— De aici schimbi viteza şi ăsta e ambreiajul. Cu stânga

schimbi.

— Lasă-mă să ghicesc: cu dreapta frânezi.

— Eşti o elevă remarcabilă, domnişoară Keeva Tee.

— Vă mulţumesc, domnule instructor Kai Loren. Ce altceva mai trebuie să ştiu?

— Cam asta e tot. Ca să accelerezi, dai drumul la ambreiaj. A, da, şi nu uita să respiri.

— Să respir. Desigur. Nicio problemă.

Respir adânc şi dau drumul, uşor, ambreiajului. Urlu:

— Ne mişcăăăăm!

Kai e amuzat:

— Da, ne mişcăm. Acum, că ştii să conduci o motoamfibie, vrei să mergem mai tare?

— OK.

Mă relaxez şi mă bucur de clipă. În cea mai mare parte a timpului mă simt ca un observator. Mă uit la toţi şi la toate şi niciodată nu mă simt la locul meu. Mă rog, cu excepţia oceanului. Dar înotul e ceea ce fac; să conduc motorul aşa e ceea ce sunt. Sunt sută la sută implicată în acţiune şi e copleşitor… într-un fel minunat.

Mă simt atât de vie.

În final, frânez, coborâm amândoi şi ne întindem pe pământul câmpiilor sărate, privind în sus, către un cer complet senin. Miliarde de stele strălucesc deasupra noastră. E spectaculos.

Mă simt liberă.

Stăm întinşi aşa, într-o tăcere confortabilă, până când Kai vorbeşte:

— Astea se numeau Câmpiile Sărate Bonneville, şi aici era una dintre cele mai tari piste de curse din lume. Piloţii veneau din toată lumea ca să-şi testeze maşinile.

— De unde ştii? întreb, deşi nu ar trebui să fiu surprinsă.

În mod evident, Kai a studiat istorie – şi varianta aprobată, şi pe cea neaprobată.

— Bunicul meu participa la curse, spune Kai, trist. Înainte de Marele Război Tehnologic, era unul dintre cei mai buni piloţi din lume. Îşi construia singur maşinile. Familia mea locuieşte atât de aproape de câmpii, că

bunicul îl aducea mereu pe tata, când era mic. Când sunt aici, îl simt aproape. Nu l-am cunoscut pe bunicul, dar nu cred că ar fi de acord cu ce s-a întâmplat cu lumea.

— Ce vrei să spui? Lumea e bine.

— Chiar e? oftează Kai. Nu-s aşa de sigur. Uită-te la ceilalţi din tabără, Keeva. E ca şi cum ar fi fost spălaţi pe creier. Am văzut asta la cei mai mulţi adulţi, de fapt la cei mai mulţi oameni, după ce se întorc din tabără. Terţiarul zumzăie şi, după aceea…

Vreau să-i spun că am observat acelaşi lucru. Annika şi Rane au devenit altcineva. Dacă stau să mă gândesc, cei mai mulţi adulţi sunt tot aşa: fericiţi, docili, mulţumiţi. Am impresia că totuşi Kai ar mai vrea să spună ceva. Aşa că ascult.

— Teoretic, îmi place ideea unei lumi fără război. Dar o lume fără conflicte? Mă sperie de moarte. Ca oameni, nu suntem astfel de ciudăţenii. Suntem meniţi să simţim, să gândim, să avem opinii şi dezacorduri. Cum poate exista progres dacă scopul tuturor este acela de a servi aceeaşi filosofie? Cred… cred că Sobek Vesely şi Guvernanţa Globală sunt periculoşi. După ce se termină tabăra, o să încerc să găsesc Oraşul Subteran.

— Dar dacă ţi se întâmplă ceva? întreb înainte să-mi dau seama cât de interesată am devenit de acest băiat.

Întorc capul şi îi studiez ochii căprui stropiţi cu auriu, încercând să văd care e treaba cu el. E ca un frate mai mare. Atunci de ce îmi pasă atât de mult de el, dintr-odată? Nu ştiu, dar pur şi simplu aşa e.

— Nu pot continua să trăiesc în fel ăsta, Keeva. E o minciună. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau şi să privesc de pe margine. Trebuie să-mi asum responsabilitatea.

Nu ştiu exact ce să răspund, dar, când simt că mâna lui Kai alunecă într-a mea, nu mă retrag. Ne uităm în sus, la stele. Ţinându-ne de mână. Gândindu-ne. Mintea mea se detaşează puţin şi încep să unesc stelele în modele, amintindu-mi lecţiile despre planete şi constelaţii. Sunt conştientă de faptul că am sentimente noi, contradictorii. Însă este posibil aşa ceva? Brusc să am sentimente pentru

băiatul arogant care m-a călcat pe nervi din prima secundă în care ne-am întâlnit? Nu. Este un prieten, un frate, o Anomalie, la fel ca mine. Nimic mai mult. Dar mă simt în siguranţă cu el, o siguranţă confortabilă.

Rămânem acolo, întinşi pe câmp, timp de câteva ore, bucurându-ne de linişte. Chiar înainte de răsărit, ne urcăm înapoi pe motorul lui Kai şi ne întoarcem în viteză în tabără, cu doar câteva minute până la deşteptare.

— Mamă!

Calix se năpusti în apartamentul lui şi, imediat, cuprinse strâns cu braţele talia mamei lui. Nu se putea opri din plâns.

— Şşşt… Ce s-a întâmplat?

— E un tiran, reuşi Calix să spună, printre hohote.

— Vrei să te vadă aşa?

Totuşi, Anya Vesely nu se eliberă din braţele fiului ei; îl lăsă să urle, lipit de ea.

— Şşşt, şşşt… O să fie bine. Şi tu o să fii bine, băiatul meu.

— Mamă… repetă Calix şi se smulse din îmbrăţişarea protectoare.

Furia începea să ia locul dezgustului şi groazei.

— Ştii de ce e capabil? Ştii ce face? Ştii că omoară oameni nevinovaţi?…

— De unde ştii că sunt nevinovaţi? întrebă Anya încet.

— Nu despre asta e vorba. Nici măcar nu are curaj să-i omoare cu mâna lui. E… e un laş.

Calix nu se aştepta la palma răsunătoare a mamei care îl lovi peste falcă.

— De ce ai făcut asta?

Calix îşi atinse obrazul care îi ardea.

— Sobek Vesely nu e doar conducătorul lumii; este tatăl tău şi nu voi accepta ca tu să spui astfel de lucruri instigatoare despre el.

Anya îi făcu semn servitoarei, care se scuză şi părăsi încăperea. Anya îşi îndreptă din nou atenţia către fiul ei, lăsându-se în jos ca să-l poată privi direct în ochi.

— Ascultă-mă cu mare atenţie, Calix, spuse Anya, pe un ton în care se simţea panica. Tatăl tău şi cu mine avem o înţelegere…

— Ce vrei să spui?

Anya oftă. Nu exista o cale uşoară de a-i spune asta fiului ei. Voia să-i zică de câteva săptămâni, să-l avertizeze, dar ura ideea că el avea să-şi piardă inocenţa, aşa că

tăcuse. Însă acum venise timpul. Sobek acţionase, implicându-l pe Calix într-o execuţie. Era tipic pentru Sobek să trişeze. Oftă din nou. Îl pierduse deja. Anya se ridică în picioare şi îşi privi cu atenţie fiul, pornit pe drumul care avea să-l transforme în bărbat.

— Tatăl tău a vrut să te îndoctrineze într-ale conducerii de când erai mic, un copil de cinci-şase ani. Totuşi, am reuşit să-l conving să mă lase să te cresc până la adolescenţă. Am vrut să-ţi ofere o viaţă normală. Am vrut să ai prieteni normali, experienţe normale înainte ca…

Vocea i se frânse. Avea să-i fie tare greu.

— Înainte de ce? întrebă Calix.

— Eşti moştenitorul, Calix, spuse Anya, adunându-şi toate forţele. Puterea care îţi este rezervată aduce cu sine o responsabilitate uriaşă. De acum înainte, viaţa ta, aşa cum o ştii, nu va mai exista. Pentru tine, va fi o nouă normalitate pe care va trebui să o accepţi, să o primeşti cu braţele deschise şi în care să dovedeşti că eşti cel mai bun. Mi-am îndeplinit rolul oferindu-ţi o perspectivă echilibrată, aşa încât, atunci când va veni timpul, să ştii instinctiv pe ce cale să apuci.

— Nu înţeleg.

Calix avea impresia că asta e o despărţire. Singura constantă în viaţa lui fusese mama. De ce îi vorbea aşa de ciudat? Ce spunea de fapt?

Anya merse la fereastra apartamentului mare, de la parter. Se opri în faţa unei flori de un alb strălucitor, pusă într-un bol de cristal umplut cu apă. Era înflorită, deschisă complet.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre floarea de lotus.

Calix îşi dădu ochii peste cap. De când se ştia, mama lui îl învăţase despre plante. Ştia cum să le folosească în orice scop, de la vindecare la uciderea cuiva.

— Sigur. *Nelumbo nucifera*, sau floarea de lotus, poate trăi până la o mie de ani şi are rara abilitate de a reînvia după stază.

— Da.

Anya scoase din buzunarul tunicii ei lungi şi negre un

mic săculeţ cu şnur. Îl puse la gâtul fiului ei.

— Sământă de lotus. Ca să-ţi aminteşti mereu că în cel mai adânc întuneric poate răsări cea mai frumoasă lumină. Cel mai mare dar al florii de lotus este că, atunci când se deschide, străluceşte, deşi creşte din noroi.

Îşi puse mâinile pe umerii lui Calix şi îl privi adânc în ochi:

— Porneşti într-o călătorie, fiule. Şi, ca în cazul florii de lotus, uneori s-ar putea să ţi se pară că eşti înconjurat de noroi şi de întuneric… Dar trebuie să ştii că eşti capabil să creşti dincolo de asta. Nu te lăsa păcălit de ceea ce vezi. Pentru că, uneori, în adâncuri se poate naşte ceva magnific. Uneori, abia atunci când orbeşti poţi vedea cu adevărat.

Ca la o comandă, servitoarea intră din dormitor cărând două genţi de voiaj pline, pe care le puse lângă uşa de la intrare.

Anya îşi îmbrăţişă fiul o ultimă dată, apoi se îndepărtă.

— De acum, vei sta cu tatăl tău. Ai de condus o lume şi, potrivit înţelegerii, Sobek este cel care trebuie să te înveţe cum s-o conduci.

— Dar nu vreau asta, mamă, insistă Calix.

— Nu mă interesează ce vrei, spuse Anya, cu o asprime forţată, pe care nu o simţea. Ieşi. E timpul să nu mai fii aşa de moale. Ai aproape optsprezece ani. E timpul să începi să fii bărbat.

Calix nu recunoştea această latură crudă a mamei sale. Cuvintele ei îl duruseră mai rău decât palma. O privi în ochi, încercând să găsească acolo o sclipire de bunătate; nu era. Într-un final, îşi luă genţile şi şovăi puţin la uşă.

— La revedere, mamă.

Anya se întoarse cu spatele, nu se simţea suficient de sigură pe ea să-i răspundă. În plus, nu voia ca fiul ei să-i vadă lacrimile care-i şiroiau pe faţă. Făcuse o înţelegere cu Sobek, iar acum el îi cerea s-o onoreze. Toată strădania ei de a-şi creşte fiul cu iubire şi empatie era în mâinile lui Sobek, de-acum. Nu putea decât să spere că îi dăduse destulă bunătate lui Calix, ca băiatul să poată îndura

răutatea propriului tată.

Când Anya auzi uşa închizându-se în urma lui, se duse înapoi la fereastră şi ridică frumosul bol care găzduia floarea de lotus.

Şi îl zdrobi de podea.

7.

Sunt nerăbdătoare.

Toată tabăra este adunată în aulă pentru vizita lui Sobek Vesely. Cei mai mulţi dintre noi nu l-am văzut niciodată în persoană pe liderul lumii şi ne aliniem lângă heliport, în aşteptarea sosirii sale. Unii dintre cei din tabără s-au trezit în zori, ca să ocupe locurile cele mai apropiate de punctul de aterizare şi să-l vadă primii. Anomaliile stau undeva în spate. Nu că nu sunt curioasă; chiar sunt. Doar că nu vreau să pierd ore preţioase de somn ca să stau la coadă şi să aştept. Mi se pare stupid. În plus, astăzi mi se va decide soarta şi chiar nu vreau să am câteva ore în plus la dispoziţie, în care să-mi fac griji, ca de obicei.

Văd elicopterul care traversează muntele. Toată lumea îşi lungeşte gâtul ca să urmărească aeronava metalică, de un negru strălucitor, cum coboară pe aridele câmpii sărate. În vreme ce nava se apropie de sol, aproape că te înfioară dihotomia natură-tehnologie. Pentru o clipă, soarele strălucitor se reflectă atât pe suprafaţa elicopterului, cât şi pe cea a câmpului, iar asta îi face pe toţi să închidă ochii. E aproape ca şi cum elicopterul n-ar trebui să fie acolo. Aproape. Simt că mâna lui Kai o cuprinde pe a mea, şi nu mă retrag. Îi zâmbesc recunoscătoare lui Kai, luându-mi alinare din atingerea lui, în timp ce ecoul amplifică zgomotul produs de paletele elicopterului.

Ţinându-ne de mâini, ca toţi ceilalţi, aproape că ne pierdem în mulţimea de cupluri.

Uşile elicopterului se deschid. Şi eu abia aştept să-l întâlnesc pe Sobek Vesely. Este o tradiţie ca el să vină în vizită la fiecare sesiune a Taberei Monarch şi să ţină un discurs în faţa celor de acolo, în ultima zi. După ce elicopterul îşi opreşte motorul, desluşesc clar silueta înaltă a lui Sobek. Păşeşte afară din navă, urmat de doi Protectori. Dintr-un alt elicopter care a aterizat chiar în spatele lui, coboară încă patru Protectori care îşi

înconjoară rapid liderul. Însoţitorii sunt, cu toţii – şi bărbaţii, şi femeile – vânjoşi şi îmbrăcaţi în negru, iar feţele lor au o expresie dură. Deşi înconjurat, Sobek Vesely iese în evidenţă în mica mulţime. E cu un cap mai înalt decât gărzile lui şi nu se teme să zâmbească. Salută pe toată lumea cu o mişcare a bărbiei şi devine evident că zâmbetul lui e o minciună.

Sobek Vesely e în picioare, la vreo zece metri de mine. Liderul lumii mele este un om măreţ şi puternic. Cel puţin asta am crezut mereu, pentru că aşa mi s-a spus în cărţile de istorie. Profesorii mi-au ţinut adevărate predici despre asta. Media a susţinut acelaşi lucru. Tata mi l-a confirmat. Şi totuşi, când îl privesc în faţă, îmi dau seama că ceva nu se potriveşte. Clar, e sigur pe el, atrăgător şi în mod cert radiază putere, dar este gol, lipsit de emoţii. În ciuda zâmbetului enorm, de o sută de waţi, ochii îi sunt complet morţi.

Urmăresc cu atenţie cum merge de la heliport la aulă, ignorându-i complet pe cei din tabără, adunaţi acolo doar ca să-l vadă pe el. Este cea mai mare vedetă din univers, iar copiii au aşteptat de la primele ore ale dimineţii o şansă de a-l zări, măcar. Văd cum o brunetă slăbuţă şi timidă pe care o cunosc din vedere, din Comunitatea Oceanică, iese din rând şi încearcă să-l abordeze. Gorilele lui Sobek o îmbrâncesc imediat, iar fata e cât pe ce să cadă. Sobek Vesely nici măcar nu se întoarce. Partenerul fetei o ajută, dar niciunul dintre ei nu pare supărat de ce s-a întâmplat. Şi nici nu par să-i remarce comportamentul. Însă eu îl observ.

Am observat multe lucruri în ultima vreme, în special la instructorii mei. Nu prea am avut cine ştie ce experienţă cu Protectorii înainte de Tabăra Monarch. Protectorii din Comunitatea Oceanică îşi petrec timpul la Centrul de Desalinizare şi se ţin la distanţă de noi, ceilalţi. Mereu m-am gândit că fac asta pentru că sunt mai buni decât noi, dar poate că e ceva mai mult. Am avut destul timp să-mi studiez instructorii de aproape, şi toţi trei, chiar şi Inelia, se poartă altfel decât ceilalţi. Sunt mai bine definiţi ca

indivizi. În afară de asta, nu le-am văzut niciodată partenerii. Toţi ceilalţi consilieri par să aibă perechi, dar nu şi instructorii mei. Cei de aici acţionează singuri, fără să aibă pe cineva care să-i ajute să îşi definească identitatea.

Ce anume din conexiunea cu partenerul desemnat face pe cineva să-şi piardă propria identitate?

De când au fost puşi alături de perechile lor, cei din tabără par să aibă o docilitate colectivă. Probabil că e bine că sunt mulţumiţi unul de altul, dar această mulţumire pare să le fi amorţit curiozitatea şi spontaneitatea. În prima zi de tabără, în urmă cu numai trei săptămâni, toată lumea fremăta de nerăbdare: un grup de străini şi de indivizi neunitari. În mai puţin de o lună, atmosfera e complet schimbată. Cei din tabără au devenit lipsiţi de emoţii, de trăiri. Detaşaţi. Absorbiţi de sine.

— Sobek nu e cum mă aşteptam, şopteşte Kai când intrăm în aula plină şi ne aşezăm undeva, pe rândul din spate.

— Ştiu. E…

Mi-e greu să găsesc cuvântul potrivit. E un act de trădare să-l vorbeşti de rău pe conducătorul lumii noastre; şi totuşi, instinctul îmi spune să fug din tabără cât pot de repede. De unde vine acest instinct? Vreau să plec; dar nu am unde să mă duc. Suntem înconjuraţi de munte pe o latură şi de hectare întregi de pustietate sărată pe celelalte trei. Din punct de vedere topografic, e imposibil să scapi de aici… cu excepţia cazului în care eşti un alpinist experimentat sau dacă poţi trăi fără apă şi mâncare timp de o lună. Inspir adânc de câteva ori, încercând să controlez un atac de panică spontan. Dar de ce mă sperii? Mă scutur de senzaţie şi îi zâmbesc lui Kai, conştientă de faptul că cineva ne-ar putea auzi.

— Cu siguranţă, omul e surprinzător.

Îmi îndrept atenţia către liderul lumii şi mă întreb ce va spune. Sobek stă în spatele podiumului, aşteptând să înceteze zumzetul mulţimii. Când este în sfârşit linişte, îşi începe discursul.

— Fluturii îşi încep viaţa ca viermi – începe Sobek Vesely, zâmbind cu toţi dinţii –, iar viermii sunt… urâţi.

Face o pauză, aşteptând ca oamenii să râdă, ceea ce se şi întâmplă. Vesely e chiar fermecător. Felul lui de a fi, dezarmant, îi permite să cucerească foarte uşor auditoriul, vrăjit de relaxarea lui şi de tonul molcom.

— Viermii reprezintă potenţialul nedezvoltat. Exact ca potenţialul pe care îl văd în voi toţi.

Face cu ochiul către primul rând, unde stă Annika, şi o văd roşind.

Mi-e dor de Annika. Mi-e dor de cea mai bună prietenă a mea. Nu am mai petrecut timp cu ea de la seara de cinema, şi nu e ca şi cum nu m-aş fi străduit. Mă strecor până la cabana ei de fiecare dată când am ocazia, dar e mult mai interesată de relaţia ei cu Dante, decât de mine. S-a schimbat. Mult. La fel şi Rane. Cele mai bune prietene ale mele arată identic şi au aceleaşi trăsături de caracter şi sunt la fel de isteţe, doar că acum sunt complet absorbite de propria persoană şi viitorii lor soţi. Dante şi Edward au devenit lumea lor, iar eu sunt doar o pacoste, un proscris pe care îl tolerează politicos.

— Metamorfoză. Viaţa înseamnă metamorfoză –continuă Sobek, adresându-se expert întregii mulţimi de adolescenţi şi de consilieri, având grijă să privească în ochi pe fiecare –, iar viaţa începe cu adevărat odată ce v-aţi transformat dintr-o formă imatură, într-un adult pe deplin realizat. După ce ies din cocon, insectele renasc drept splendizi fluturi. Cetăţeni, de-acum sunteţi fluturi. Părinţii voştri au mers la Tabăra Monarch şi au fost întipăriţi ca să vă creeze pe voi, fluturii mei frumoşi. Iar într-o zi şi voi veţi crea propriii voştri fluturi frumoşi.

Stai aşa. Tocmai ne-a numit fluturi? Pe bune? Mă uit la Kai, care îşi dă ochii peste cap. E la fel de şocat ca mine. Ăsta este liderul lumii noastre? Vorbeşte ca un nebun. Fluturi frumoşi? Nu suntem copii, iar el ne vorbeşte ca unor imbecili. Şi totuşi, toată lumea pare să-i soarbă cuvintele… participanţi la tabără şi consilieri deopotrivă. Parcă toţi sunt sub influenţa unei vrăji, aşa cum dau din

cap, aprobând ca nişte idioţi tot ce spune conducătorul nostru.

— Astăzi vă veţi dobândi tatuajele cu fluturi. Ştiu cât de emoţionant e pentru voi toţi. E o zi pe care aţi aşteptat-o întreaga viaţă. Acel tatuaj înseamnă intrarea voastră oficială în GG: o societate în care nu mai există ameninţarea terorii. Ferită de război şi în căutarea constantă a păcii. O lume. Un singur univers condus de Guvernanţa Globală. În grija şi sub comanda mea.

Sobek îşi uneşte mâinile deasupra capului, aclamându-se singur. Setea de putere pe care o emană e aproape tangibilă. Ce nu e în regulă cu el şi de ce nu vede asta nimeni altcineva? Sunt atât de spălaţi pe creier, încât nu-şi dau seama că sună ca un dictator? Sunt doar oi care urmează turma.

— Şi dacă nu vrem să intrăm în Guvernanţa Globală? întreabă o voce solitară.

Întreaga tabără se întoarce şi se uită la Burton, care, la doar câteva locuri de mine, i se adresează liderului mondial. Burton nu vrea să fie sfidător, e doar curios.

— Cum te numeşti, fiule? întreabă Sobek, cu zâmbetul acela exersat încă lipit pe faţă.

— Burton Skora… domnule.

Adaugă acel „domnule” după un moment de gândire.

— Ei bine, Burton Skora, mereu există posibilitatea de a alege.

Sobek are un schimb de priviri cu Claudia Durant, care îi face liderului mondial un semn aproape imperceptibil, o uşoară încuviinţare din cap.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, vrei?

Astfel, Sobek îşi îndreaptă din nou atenţia către audienţa captivată şi continuă să-şi predice propaganda.

— În toată lumea, în Asii şi Australia, copiii sunt în Tabere Monarch. Şi ei îşi primesc tatuajele şi devin oficial cetăţeni ai noii noastre lumi. Fraţi şi surori de pe tot mapamondul ni se alătură în drumul nostru universal către pace. Le urez bun venit noilor mei cetăţeni, aşa cum le-am urat părinţilor voştri şi le voi ura şi copiilor voştri.

Face o plecăciune, iar toată lumea sare în picioare. Kai, Burton şi cu mine ne ridicăm ultimii, şi o facem doar pentru că Inelia mă ciupeşte de ceafă atât de tare, încât nu am de ales. Blue şi Genesis se ridică fără să primească vreun imbold. Par să se integreze în sistem.

Eu de ce nu reuşesc?

*

După ce Sobek îşi ţine discursul în faţa taberei, se întâlneşte, pe rând, cu cele cinci Anomalii rămase. Se pare că aşa e obiceiul. Întreaga noastră soartă e decisă de acest interviu de zece minute. Eh, acum să vezi ce importantă e prima impresie. Suntem pregătiţi înainte de întâlnire: Max îi pregăteşte pe Kai şi Genesis, Claudia Durant pe Burton, iar Inelia mă pregăteşte pe mine.

Inelia şi cu mine facem o plimbare lungă de-a lungul lacului. Îmi cuprinde umerii cu braţul, iar atingerea e electrică.

— E timpul să-ţi înfrângi orgoliul, Keeva, spune ea încet, deşi suntem singure.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă ştergi sinele, tu nu mai exişti; rămân doar infinite posibilităţi.

— Staţi puţin, de ce-mi vorbiţi în pilde? Este cea mai importantă întâlnire din viaţa mea. Ar trebui să mă ajutaţi.

— Dar asta fac, Keeva. E timpul să nu mai pui întrebări şi să începi să asculţi. Atunci când te vei întâlni cu Sobek, trebuie să te gândeşti mai departe la cât de neimportantă eşti tu ca persoană. Dincolo de dorinţele şi nevoile tale. Ţi se oferă o ocazie pe care puţini oameni o au. Mai ales cele câteva fiice ale Oceanului. În sfârşit, e timpul să-ţi asculţi inima.

— Dar... de unde ştiţi? izbucnesc, însă Inelia nu face decât să zâmbească şi să meargă în continuare.

N-am vorbit cu nimeni despre lucrurile pe care mi le spune instinctul, nici măcar cu Rane şi Annika. Cu siguranţă nu i-am spus tatei. E un fel de abilitate de medium, care mă face uneori să cunosc lucruri înainte ca

ele să se întâmple. Nu păţesc aşa chiar tot timpul, dar în ultima vreme e din ce în ce mai des… mai ales de când am venit în tabără. De când mă ştiu, m-am străduit să reduc la tăcere acest instinct, ca să pot fi ca toţi ceilalţi, aşa că de multe ori uit că e acolo. Însă Inelia ştie. Nu ştiu cum, dar ştie.

Una dintre gărzile lui Sobek apare în depărtare şi ne face semn să intrăm. E rândul meu să mă întâlnesc cu liderul lumii. Brusc, Inelia mi se adresează cu o intensitate pe care nu am mai auzit-o niciodată în vocea ei:

— Ne bazăm pe tine, Keeva. Toţi. Habar n-ai cât de specială eşti, iar totul se reduce la acest moment. Este testul tău final şi trebuie să-ţi asculţi inima. Ai încredere în tine.

Mă conduce spre Claudia Durant, care mă aşteaptă chiar în faţa cantinei. Directoarea taberei îmi oferă un zâmbet plat înainte să-mi deschidă uşa. Nu cred că mă place, însă n-am ce face ca să schimb asta. Dacă am învăţat ceva de la Tabăra Monarch, e faptul că nu contează dacă te place cineva. Lui Burton şi lui Kai sigur nu le pasă dacă cineva îi place sau nu. Sunt ei înşişi. Iar ceilalţi participanţi la tabără par preocupaţi doar să placă partenerului lor desemnat. Nu altcuiva. Şi eu eram la fel de disperată să mă placă toată lumea. Să fac parte din „gaşcă”. Acum totul pare atât de lipsit de sens.

O urmez pe Claudia Durant în încăpere, unde îl văd imediat pe Kai aşezat la o masă îndepărtată, alături de Sobek Vesely. Pare complet relaxat. De fapt, amândoi par, şi jur că amândoi râd. Realizez că îmi ţin respiraţia. Mă surprinde faptul că sunt mai îngrijorată pentru Kai, decât pentru mine. Nu vreau să păţească nimic rău. Există zvonuri, zvonuri cumplite, cum că Anomaliile care nu se pot reintegra în societate sunt reciclate… Iar eu cred că ăsta e un mod eufemistic de a spune că sunt omorâte. Nu vreau să moară Kai. Simt un nod în gât. Kai este singura persoană de aici cu care simt că am ceva în comun. Kai şi Inelia. Mă cutremur, gândindu-mă la conversaţia pe care am avut-o cu instructoarea mea. Nu-mi pot scoate din cap

avertismentul ei. Ultima persoană care mi-a spus să-mi ascult inima a fost… Nu, n-are cum să existe o legătură. Închid ochii şi încerc să mă scutur de amintirea surorii mele mai mici şi a acelei dimineţi oribile de acum câţiva ani.

Aştept într-un colţ al încăperii spaţioase şi îi văd pe Kai şi pe Sobek Vesely dând mâna. Annika avea dreptate: Kai arată bine. Înalt şi sigur pe el. Iar când zâmbeşte, ochii îi sclipesc ştrengăreşte. Mă simt norocoasă că suntem prieteni. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Kai se uită spre mine şi îmi face cu ochiul înainte să iasă din cantină. Mă trezesc roşind. Dar de ce roşesc? Nu simt nimic pentru Kai. E doar un prieten. Atunci de ce roşesc? Nu apuc să îmi analizez nou descoperitele sentimente. Claudia Durant e lângă mine şi mă conduce la masa liderului mondial.

— Ia loc, Keeva.

Sobek îmi indică scaunul din faţa lui.

La o masă din apropiere, cele şase gărzi ale lui Sobek s-au apucat de un joc de cărţi cu holograme. Lovesc aerul cu furie în timp ce cărţile se aşază pe masă în grupuri, iar Protectorii plesnesc pe cele transparente ca să-şi revendice câştigul. Sunt puţin surprinsă de toată situaţia şi rămân în picioare, ca o proastă. Mă îndeamnă din nou să mă aşez.

— Cofeină?

Îi face un semn cu capul Claudiei Durant, care a rămas lângă noi, în picioare. Îmi aduce o cană cu apă fierbinte şi nişte infuzii.

— Trei linguriţe de zahăr, nu? mă întreabă, dar bagă deja o linguriţă de argint în vasul cu zahăr şi îmi pune de trei ori.

— De unde…

— Sunt conducătorul lumii; ştiu totul.

Mă priveşte serios, apoi cedează unui zâmbet:

— Instructorii tăi mi-au spus. Şi eu sunt cam dependent de zahăr. Povesteşte-mi despre tine.

Îmi beau cofeina şi mă folosesc de ea ca să trag de timp, o tactică pe care am învăţat-o de la tata. Nu vreau să

vorbesc despre mine. Oare rostul acestui interviu este doar acela de a schimba politeţuri, sau de a-mi hotărî viitorul? Sunt foarte tensionată, iar cofeina şi zahărul care îmi ajung brusc în sânge nu-mi sunt deloc de ajutor.

— Nu e mare lucru de spus. Provin din comunitatea Oceanică, lucru pe care în mod evident îl ştiţi. Ador să înot, ceea ce, de asemenea, e destul de evident. Locuiesc cu tatăl meu. Suntem… fericiţi.

Mă holbez în ochii liderului mondial, cumva fermecată de ei. De la distanţa asta, observ că sunt aproape oblici. Ochii lui Sobek sunt absolut fascinanţi şi, odată prinsă în privirea lor, mi-e greu să mă desprind.

— Eşti o Anomalie. Eşti fericită cu adevărat? mă întreabă, scrutându-mi faţa în căutarea unei reacţii.

— Sunteţi conducătorul lumii. Sunteţi cu adevărat fericit? spun fără să mă gândesc.

Nu vreau să par obraznică sau ţâfnoasă, cuvintele îmi ies pur şi simplu pe gură – o reacţie instinctivă la o situaţie stresantă.

Sobek râde, sonor şi baritonal.

— Desigur. Dar eu îmi ştiu locul în această lume. Întrebarea e: tu ţi-l ştii pe al tău?

Fac o pauză lungă înainte să răspund. Mai iau o gură din cafeaua caldă şi dulce. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun. Vreau să-i spun că n-am încredere în el. Vreau să întreb de ce oamenii au câte un Terţiar şi de ce acesta zumzăie. De ce prietenele mele par să aibă alte personalităţi acum, după ce au fost întipărite. Vreau să urlu că mi-l amintesc pe băiatul care trebuia să-mi fie partener. Băiatul cu ochi albaştri, strălucitori. Şi că, dacă l-aş găsi, am putea fi întipăriţi, iar eu aş putea fi normală. Vreau să strig întregii tabere că nu e vina mea că sunt o Anomalie, că pot fi un cetăţean bun şi productiv. Dar inima îmi spune să zic altceva. Şi, pentru a doua oară în viaţa mea, îmi ascult instinctul.

— Domnule, cred că sunt o Anomalie pentru un motiv bine întemeiat, spun pe un ton din care răzbeşte încrederea, rugându-mă în sinea mea ca şi Kai să-i fi oferit

liderului lumii un discurs asemănător. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu partenerul meu desemnat şi, sincer, nici nu-mi pasă. Cred că îmi sunt destinate lucruri mai importante decât să muncesc în Comunitatea Oceanică. Ştiu că pot fi un membru excepţional al Guvernanţei Globale dacă îmi veţi da această şansă.

— Despre ce şansă vorbeşti? întreabă Sobek, aproape amuzat.

— Uitaţi, sunt mai puternică decât toţi cunoscuţii mei şi – ezit aproape insesizabil –, ca membru al grupului Protectorilor, cred voi fi un element valoros al Guvernanţei Globale.

— Deci crezi că ai stofă de Protector? întreabă Sobek.

— Da. Oamenii au încredere în mine. Oamenii mă plac. Aş putea fi ochii şi urechile dumneavoastră în comunitatea mea, unde să mă asigur că rezistenţa este zdrobită.

— Există o rezistenţă? întreabă Sobek, aplecându-se spre mine.

E un test, în mod evident.

— Există. Nimeni nu vorbeşte despre asta, dar ştim cu toţii că există. Oameni care nu sunt mulţumiţi de unica ordine mondială. Deşi nu pot să pricep în ruptul capului de ce oamenii ar fi nemulţumiţi de pacea mondială.

Lui Sobek îi strălucesc ochii. Este exact ceea ce vrea să audă. Zâmbeşte larg.

— De multă vreme caut pe cineva ca tine, Keeva.

— Vă mulţumesc, domnule.

Zâmbesc cu falsă bravură, încercând să ascund faptul că tremur pe dinăuntru.

— Cred în pace.

Ridic pumnul strâns deasupra capului şi desfac uşor indexul şi degetul mijlociu, într-un semn al păcii, apoi repet motto-ul: „Satisfacţia aduce fericire, iar fericirea aduce pace”.

Dau mâna cu Sobek şi îi zâmbesc lui Burton, care îşi aşteaptă rândul la interviu. Abia apuc să ies din cantină înainte să vomit.

— Cum ţi-a fost în ziua liberă? îşi întrebă Sobek fiul.
— Bine, răspunse Calix.
Tatăl lui fusese într-una dintre vizitele lui obişnuite la Tabăra Monarch şi, în final, îl lăsase singur pe Calix. În ciuda acestui fapt, în loc să joace vreun joc cu prietenii, Calix preferase să stea singur în atelierul lui. Nu-şi putea şterge din minte imaginea femeii. Femeia pe care o omorâse. Femeia pe care tatăl lui îl manipulase s-o ucidă. Şi toate astea tastând doar câteva cifre. Oricine ştia codurile putea sparge panoul de control. Putea salva vieţi. Calix era furios pe tatăl lui, însă ştia şi că e un om periculos. Iar fără mama lui care să-l îndrume, Calix se simţea singur şi nepregătit pentru sălbăticia imprevizibilă a tatălui. Aşadar, Calix aplică un truc pe care îl învăţase cândva de la mama sa.
— N-am făcut mare lucru. Am lucrat puţin. Am lălăit-o.
— Ai vorbit cu Sarayu?
— Sigur, vorbim aproape în fiecare seară – Calix făcu o pauză. Tată, m-ai întrebat de ce nu sunt preocupat de partenera mea desemnată.
— Aşa e, spuse Sobek, cu grijă.
Calix ezită:
— Păi… de ce nu sunt? Vorbeam cu ea, iar ei nu-i mai tăcea gura despre partea de palat în care o să stăm, că-şi doreşte două fete şi un băiat şi alte nimicuri şi, cum să-ţi zic, pur şi simplu nu mă interesa nimic din toate astea. Nu mă înţelege greşit, o plac, dar… nu sunt îndrăgostit de ea. Nici pe departe. Ce nu e în regulă cu mine?
Sobek râse. Îi plăcea senzaţia. Râdea rar, iar acum râsese cu poftă de două ori în douăzeci şi patru de ore – întâi cu Anomalia roşcată din Tabăra Monarch, iar acum cu fiul său.
— Nu e nimic în neregulă cu tine, Calix. De fapt, dacă ai simţi ceva pentru Sarayu, m-aş supăra. Ar însemna că mama ta şi-a făcut treaba prea bine cât te-a crescut.
— Nu-nţeleg o iotă din ce spui.

— Încă nu, dar vei înţelege, spuse Sobek. Mâine începe procesul de reeducare a ta. Vei participa la sesiunea de o săptămână de la Tabăra Monarch pentru copii de cinci ani, care începe când se termină tabăra obişnuită. Programul TM – 5.

— Dar am şaptesprezece ani, spuse Calix.

— Desigur. Însă nu ai fost îndoctrinat cum trebuie. Viitorii Protectori sunt rareori îndoctrinaţi ca lumea. Însă, ca să vezi ce fel de lume vei conduce, e important să treci prin procesul de îngemănare.

— Proces de îngemănare? Dar asta înseamnă că aş avea nevoie de cineva cu care să fiu îngemănat.

Sobek zâmbi. Poate că fiul lui nu era aşa de tâmp cum îl credea. Apăsă pe un buton de pe tabletă şi imediat se auzi vocea melodioasă a Rikăi:

— Da, domnule?

— E timpul, spuse Sobek şi îşi îndreptă din nou atenţia către fiul său.

Calix era un tânăr arătos. Înalt şi puternic, cu un maxilar bine definit şi ochi adânci. Avea să aibă o prezenţă media puternică în lume. Cu siguranţă, cetăţenii vor fi receptivi la el. Ochii lui Sobek nu se dezlipiră de faţa fiului său, în vreme ce aştepta ca uşa biroului să se deschidă, până când o femeie suplă cu păr negru şi des se năpusti în încăpere şi se aruncă în braţele lui Calix.

— Sarayu? Ce cauţi aici?

Cuvintele lui Calix de-abia se auzeau, înăbuşite de îmbrăţişarea strânsă a partenerei lui desemnate.

— Tatăl tău a vrut să-ţi facă o surpriză, spuse ea, zâmbind timid. A reuşit? Eşti surprins?

— Da, spuse Calix.

Ochii lui îi fixară pe ai lui Sobek, întrebându-l, în tăcere, de ce făcuse asta.

— Nu e distractiv? spuse Sobek, cu o veselie uşor artificială. Mâine mergem în vizită la Tabăra Monarch. Să-i vedem pe cei mici la joacă. Poate chiar o să rămânem acolo câteva zile. O să fie o excursie distractivă, nu?

Calix se cutremură, ignorând chicotelile de încântare ale

lui Sarayu. Avea senzaţia că această excursie avea să fie orice, numai distractivă nu.

8.

Sunt optimistă.

S-ar putea să am, totuşi, şansa de a fi fericită. De a fi la fel ca prietenele mele. Dacă mă întipăresc cu Kai şi sunt invitată să devin un Protector, îmi pot urma destinul iniţial. Îmi pot realiza planul pe care l-am creionat toată viaţa mea. Mă pot întoarce în comunitate şi lucrurile vor fi aproape ca înainte.

Sunt plină de speranţă în privinţa situaţiei mele. După întâlnirea cu Sobek, stau cu Blue şi Inelia într-o încăpere mică, aşteptând să-mi aflu soarta de la Claudia Durant. Inelia e neliniştită din nu ştiu ce pricină şi, deşi vreau să-i pun întrebări, ceva îmi spune să tac. Dintr-odată, îi aud vocea în capul meu.

— Mă auzi? spune Inelia.

Doar că nu vorbeşte. Se uită la mine, însă gura nu i se mişcă.

— Da, răspund cu voce tare.

Blue se uită la mine:

— Ce?

— Ăăă... nimic. Scuze.

Mă întorc din nou spre Inelia, care se uită şi ea la mine. Şi aşteaptă. Încerc din nou. Să gândesc, în loc să vorbesc.

— Da, te aud. Ce e asta?

— Ai un talent, Keeva. E un fel de percepţie extrasenzorială. Poţi auzi gânduri, atunci când te deschizi ca să le percepi. Când eşti disponibilă mental, poţi avea bănuieli, intuiţie, instincte care te ghidează. Acum ascultă-mă cu mare atenţie. Eşti pe cale să fii întipărită. Cel mai probabil, Terţiarul tău nu va zumzăi. Energia ta psihică este prea mare. Creierul tău ştie, instinctiv, cum să-ţi scurtcircuiteze implantul în aşa fel încât să poţi gândi liber şi să nu fii manipulată de cip. Anumite Anomalii sunt la fel ca tine. Trebuie să te protejezi.

— Cum?

Încă sunt şocată de faptul că port o conversaţie fără să

deschid gura. Că noi două comunicăm în faţa lui Blue, care nu ne aude.

— Ştii ce se întâmplă în momentul în care implantul cuiva zumzăie. Ai simţit asta în cazul prietenelor tale şi apoi cu Mikaela. Poartă-te exact aşa. Prefă-te că ţi se întâmplă şi ţie.

Conversaţia noastră tăcută este întreruptă când Claudia Durant intră în încăpere. Nu e singură. Kai şi Genesis o însoţesc. E toată numai un zâmbet.

— Dormitorul 20 Fete – Keeva Tee, partenerul tău desemnat este…

Mă uit la Kai şi zâmbesc, pentru că ştiu că nu va trebui să joc teatru cu el. Este cel mai bun prieten al meu de aici şi, deşi nu am sentimente romantice pentru el, ne vom distra împreună. Chiar dacă Terţiarul nu-mi zumzăie, chiar o să fiu fericită să fiu întipărită cu el. Încep să mă ridic, dar mă aşez la loc când o aud spunând:

— Genesis Kraft, Dormitor 20 Băieţi.

Ce-a fost asta?! Nu trebuia să se întâmple aşa. Era evident că ar fi trebuit să fiu cu Kai Loren; cu toate astea, am fost întipărită oficial cu Genesis. Sortiţi unei vieţi împreună.

Sortiţi să fim satisfăcuţi. Sortiţi să fim fericiţi. Sortiţi să găsim pacea.

Implantul nu emite nicio vibraţie şi ştiu aproape sigur de ce. Genesis e un tip extraordinar, dar nu avem nicio conexiune. Nu aşa cum am cu Kai. Mă gândesc la Annika şi Rane şi la partenerii lor desemnaţi. Sunt încântate că-şi vor trăi restul vieţii cu Dante şi Edward. Gândul că-mi voi petrece restul vieţii cu Genesis, în loc de Kai, mă întristează.

— Suntem noi doi, Keeva, spune Genesis zâmbind şi mă ia de mână.

— Cam aşa ceva, spun.

Sunt neliniştită. Incredibil de neliniştită. Nici nu mai ştiu exact ce s-a întâmplat în ultimele ore şi abia realizez ce se întâmplă acum. Claudia ne priveşte, aşteptând să facem ceva. Îmi amintesc imediat de avertismentul Ineliei, aşa că

îmi lipesc un zâmbet pe faţă şi mă forţez să las un soi de seninătate să-mi curgă prin tot corpul. Apoi, Genesis mă pupă timid pe obraz. Acest gest pare să o satisfacă.

— Dormitorul 20 Fete – Blue Patterson. Partenerul tău desemnat este Kai Loren – Dormitorul 20 Băieţi.

Blue scoate un chiot de încântare şi aleargă spre Kai. Eu rămân în picioare, cu un aer tâmp, zâmbindu-le, deşi simt cum mi se frânge inima. Şi de ce pare Kai cu adevărat fericit? Pare încântat că Blue e partenera lui. Foarte bine. Dacă eu nu însemn nimic pentru el, mă pot forţa să cred că nici el nu înseamnă nimic pentru mine.

— Şi acum, partea cea mai interesantă, spune Claudia Durant, privindu-ne. Voi patru aţi fost invitaţi să vă alăturaţi Protectorilor.

Toată lumea zâmbeşte, în afară de mine. Încă sunt furioasă pe Kai, pentru că era atât de încântat că a fost întipărit cu Blue. Însă nu prea am timp să fierb; Claudia Durant ne grăbeşte spre catarg, unde ultimii participanţi la tabără îşi primesc tatuajele cu fluturi. Genesis şi cu Blue şi le fac primii. În timp ce aşteptăm, mă lovesc de Kai, intenţionat.

— Hei, tocmai te-ai lovit de mine.

— Îmi pare rău, Stâlp de Telegraf, dar de unde ştii că nu te-ai lovit tu de mine? spun, reproducând prima noastră conversaţie din tabără.

— Ce s-a întâmplat, Keeva? mă întreabă.

Se simte ceva în vocea lui. Să fie tristeţe? Oare şi el e nemulţumit de perechea lui?

— O să-ţi spun mai târziu, răspund.

Dar ştiu că nu o voi face. Mă aşez pe scaunul de pe care tocmai s-a ridicat Blue.

— Ah, Protectori, spune femeia care face tatuajele, în timp ce mă aşez ca să-mi primesc semnul, pe un ton care lasă să se înţeleagă că ştie mai mult decât spune.

Este consiliera de la Comunitatea Academică. O artistă. Burton spunea că mama lui e artistă. Unde e Burton?

Mă strâmb când fluturele negru-tuci îmi este tatuat pe umăr. Acul îmi găureşte pielea şi mă arde, băgând

pigmentul negru în umărul meu stâng. Îmi muşc buza, să nu ţip. Protectorii sunt duri, aşa că acum trebuie să fiu mai puternică decât am fost vreodată. Ăsta nu e fluturele pe care îl vreau. Asta nu e viaţa pe care o aleg, ăsta nu e partenerul pe care-l doresc, dar mă forţez să zâmbesc, chiar dacă simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Artista termină şi trece la Kai, care e lângă mine. Alege un fluture negru cu mici puncte roşii pe aripi… ca un omagiu adus comunităţii din care provine. De ce nu m-am gândit şi eu la asta? Puteam să-mi fac puncte albastre, ca să-mi amintească de Ocean. Frustrată, mă uit la camerele părăsite. Toată lumea îşi face bagajele, pregătindu-se pentru drumul spre casă. Să fie doar trei săptămâni şi jumătate de când am fost declarată Anomalie? Pare că a trecut o viaţă de atunci.

— Mai aveţi albastru? o întreabă Kai pe instructoare.

Ciulesc urechile şi o văd cum deschide trusa de tuşuri, dezvelind o paletă de nuanţe albăstrui, de la bleumarine la albastru verzui. Nu mă pot abţine şi încep să plâng. Aşa trebuia să fie viaţa mea.

— Hei, spune Kai, credeam că asta o să te înveselească, nu să te supere. Haide, alege culoarea oceanului şi adaug-o tatuajului tău.

Recunoscătoare, arăt spre albastrul acvamarin din centrul paletei.

— Unde vrei să ţi-o adaug? întreabă tatuatoarea.

E plictisită şi în mod evident ar cam vrea să strângă şi să plece.

— Puteţi să faceţi câteva picături de apă în jurul fluturelui, ca şi cum s-ar scutura de ele? întreabă Kai.

— Nu prea e în acord cu protocolul.

— Puneţi la îndoială un Protector?

Brusc, vocea lui Kai devine autoritară.

— Nu, domnule.

— Bun.

Kai zâmbeşte şi se uită la mine:

— Keeva, o să-ţi primeşti oceanul până la urmă.

Cinci picături de apă albastră mai târziu, sunt gata şi

pornim toţi patru spre dormitoare, ţinându-ne de mâini.

Kai şi Blue.

Genesis şi cu mine.

Cei trei instructori ai noştri apar să-şi ia la revedere în timp ce ne facem bagajele. Inelia mă îmbrăţişează lung, iar Max şi Claudia Durant îmi strâng, mândri, mâna şi îmi urează bun venit în comunitatea elitei. Claudia Durant mă avertizează că niciuna dintre relaţiile mele nu va mai fi la fel. Oamenii reacţionează diferit la Protectori. Îmi mărturiseşte că făcea parte din Comunitatea de Muncă, dar că niciunul dintre prietenii ei nu au mai avut încredere în ea după ce a fost promovată.

— N-am auzit de nimeni din Comunitatea de Muncă să fie Protector, e prea…

— Prea de jos?

Claudia Durant râde, iar asta îi îndulceşte trăsăturile pentru prima dată de când a început tabăra.

— E adevărat, cei din Muncă devin rareori Protectori. Se întâmplă doar ocazional.

— Ia stai, spun, realizând brusc. Erai o Anomalie?

Sunt şocată. Instructoarea mea perfectă pare născută pentru rolul de acum.

— Toţi instructorii Anomaliilor sunt aşa. Trebuie să ne asemănăm ca să ne înţelegem, nu? zâmbeşte ea. Anomaliile au două posibilităţi. Fie se întipăresc imediat, precum Mikaela şi Radar; fie, dacă sunt atât de speciale încât nu se potrivesc în nicio comunitate, Sobek Vesely îi invită personal să se alăture Protectorilor.

— Deci ai fost şi tu în situaţia mea?

— Acum douăzeci de ani. Exact în situaţia asta.

Îşi trage gulerul în jos şi îmi arată un splendid fluture negru, cu aripa dreaptă mărginită de auriu.

— Am primit darul de a mă alătura Protectorilor şi mi-am dedicat viaţa ajutării altor Anomalii.

— Dar ai spus că Anomaliile au doar două posibilităţi. Şi Burton? A fost, cumva…

— Am vorbit destul, Keeva.

Orice urmă de căldură dispare şi mi-o retează, privindu-

mă cu ochi care au devenit două linii subţiri.

— Îţi urez noroc.

Îmi strânge mâna formal şi mă lasă speriată şi intrigată de conversaţia noastră.

*

În elicopter, pe drumul spre casă, Annika şi Rane mă tratează ca şi cum aş fi de os domnesc. În ochii lor, am sărit de la paria la prinţesă. După o vreme, chestia asta devine agasantă, aşa că închid ochii şi mă prefac că dorm. Toată lumea din elicopter este extrem de amabilă cu mine. Cumva, am reuşit să devin vedetă în doar câteva ore. Acum sunt o membră a elitei lui Sobek, un viitor lider al Guvernanţei Globale, cu un statut mai înalt decât prietenele mele. Şi decât tata.

Alerg acasă la tata, care mă îmbrăţişează şi mă felicită pentru că am încheiat cu succes Tabăra Monarch. Îmi întinde costumul de baie, ştiind că îmi doresc cu disperare să mă simt, din nou, obişnuită. Şi totuşi, mă simt orice, numai obişnuită nu. În timp ce înot spre recif, încerc să ignor usturimea de pe umărul proaspăt tatuat. Cu fiecare mişcare, pe măsură ce mă îndepărtez de ţărm, diger tot ce mi s-a întâmplat şi mă gândesc la ce urmează să mi se întâmple. În următorii trei ani, îmi voi termina studiile în Comunitatea Oceanică, apoi mă voi întipări cu Genesis şi vom fi trimişi într-una dintre echipele de Protectori ai lui Sobek. Totul pare atât de simplu. De normal.

Dar totul este orice, numai normal nu.

Noaptea adorm în patul meu şi aud cum valurile oceanului se zdrobesc de ţărm. Sunetul ăsta mi-a fost ca un cântec de leagăn toată viaţa. Şi totuşi, de îndată ce adorm, amintirile suprimate îmi inundă mintea. Am coşmaruri care par atât de reale, încât mă trezesc urlând.

În fiecare dimineaţă, mă trezesc într-un lac de sudoare şi mi-e frică să mă culc la loc. Tata mă ţine în braţe şi mă mângâie pe părul năclăit de transpiraţie, dar asta nu mă poate apăra de propriul subconştient. Coşmarurile sunt mereu aceleaşi:

Mă învârt iar şi iar, suspendată de un tavan boltit, şi mă uit cum lumea se învârte în jurul meu. Închid ochii, pentru că sunt foarte ameţită, şi strig după ajutor, dar nu ascultă nimeni. Sunt adulţi în preajmă, oameni înalţi în uniforme negre, scorţoase, care râd şi îmi ignoră ţipetele. Încerc să-mi mişc mâinile ca să mă opresc din învârtit, dar sunt înţepenite, lipite de mine de-o parte şi de alta şi înfăşurate în mătase, ca şi cum aş fi un cocon. Îngrozită, deschid în final ochii, care dau imediat de el. Ochii lui de un albastru strălucitor se reflectă într-ai mei. Tăcut, mă încurajează să fiu tare. Va fi alături de mine. Mă va apăra. Şi, deşi nu mă pot opri din învârtit, ştiu că sunt în siguranţă. Însă băiatul începe să plângă. Dintr-odată, durerea e prea mare pentru el. Văd mâini care îl sugrumă şi simt mâini care mă sugrumă. De ce? Pur şi simplu nu înţeleg de ce se întâmplă asta. Chiar în clipa în care sunt sigură că o să mor, mâinile îmi dau drumul. Simt că o parte din mine îmi părăseşte trupul, dispare… pentru totdeauna. Cineva mi-a furat o parte din mine, o parte din energia mea. Se hrănesc cu ea, îmi folosesc energia ca să fie mai puternici.

Mă trezesc strigându-le să înceteze. Implorându-i să-mi dea drumul.

Asta se întâmplă noapte după noapte. Nu pot să înot; nu mă pot concentra la şcoală sau când sunt cu prietenii, gândul îmi stă doar la coşmarurile întunecate care mi-au invadat psihicul. Mintea mi se deschide într-un fel pe care nu-l înţeleg. Văd lucruri care nu există. Îmi amintesc lucruri pe care nu ar trebui să le fi ţinut minte. Cred că înnebunesc, dar mi-e frică să spun ceva. În mod ciudat, singura persoană cu care aş vrea să vorbesc este Kai. Din păcate, e la kilometri distanţă, în America Mijlocie. Reuşim să vorbim în fiecare seară. Fie vorbim în varianta 2D, pe tablete, fie îi tastez codul în ceasul meu de identitate şi apare holograma lui, aşa că îl pot vedea 3D. Vorbim, deşi niciodată despre ceva important. Deşi nu suntem parteneri întipăriţi, suntem prieteni. Dar am grijă ce îi spun. Ştiu că Guvernanţa Globală ne urmăreşte ceasurile şi tabletele, iar lucrurile despre care vreau să vorbesc cu el sunt prea

periculoase ca să permit să fie monitorizate.

Ce vreau cu adevărat să ştiu este dacă şi el visează că Sobek Vesely se hrăneşte cu sufletul lui.

— E exact aşa cum mi-o aminteam – spuse Calix, uitându-se împrejur la Tabăra Monarch; acum fără participanţi, fireşte.

— Sunt doar copii mici, murmură Sarayu. E târziu, probabil că dorm deja.

Ajunseseră la Tabăra Monarch după ora nouă, iar Calix, instinctiv, o luase de mână pe Sarayu la coborârea din elicopter. Zburaseră singuri, pentru că Sobek ajunsese la tabără mai devreme.

În timpul scurtei călătorii din Oraşul Sabatic, Sarayu vorbise nonstop; cu toate astea, nu era enervantă. Calix descoperi că se simte oarecum atras de partenera lui desemnată. Sigur, nu era îndrăgostit de ea până peste cap. Dar oricine putea vedea că e extrem de frumoasă. În plus, era excepţional de inteligentă şi de o curiozitate nemărginită. Poate că o putea convinge să-l ajute în încercarea lui de a submina operaţiunile tatălui său. Calix zâmbi. Toate la vremea lor.

— Să ne învârtim niţel pe aici? o întrebă pe Sarayu, strângând-o uşor de mână.

— Mi-ar plăcea tare mult, dar tatăl tău a spus că ar trebui să mergem direct la TM-5, spuse ea, neliniştită.

— Nu prea îmi place să fac ce spune tata, rânji Calix şi se apropie şi mai mult de Sarayu.

Erau exact în faţa catargului. Îşi aminti vag că văzuse ceva legat de un catarg într-una dintre hologramele pe care tatăl său i le arătase cu câteva săptămâni în urmă. Alungându-şi imaginea din minte, se concentră pe partenera lui. Ochii lui Sarayu erau ca de tigru, coloraţi în verde şi galben şi în continuă mişcare. Calix voia să-i liniştească privirea frenetică, acum întunecată de îngrijorare.

— În afară de asta, nimic nu e mai romantic decât să înoţi sub lumina lunii. Ai încredere în mine.

Se aplecă şi o sărută, simţindu-i căldura buzelor când ea îi răspunse la sărut.

— OK, atunci. O fi Sobek conducătorul lumii mele, dar tu eşti viitorul meu soţ. Hai să mergem să vedem ce-i pe aici.

Calix o luă de mână şi o conduse spre lac.

9.

Sunt îngrozită.

Simt miros de fum înainte să văd focul.

M-am bucurat de o tură de înot, după prima noapte fără coşmaruri de când am venit acasă. M-am strecurat în dimineaţa răcoroasă şi am intrat în apă în vreme ce vântul, puternic ca de obicei, îmi şfichiuia spatele.

Apa rece îmi pare balsamul după care tânjeam şi, ca la mersul pe bicicletă, muşchii mei îşi reamintesc exact ce au de făcut. Alung gândul că ceva nu e în regulă. Am mai avut senzaţia asta când m-am trezit, dar am ignorat-o. Nu voiam decât să mă bucur de această dimineaţă.

Îmi golesc complet mintea şi mă concentrez la mişcările pe care le fac. Înot deja de aproape o oră, când îmi dau seama că într-adevăr s-a întâmplat ceva rău. Bănuielile îmi sunt confirmate când scot capul să respir şi mă loveşte mirosul: duhoarea de benzină şi fum. Mă întorc spre casa mea iubită şi o văd învăluită de flăcări.

Tata, trebuie să ajung la tata!

Mă rog să fi reuşit să iasă, dar nu-l pot vedea prin fumul gros. Dacă doarme încă? De când m-am întors acasă, se poartă ciudat. Presupun că e doar îngrijorat pentru mine, dar a stat să lucreze până târziu în fiecare noapte, ceea ce nu-i stă în fire.

Dacă ar fi să-l descriu pe tata printr-un singur cuvânt, acela ar fi „previzibil”. Este complet obişnuit şi previzibil; un bărbat punctual care se culcă mereu devreme şi se trezeşte devreme. Tot mormăie ceva despre o descoperire pe care e pe cale să o facă, însă când insist nu răspunde.

Îmi simt braţele de plumb când încerc să mă împotrivesc curentului tăios. Înot cât pot de repede, în vreme ce îmi privesc casa cum arde ca o torţă. Mă înec cu apa sărată, încercând să înot mai repede decât îmi permite corpul. Respiră, Keeva, respiră, îmi spun, încercând să mă calmez. Când, în fine, ajung la ţărm, alerg spre căsuţa mea, unde îl văd pe tata. E în spatele a ceea ce a mai rămas din ea,

lângă un desiş de tufe, şi încearcă zadarnic să stingă flăcările. Când mă vede, aleargă spre mine, ţinând strâns un rucsac negru.

— Keeva, trăieşti.

Tata mă ia în braţele lui mari.

— Ce s-a întâmplat?

Mă eliberez din îmbrăţişarea lui şi mă uit cum iubita mea casă se transformă în scrum. Toate lucrurile mele… hainele, tableta, hologramele cu mama…

— Nu avem mult timp la dispoziţie.

Scoate un mic obiect din sac.

— Îmi pare rău, o să te doară doar un pic.

Tata apasă pe butonul unei mici baghete electrice de dimensiunile unei şurubelniţe de modă veche. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, pune bagheta pe Terţiarul meu şi simt o atingere scurtă şi o arsură care mă face să cad în nisip.

— De ce-ai făcut asta? întreb, furioasă.

— Ţi-am dezactivat implantul.

— E ilegal, spun, deşi nu-mi cred urechilor.

Sunt un Protector acum. Nu doar că trebuie să respect regulile, dar trebuie să-i monitorizez şi pe alţii. Ce e ăsta, un test? N-aş putea niciodată să-i fac rău tatălui meu. Dar de ce încalcă legea?

— Keeva. Trebuia s-o fac. În felul acesta nu te vor putea găsi. Trebuie să devii invizibilă, spune tata în grabă, scrutând ţărmul pustiu.

Îmi lipeşte un Terţiar fals peste cel iniţial.

— Ăsta e doar de formă, nu funcţionează, însă pare autentic. Important e că nu vor reuşi să te găsească. Acum trebuie să pleci. Vor veni curând.

— Cine să vină? Tata, mă sperii! strig tremurând.

De pe mine cad încă stropi de apă rece. Aerul e încărcat de fum, iar cenuşa gri care zboară dinspre casă se lipeşte de corpul meu ud.

— Ascultă-mă cu mare atenţie.

În timp ce vorbeşte, tata îşi scoate puloverul albastru şi mă îmbracă pe mine cu el înainte să apuc să protestez.

— Am lucrat la un proiect care nu prea se potriveşte cu slujba mea de biolog marin.

Îmi pune rucsacul în mână.

— Am terminat azi-noapte. Mi-am petrecut toată viaţa încercând să găsesc răspunsul corect. E totul acolo, înăuntru. Conţinutul rucsacului este nepreţuit.

Vântul care biciuieşte flăcările îi estompează vocea.

— Trebuie să găseşti Labirintul.

— Labirintul?

Abia reuşesc să-l aud pe tata.

— Mergi în Oraşul Sabatic, Keeva. Ascultă-ţi vocile.

— Nu înţeleg.

Despre ce vorbeşte? Tatăl meu este genul de om care respectă regulile. Care susţine protocolul. E cineva care şi-a petrecut fiecare zi din viaţă în ocean, studiind toxicologia la Staţia de Desalinizare. Acum, brusc, îmi deconectează Terţiarul şi îmi spune să-mi ascult instinctul pe care a refuzat să-l accepte de când mă ştiu. Nimic nu are sens.

— E o minciună, Keeva. Totul e o minciună. Sobek şi Guvernanţa Globală nu ne apără de pieire. Ne menţin docili şi ascultători. Taberele, apa…

Cuvintele strecurate de tata sunt acoperite complet acum de zgomotul unui elicopter care aterizează pe plajă.

— Pleacă acum. Devino invizibilă. Nu eşti în siguranţă, Keeva. N-ai fost niciodată.

Mă îmbrăţişează în grabă, apoi mă trage după el până la protecţia oferită de tufişuri. Mă ascund în spatele tufelor ţepoase, ale căror crengi tăioase lasă răni pe picioarele mele goale. Printr-un mic spaţiu dintre ramuri, văd cum tata merge hotărât către elicopter. Mă doare să-l ştiu atât de vulnerabil. Tricoul lui subţire flutură în vânt. Mirosul de fum devine de nesuportat, dar nu pot pleca. Trebuie să văd ce se întâmplă.

Tata ridică mâinile în aer când se deschide uşa, iar doi Protectori masivi sar din navă şi îl trântesc la pământ. Unul dintre ei, un bărbat înalt şi chel, se uită în direcţia mea şi porneşte spre mine. Tata strigă, smulgându-se din strânsoarea celuilalt bărbat, şi încearcă să scape. Primul

Protector se întoarce şi îl atinge cu un aparat cu şocuri electrice, iar tata se prăbuşeşte la pământ.

Îmi acopăr gura cu mâna ca să nu ţip când bărbaţii îi cară trupul frânt în elicopter şi decolează. Dar ştiu că se vor întoarce. Ce nu ştiu este dacă vor veni după mine sau după conţinutul rucsacului.

Tot ce ştiu e că trebuie să mă ascund înainte de întoarcerea elicopterului.

— Crezi că poţi să supravieţuieşti unei zile în care chiar să asculţi de mine? întrebă Sobek.

— Nu sunt sigur, răspunse Calix.

Oamenii lui Sobek îl găsiseră înotând împreună cu Sarayu şi le ordonaseră să vină la clădirea victoriană de dincolo de lac. Dar Calix se distra atât de bine întrecându-se cu partenera lui, încât le făcuse semn să-i lase în pace.

— Hai, încă o dată, spusese Calix imediat ce bărbaţii plecaseră.

Se împinse în marginea docului şi îşi luă avânt, pornind cu un avantaj în traversarea lacului.

— Mai ştii că locuiesc în America de Est, da? spuse Sarayu în partea cealaltă a lacului, după ce îl învinse a treia oară la rând.

— Ai un uşor avantaj în faţa unui băiat crescut pe uscat, în Oraşul Sabatic. Dar eu sunt unicul fiu al Conducătorului Lumii, se lăudă Calix.

— Asta nu te face un înotător mai bun decât mine, îl tachină Sarayu, stropindu-l cu apă.

Calix se simţea în largul lui în timp ce se juca în apă cu Sarayu. Chiar îşi putea imagina un viitor alături de fata asta amuzantă, căreia nu-i era teamă să-l provoace. Dar râsul le fu curmat rapid. Dintr-odată, Claudia Durant apăru la marginea lacului. Fără tragere de inimă, Calix şi Sarayu înotară spre ea. De data asta, Calix înotă dinadins cât putea de încet.

— Ah, domnule Vesely. Ce plăcere să vă revăd, spuse Claudia Durant când cei doi ajunseră la mal.

Îi aşteptă să iasă din apă şi aruncă fiecăruia un prosop.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru, doamnă instructor Durant, zise Calix. Dar am impresia că de data asta în tabără n-o să fie la fel de plăcut cum a fost data trecută.

— De ce spuneţi asta? întrebă Claudia Durant. Mie mi se pare că vă distraţi.

— Da, pentru că încă nu m-am întâlnit cu tata. Presupun că e aici.

— Da, este. Vă aşteaptă în TM-5.

— Hai!

Calix o luă de mână pe Sarayu, însă fu oprit de Claudia Durant.

— Tatăl dumneavoastră doreşte să vă vadă singur, deocamdată. E târziu. Domnişoara Singh li se va alătura celor din Dormitor Fete 8.

— O să stea cu copiii de cinci ani? râse Calix. E ridicol.

— Nu e chiar aşa. Dumneavoastră veţi sta în Dormitor Băieţi 8. Vă sugerez să vă grăbiţi, spuse ea arătând cu capul spre clădirea înaltă din piatră, din faţa lor. Vă pot spune din proprie experienţă că tatălui dumneavoastră nu-i place să aştepte.

Calix se conformă. Se despărţi de Sarayu cu o îmbrăţişare şi porni spre impunătoarea clădire victoriană. Privi în sus, către turn, şi văzu mişcare la fereastră. Realiză că tatăl său îl privea de acolo.

Sobek îl privise tot timpul.

10.

Sunt în goană.

Deja încep să apară oameni în zonă, încercând să vadă ce s-a întâmplat, şi trebuie să mă ascund înainte să-mi pună cineva întrebări. Am nevoie de un loc liniştit în care să stau şi să mă gândesc până când îmi dau mai bine seama ce am de făcut. Există un singur loc în care pot merge, şi trebuie să ajung acolo înainte de răsărit. Apuc strâns rucsacul de la tata şi o rup la fugă de-a lungul ţărmului, tot mai departe de case, spre stâncile colţuroase. În zece minute, sunt deja dincolo de curbă, iar casele nici nu se mai văd.

Stâncile alcătuiesc o zonă accesibilă doar în timpul refluxului, fie dimineaţa devreme, fie la lăsarea serii. Aici, rocile sunt mai mari şi ascund ţărmul. Mă caţăr rapid pe o latură a stâncii, punându-mi vârful picioarelor în crăpăturile şlefuite pe care m-am cocoţat ani de-a rândul. Când sunt pe la jumătatea urcuşului, mă opresc pe o limbă de piatră şi îmi răsucesc corpul în spatele formaţiunii neregulate din stânga ei. Acolo e o intrare aproape invizibilă într-o peşteră, atât de îngustă, încât trebuie să fii foarte subţire ca să încapi. Trag sacul după mine, încercând să nu cad. Intrarea în peştera din laterala stâncii e alunecoasă. M-am jucat acolo pe când eram mică, iar apa care a lovit cremenele ani de-a rândul mi-a tăiat o potecă netedă, dar alunecoasă, mai ales pentru picioarele mele desculţe.

Îmi găsesc cu uşurinţă ascunzătoarea din fundul peşterii. După ce mi-a fost luată sora, obişnuiam să petrec ore întregi aici, ascunzându-mă de lume. Plângeam în hohote, fără să ştiu cum să-mi controlez emoţiile. Peştera părea să fie cel mai sigur loc în care să mă pot elibera de frustrare şi de durere. Tata refuza să recunoască existenţa surorii mele şi nimeni altcineva nu mai ştia de ea. Cu toţii au presupus că a murit odată cu mama, la naştere. Credeau ceea ce le spuseserăm noi.

Dar eu ştiam că trăieşte. În ascunzătoarea mea de aici, îi făceam portrete pe care urma să i le dăruiesc într-o zi. Ca să o fac să pară reală, chiar îi serbam ziua de naştere în fiecare an. Nu mai fusesem în locul ăsta de la ultima aniversare a lui Sun, cea de-a unsprezecea, şi văd acum că e plin de insecte, de surcele şi de muşchi. După ce ajung înăuntru, în siguranţă, întind mâna către o nişă din fundul peşterii, neatinsă de ape, acoperită de un bolovan. Împing piatra într-o parte şi scot de acolo o lumânare şi un amnar.

Aprind lumânarea şi o aşez în mijlocul grotei, apoi încep să inventariez conţinutul rucsacului de la tata. Sunt mai multe caiete pline de ecuaţii ştiinţifice pe care nu le înţeleg. Le răsfoiesc până ajung la o schiţă a Staţiei de Desalinizare. Îmi e greu să privesc desenul perfect făcut de tata, fără să ştiu unde se află el acum şi ce face. De fapt, de ce ţinea acest caiet? Reglementările spun că toate materialele de cercetare trebuie păstrate în laboratoare, sub stricta supraveghere dictată de Guvernanţa Globală. De ce ar fi încălcat legea? Studiez imaginea, care arată o încrengătură de ţevi subacvatice. Toate sunt gri, cu capace divers colorate. Cele mai multe argintii, vreo două sunt albe, iar unul este roşu.

Cum oceanele alcătuiesc 97 la sută din rezerva de apă a lumii, staţiile de desalinizare înfiinţate de Sobek folosesc osmoza inversă a apei de mare pentru a crea apă potabilă. După Marele Război Tehnologic, Sobek a creat trei staţii cu energie solară pentru a rezolva urgent problemele de sănătate determinate de apa contaminată. Câte una pentru fiecare dintre noile teritorii. Atât de mulţi oameni muriseră în război, încât cetăţenii rămaşi s-au îmbolnăvit de la apa toxică. Particulele radioactive rezultate din exploziile de la centralele nucleare ameninţau să distrugă toate resursele piscicole ale lumii. Tehnologia avansată a lui Sobek a rezolvat rapid problema, neutralizând toxina, şi ne-a oferit apă potabilă curată. Tata a fost unul dintre creierele din spatele staţiei. Deci, de ce a ajuns acum în situaţia asta? Mă tot uit la desen, încercând să identific problema. Nu văd nimic ieşit din comun. Este doar o reţea complexă de

ţevi care se întinde pe lângă baza staţiei. Tata a alocat câte o culoare fiecărei ţevi şi a pus o serie de ecuaţii alături. Totul este foarte exact, dar eu nu înţeleg. Cu siguranţă nu văd nimic suspect sau nelalocul lui. Ce încearcă tata să-mi spună?

Scot şi restul obiectelor din rucsac: mai găsesc un ceas de identitate standard; dar când pun în el cipul holografic de identitate, nu sunt eu. Este imaginea mea, însă nu şi numele meu. Sunt şase cipuri în total: trei pentru mine şi trei pentru tata, toate încărcate cu codurile de scanare a datelor criptate autentice… cu identităţi false. Pseudonimele mele sunt Kallie, Kenzie şi Kiara. Habar n-am cine mai sunt.

De ce mi-a creat tata identităţi false? La asta s-a referit când a spus că trebuie să devin invizibilă? A vrut să spună că trebuie să devin altcineva? Mai este acolo un portofel plin cu cipuri monetare, un pachet de vitamine şi un lănţişor care i-a aparţinut mamei. Pun caietele şi vitaminele înapoi în rucsac, apoi îl îndes în ascunzătoare. Îmi pun lănţişorul mamei, pe care este un pandantiv în care ştiu că e poza mea şi a tatei. Apoi setez ceasul de identitate pe cipul cu „Kenzie”, mi-l aşez la mână şi bag banii în buzunarul bluzei. Încă tremur de frig. Bluza de la tata îmi atârnă până la genunchi, dar am nevoie de pantaloni şi de pantofi. Toate lucrurile mele au dispărut. Mă las încet pe piatra uscată de pe jos, până când mă chircesc şi îmi iau genunchii în braţe, ca să mă încălzesc. Cum de au ajuns lucrurile aşa de încurcate? De obicei, la ora asta înfulecam un mic dejun enorm şi plecam la şcoală.

Îmi simt pleoapele atât de grele… Poate, dacă închid ochii un pic, voi putea să gândesc mai limpede.

*

— Keeva, vino după mine, spune o voce autoritară.

Cumva, ştiu că visez… dar nu mă pot trezi, aşa că mă supun propriului meu subconştient.

Merg printr-un hol lung şi întunecat. E făcut în întregime din piatră şi e frig. Sunt agitată, dar băiatul cu

ochi albaştri de lângă mine mă tot strânge de mână ca să-mi dea putere. Mă întorc să-l privesc. E de aceeaşi înălţime cu mine, cam un metru douăzeci, ceea ce înseamnă că e destul de înalt pentru un copil de cinci ani, şi poartă o tunică lungă până la genunchi, asemeni mie. Doar că a lui este cafenie, în vreme ce a mea e albastră. Mergem ţinându-ne de mână în spatele femeii înalte, cu păr castaniu, tuns scurt. Când ajungem la încăperea mare, ne dă fiecăruia câte o cană largă cu apă şi ne spune să bem. Nu vreau să beau apa, pentru că are un gust ciudat, dar felul în care se uită la mine mă sperie, aşa că o beau pe toată.

Mă simt puţin ameţită, dar, înainte să apuc să spun ceva, femeia cu părul scurt începe să ne înfăşoare cu o frânghie, pe mine şi pe băiat. De ce face asta? Nu-mi place. Frânghia ne ţine tot mai strâns şi abia mai respir.

— Te rog, opreşte-te, o implor.

Dar nu mă ascultă nimeni, iar băiatul cu ochi albaştri plânge. Din cauza plânsului şi a faptului că nu pot să respir, încep să mă gândesc că o să mor.

Nu cred că lucrurile se pot înrăutăţi mai mult de-atât; dar tocmai atunci mă simt ridicată prin aer. Mă sperii când picioarele mele părăsesc solul şi sunt trasă în sus, la înălţime. Pe perete există un fel de scripete, iar un bărbat masiv întoarce o roată şi ne ridică până aproape de plafon. E aşa de întuneric… Vreau acasă, la părinţii mei. Mama e însărcinată şi vreau să vorbesc cu burta ei. Vreau să vorbesc cu sora mea mai mică. De ce sunt aici? Dintr-odată, suntem întorşi invers. Urlu îngrozită când simt cum tot sângele îmi fuge în cap. Chiar înainte să leşin, văd un fluture negru care îmi zboară pe lângă faţă.

Tresar violent şi mă trezesc, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Lumânarea din care a rămas doar o coajă aruncă umbre sinistre pe pereţi şi, pentru o clipă, nu sunt sigură dacă nu cumva sunt în continuare captivă în vis. Arunc o privire afară şi văd luna plină aflată undeva jos, la orizont. Am dormit aproape toată ziua. Îmi întind braţele şi îmi mişc capul de câteva ori, să-mi recapăt mobilitatea

gâtului, înţepenit de la cât am dormit pe piatra tare. Îmi ghiorţăie maţele. Am nevoie de mâncare şi de o ascunzătoare mai bună, însă nu ştiu unde să merg.

În lumina lunii, cobor din peşteră şi realizez că mă uit încontinuu peste umăr în timp ce merg pe drumuri ascunse spre oraş. Nici nu-mi dau seama când ajung la casa Annikăi. Stau în faţa uşii de oţel lustruit, aceeaşi uşă pe care am intrat în fiecare zi a vieţii mele. Şi aştept. Aud râsetele familiei Annikăi venind din sufragerie, zgomotul farfuriilor din care cu toţii mănâncă cina. Ridic timid mâna şi bat, apoi aştept neliniştită până când mama ei deschide uşa.

Îmi închipui în ce hal arăt – udă, murdară şi îmbrăcată doar cu bluza tatei. Dar toate temerile îmi dispar când mama Annikăi oftează uşurată şi mă îmbrăţişează cald.

— Keeva, am fost tare îngrijoraţi din cauza ta, iubito, spune încet doamna Aames.

Fără nicio introducere, încep să hohotesc.

— Bine ai venit în inima operaţiunii, spuse Sobek, când fiul său o urmă pe Claudia Durant prin uşile de metal argintiu, în camera de observaţie.

— Ce operaţiune?

Calix se apropie de fereastra întunecată care servea drept oglindă cu dublă vizibilitate. În partea cealaltă se vedeau fluturi. Sute de fluturi zburau prin aer, în vreme ce Protectorii erau ocupaţi să pregătească frânghiile care atârnau din plafon.

— Ce e asta? întrebă Calix.

În ochii lui Sobek sclipea veselia.

— Ia loc. Acum începe. Vei vedea prima pereche din Dormitor 1 în doar câteva minute.

Se întoarse către Claudia Durant:

— Nu devine niciodată plictisitor, aşa-i, Claudia?

— Nu, domnule, zâmbi ea şi îşi îndreptă din nou atenţia către scena din faţa ei.

11.

Sunt în siguranţă.

— Povesteşte-mi totul, insistă Annika atunci când ajungem în camera ei.

— O să-ţi povestesc, îţi promit, dar trebuie să fac un duş, mai întâi.

Iau salopeta pe care doamna Aames mi-a dat-o împreună cu o pereche de botoşi pufoşi, de casă, şi pornesc pe hol, spre baie. E o senzaţie tare plăcută să stai în cabina de duş şi să setezi temperatura la 45 de grade. Părul îmi e acoperit de cenuşă şi îl spăl de două ori ca să scot funinginea din el. Aş vrea să stau în cabină cât mai mult. Am nevoie de un loc liniştit unde să pot digera tot ce s-a întâmplat, dar cea mai bună prietenă mă aşteaptă. Annika a fost tăcută la cină; în mod evident, mama ei i-a spus familiei să-mi dea spaţiu. Doamna Aames este profesoară la şcoala generală şi ştie cum să se poarte în situaţii de criză. Odată ce m-am oprit din plâns, m-a dus în sufragerie. Mi-a umplut farfuria şi mi-a spus să mănânc până mă satur. Nu m-am opus, pentru că oricum simţeam că mor de foame. Mi-am îndesat în gură cât am putut de repede puiul, piureul de cartofi şi ciupercile cu usturoi. Ştiam că Annika murea de curiozitate, că voia să afle ce s-a întâmplat, dar a ascultat cerinţa mamei ei.

Fără tragere de inimă, ies din cabina de duş şi îmi storc părul. După ce mă şterg, mă schimb în pijama şi pun un set de unică folosinţă pe periuţa de dinţi solară, ca să mă pot spăla. Încălzită şi alinată, mă întorc în camera Annikăi şi mă bag în pat.

— Toată lumea credea că ai murit, spune Annika atunci când intru.

La început acuzator, tonul ei se înmoaie repede:

— Mă rog, eu nu. N-aş putea niciodată să cred aşa ceva.

— Foarte bine.

Nu ştiu ce să zic.

— În plus, n-au găsit cadavrele. Nici pe al tău, nici pe al

tatălui tău, aşa că ştiam că sunteţi vii.

— Care „toată lumea”? întreb.

— Oamenii din media. A fost peste tot la ştiri azi-dimineaţă. Nu izbucnesc niciodată incendii p-aici, mai ales atât de aproape de ocean, aşa că evenimentul s-a difuzat în buclă toată ziua.

Annika apasă pe telecomandă şi o mică hologramă apare pe perete. Sunt imagini cu locul unde era casa mea şi cu fum. Foarte mult fum. Annika îşi atinge Terţiarul şi se uită la mine, aşteptând să fac acelaşi lucru.

— Ăăă… mi s-a stricat în incendiu, spun minciuna asta şi îmi frec falsul implant. O să-l repar mâine la prima oră.

Un licăr de suspiciune trece peste trăsăturile Annikăi, dar încuviinţează din cap şi stinge ecranul.

— Nu ratezi cine ştie ce, e acelaşi lucru dat de la capăt, încontinuu. Incendiu izbucnit în zori. Familie dispărută. Niciun cadavru găsit. Bla, bla, bla. Acum spune-mi tu ce s-a întâmplat.

— Ca să fiu sinceră, nu prea-mi amintesc.

Zic asta pentru că nu sunt încă pregătită să-i dezvălui Annikăi adevărul. Deşi îmi este cea mai bună prietenă, simt că discuţia pe care am avut-o cu tata e prea intimă ca s-o împărtăşesc. Nu sunt pregătită să-i spun Annikăi despre Protectorii brutali care l-au electrocutat chiar sub ochii mei şi apoi l-au luat cu ei.

Aşa că încep cu adevărul.

— Înotam, dimineaţa devreme. Ştii că am avut coşmarurile alea nebuneşti de când am revenit din tabără şi fusese prima noapte când dormisem bine. Aşa că am ieşit foarte devreme să înot. Plecasem deja de vreo oră când am simţit mirosul de fum. Era cumplit. Cu cât mă apropiam de ţărm, cu atât mai greu îmi era să respir. Adia vântul, aşa că focul părea şi mai mare decât era în realitate. Când am ajuns aproape de casă, am văzut că era complet cuprinsă de flăcări.

Acum, minciunile. În timp ce vorbesc, mă concentrez pe unghii, sub care încă mai am funingine. Îmi amintesc de lecţiile de interogare ale lui Max, deci vorbesc rar şi

încrezătoare.

— Nu... Nu-l găseam pe tata nicăieri. Îl strigam întruna, dar nu răspundea. Am încercat chiar să intru în casă, dar totul era cuprins de foc. Cred că am inhalat prea mult fum în timp ce îl căutam şi am început să ameţesc şi să mă simt dezorientată. Parcă îmi aduc aminte că am mers pe plajă o vreme, dar chiar nu mai ştiu pe unde.

Ridic privirea, urmează adevărul:

— Apoi cred că am adormit.

— Şi ai dormit toată ziua? întreabă Annika.

— Da. Eram disperată că nu-l găseam pe tata şi că toată casa mea s-a făcut scrum. Adică n-a rămas chiar nimic.

Simt că mi se umplu ochii de lacrimi.

— Nici măcar o hologramă cu mama. Pe cuvânt, n-am făcut decât să fug de fum şi să merg puţin pe plajă, apoi m-am făcut covrig şi am adormit. Am venit aici imediat ce m-am trezit.

— De ce purtai bluza tatălui tău?

— El mi-a dat-o.

Alt adevăr. Doar că nu am spus exact când s-a întâmplat asta.

Annika pare mulţumită de răspunsuri şi mă cuprinde cu braţul.

— Ştii că poţi să stai aici cât vrei. Şi sunt sigură că-l vor găsi pe tatăl tău. Poate că şi el s-a rătăcit, poate că era dezorientat.

— Poate, spun eu şi îmi petrec următoarele două ore ascultându-i poveştile despre Dante.

Îmi arată toate hologramele cu el pe ceasul ei de identitate. E drăguţ şi amuzant, iar Annika e fermecată... aproape dincolo de cuvinte. De fiecare dată când se uită la una din hologramele lui, îi zumzăie Terţiarul. E ciudat să o văd atât de satisfăcută. De fericită. De mulţumită.

A uitat complet de situaţia mea şi este complet absorbită de a ei.

De-acum, Calix ştia cum trebuie să se simtă un şoarece de laborator. Se aşeză între tatăl lui şi Claudia Durant, în spatele unui geam-oglindă, în timp ce perechi de copii defilau sub ochii lui. Era clar că sunt pe jumătate adormiţi şi că nu realizează ce se întâmplă. Se uită la un băieţel blond, firav şi la o fetiţă scundă, cu piele cafenie, care tocmai erau conduşi în încăpere. Se ţineau strâns de mână şi erau îmbrăcaţi fiecare în tunici de dormit, lungi până la genunchi. A lui era roşie, iar a ei, violet. Un Protector îi dădu fiecăruia câte un pahar cu apă, iar copiii băură.

— Ce le-aţi dat? întrebă Calix, dar atât tatăl lui, cât şi Claudia Durant îl ignorară, parcă fascinaţi de scena din faţa lor.

După ce băură lichidul, copiii clipiră de câteva ori, ameţiţi. Apoi un Protector înfăşură o frânghie groasă în jurul micului cuplu, legându-i împreună. Copiii, şocaţi, începură imediat să plângă, dar nimeni nu le acordă atenţie gestului. Când primul Protector termină să-i înfăşoare strâns ca într-un cocon, un altul răsuci o roată mare de metal, iar perechea începu să urce încet spre plafon.

— Ce înseamnă asta, tată? Opreşte-te. Nu vezi că plâng?

Calix sări de pe locul lui şi izbi în perete, dar nu-l auzi nimeni. Nu-l văzu nimeni. Oripilat, se uită cum copiii erau întorşi, astfel încât să atârne cu capul în jos. Apoi începură să se învârtă.

12.

Sunt trează.

Murmurul estompat al vocilor mă trezeşte.

Apăs pe ceasul meu… Ceasul lui „Kenzie”. E 4.30 dimineaţa, mult prea devreme ca cineva să fie treaz. Mă strecor jos din pat şi deschid uşa Annikăi. Aud clar voci la baza scării. Judecând după zgomote, cu siguranţă sunt mai mulţi oameni decât domnul şi doamna Aames. Îngenunchez pe palier şi îmi lungesc gâtul, încercând să zăresc ceva prin balustradă. Îi văd pe părinţii Annikăi, care stau în picioare lângă uşă. Vorbesc în şoaptă, pe furiş.

— Aveţi idee cât e ceasul? întreabă doamna Aames.

— Nu vrem să riscăm să o pierdem iar.

Recunosc vocea Protectorului masiv şi chel din ziua precedentă.

— Terţiarul i-a fost dezactivat, spune Protectorul mai scund.

— Ştiu. De asta v-am chemat. Dar nu mi-am imaginat că o să ne treziţi în toiul nopţii. Voiam să o predau după micul dejun.

— Nu putem risca asta, cetăţean Aames. Este o persoană urmărită şi e considerată periculoasă.

Domnul Aames râde:

— Keeva? O cunosc pe fata asta de când era un bebeluş, n-ar putea să omoare nici măcar o muscă.

— E o Anomalie. Nimic nu este aşa cum pare.

Protectorul încearcă să forţeze uşa ca să intre, dar doamna Aames îi blochează accesul.

— Casa mea, regulile mele.

Femeia aproape că ţipă la el. Apoi adaugă:

— Prizoniera mea.

Sunt şocată. Doamna Aames tocmai m-a numit prizoniera ei? Şi de ce ar chema Protectorii pentru mine? Aseară a fost atât de atentă şi de caldă, încât m-a făcut să mă simt în siguranţă.

— A adus ceva cu ea? întreabă Protectorul,

întrerupându-mi gândurile.

— Nimic.

Doamna Aames se dă la o parte şi îi lasă pe cei doi bărbaţi să intre.

— Acum relaxaţi-vă. Nu vreau s-o sperii pe Keeva şi cu siguranţă nu vreau să-mi supăr fiica. Dragă, fă-le domnilor câte o cană de cafea. Eu merg să o aduc.

Mă întorc repede în camera Annikăi, mă strecor înapoi sub pătură şi mă prefac adormită. Câteva secunde mai târziu, aud uşa deschizându-se şi paşii doamnei Aames pe covor, apropiindu-se pat.

— Keeva, draga mea, trezeşte-te.

Doamna Aames mă atinge uşor şi simt cum îmi dă la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu vocea răguşită a cuiva care tocmai a fost trezit brusc.

Ea zâmbeşte:

— L-au găsit pe tatăl tău. Poţi merge să-l vezi acum.

De ce minte? Doamna Aames mi-a fost ca o mamă de când am pierdut-o pe a mea. De ce mă trădează aşa?

Mă forţez să zâmbesc şi eu şi spun:

— Sigur. În două minute.

Se ridică şi porneşte spre uşă, dar se opreşte o secundă:

— Totul o să fie bine, Keeva.

— Ştiu, spun scurt şi mă uit după ea cum închide uşa.

Imediat ce a ieşit, îmi pun bocancii şi mă duc la geam. Annika doarme încă şi sforăie atât de tare, încât nu aude cum deschid fereastra şi păşesc afară, pe pervaz. De acolo sar cu uşurinţă pe cea mai apropiată creangă a stejarului de la geamul dormitorului Annikăi, acelaşi în care ne cocoţam ca să intrăm şi să ieşim din casă când eram copii. O iau în jos pe trunchiul de lemn şi o rup la fugă în negura dimineţii. Nu pot să stau aici. Nu mai sunt în siguranţă nicăieri în iubita mea Comunitate Oceanică. Trebuie să ajung în Oraşul Sabatic şi să găsesc Labirintul.

— Eu o numesc o tehnică de control a minţii bazată pe traumă, spuse mândru Sobek, de îndată ce primii copii fură eliberaţi şi trimişi înapoi în dormitoarele lor.

— E o nebunie.

Calix era şocat de evenimentele care se derulau în faţa lui. O altă pereche de copii era condusă în încăpere. Totul se întâmpla ca pe bandă rulantă. Perechile erau aduse înăuntru, drogate, legate, ridicate prin aer, învârtite de câteva ori, apoi eliberate.

— Care e scopul?

— Scopul? Scopul? – Sobek ridică vocea, lucru pe care nu obişnuia să-l facă. Scopul, fiul meu, este ca tehnica mea care îmbină psihologia, neurologia şi ritualul să-i transforme pe iniţiaţi şi să creeze cetăţeni docili ai Guvernanţei Globale.

— Sunt copii de cinci ani! ţipă Calix.

— Tocmai. Mintea lor e în faza perfectă. Sunt cei mai deschişi la îndrumare. Iar asta îi face candidaţii ideali.

— Şi atunci îi atârni cu capul în jos şi îi torturezi?

Sobek rânji:

— Tortura e un cuvânt aşa de primitiv… Prefer „educaţie”. Îi educăm să devină cetăţeni productivi.

— Cum?

— Priveşte.

Sobek apăsă un buton şi făcu transparent un geam până atunci fumuriu şi care dădea într-o altă zonă, unde doi copii erau strangulaţi. Protectorii îşi puneau mâinile lor mari în jurul gâtului fragil al copiilor şi strângeau, îi sufocau din mişcări scurte, până când victimele lor leşinau. Într-un alt colţ, copiii erau scufundaţi în bazine cu apă şi ţinuţi acolo până când erau în pragul înecului. Lui Calix i se făcu greaţă; totuşi furia îi era mai puternică decât repulsia.

— Trebuie să opreşti toate astea acum, tată. E o nebunie, e oribil ce se întâmplă aici!

— Ăsta e protocolul, spuse, şi îi făcu semn Claudiei

Durant.

— Calix, tatăl tău a creat o modalitate strălucită de a alcătui o societate productivă şi docilă, insistă Claudia Durant. Aceşti copii nu-şi vor aminti nimic din toate astea. TM-5 e doar o imagine estompată pentru ei. Poate că îşi vor aminti orele de pictură, de fotbal sau de îndemânare. Însă această parte a taberei este înfiptă atât de adânc în subconştientul lor, încât nu-şi vor aduce aminte de ea. Vezi tu, folosim aceste metode pentru a bloca orice capacitate de procesare conştientă, apoi putem să implantăm gânduri, directive şi percepţii în inconştientul lor, ceea ce îi ajută să simtă, să gândească şi să perceapă lucruri… cum ar fi nevoia de un partener. Acea nevoie devine atât de adâncă, încât le rămâne foarte puţin timp să se opună, pentru că sentimentul de întreg şi de scop în viaţă gravitează în jurul viitorului lor partener.

— Voi nu vedeţi ce e în neregulă aici? scuipă Calix.

Se înecă. Claudia Durant îi turnă repede un pahar cu apă.

— Nu e nimic în neregulă în a crea o lume dominată de pace, în care nu există opoziţie.

— Ei, uite că eu mă opun. Nu pot accepta aşa ceva! spuse Calix şi sorbi apa dintr-o înghiţitură.

Sobek şi Claudia Durant se uitară cum ochii lui Calix deveneau sticloşi.

— Ce mi se întâmplă? mormăi Calix, cu gura uscată.

Se uită la paharul gol. Îi era greu să se concentreze.

— Ce mi-aţi făcut?

— Te educăm.

13.

— Sunt Kenzie.

Îi zâmbesc şoferiţei masive.

Camionagiii se opresc mereu la popasurile de pe calea spre Oraşul Sabatic. După ce am plecat de la Annika, am luat-o pe drumuri lăturalnice până la autostradă şi m-am oprit în primul popas de pe marginea şoselei. M-am strecurat pe o banchetă tapiţată cu piele şi i-am studiat pe camionagii. Cei mai mulţi aparţin Comunităţii de Muncă, oameni veniţi din adâncul sudului, din capătul lui New Mexico, să care apă sau mărfuri din Comunitatea Agricolă. Sunt singuratici, de obicei oameni ai căror parteneri au murit. Cei mai mulţi sunt mai în vârstă, cam ca tata. Când am intrat în restaurant, şase şoferi tocmai mâncau. Patru bărbaţi din Comunitatea de Muncă şi o femeie din Comunitatea Agricolă. Am ales-o pe cea care tocmai îşi termina prânzul şi am urmărit-o până la staţia de încărcare, de unde am văzut cum ea îşi deconectează camionul şi se pregăteşte să plece. E îmbrăcată într-o uniformă maro şi poartă o şapcă de baseball pe care scrie *Recolta Livezii*. Când a dat cu ochii de mine, m-a cuprins cu privirea de sus până jos, înainte să mă prezint.

— Ai nevoie să ajungi undeva, puştoaico?

— Da.

— Atunci ai venit la cine trebuie. Mă plictisisem să tot ascult la radio. Mi-ar prinde bine nişte conversaţie adevărată.

— Nu vă deranjează?

Ezit. Nu prea am chef de vorbă.

— Nu, deloc. Hopa sus, Kenzie. Eu sunt Harrigan McFeely.

Şoferiţa cu coadă de cal îmi zâmbeşte şi urcăm în camionul ei cu optsprezece roţi, camion pe care scrie „Portocale”.

— Eşti de pe aici, Harrigan?

Fac conversaţie banală, în speranţa că nu a auzit de

Comunitatea Oceanică şi de Anomalia a cărei casă tocmai a ars.

— Nup. Sunt tocmai din sud. Merg pe drumuri de două zile. Mă îndrept spre capitală, apoi până în America de Est, să iau alte mărfuri, după care înapoi în sud. Tu?

— Eu sunt în trecere.

Mă urc în camionul înalt. Este imaculat, iar pe bord e o hartă holografică a întregului traseu.

— Cam câte ore? mă întreabă Harrigan.

Dacă sunt mai mult de două, va trebui să mă înscrie în centrul de date, să noteze ora la care m-am urcat şi ora la care am coborât. Astea sunt regulile, pe drum. Autostopul e un obicei răspândit în Lumea Nouă. Este o modalitate de transport eficientă şi sigură. Spre deosebire de fosta lume, unde emisiile de gaze otrăveau aerul cu tot felul de noxe, iar şoferii îşi petreceau mare parte din viaţă blocaţi în trafic, acum sunt mai puţine maşini şi toate funcţionează pe o combinaţie de energie solară şi alte forme de energie regenerabilă. Vehiculele le sunt distribuite cetăţenilor doar în măsura în care acest lucru e strict necesar. Cetăţenii ale căror slujbe le impun să aibă maşini, aşa cum sunt cei mai mulţi din Comunitatea de Muncă, au câte una. Mă uit cu atenţie la chipul lui Harrigan. Nu văd semne de îndoială sau de suspiciune. Inspir adânc. Şi, în fond, de ce ar fi? Autostopul e ceva banal, mai ales pe drumul spre Oraşul Sabatic.

— Cât e până la următorul popas? întreb.

— Vreo oră şi patruzeci şi cinci de minute.

— E perfect aşa.

Pun un cip monetar în borcanul ei de bacşişuri şi mă pregătesc de drum. Trebuie să-mi acopăr urmele şi nu vreau ca traseul meu să fie înregistrat în vreun fel.

— Încotro te îndrepţi? mă întreabă Harrigan.

Nu încearcă să mă descoasă, doar face conversaţie.

— Spre Capitală, până la urmă – recunosc eu –, dar mă întâlnesc cu tata acolo şi se aşteaptă să ajung abia peste câteva zile, aşa că m-am gândit să mă bucur de privelişte pe drum.

— Nu prea ai ce vedea de aici până la Oraşul Sabatic, spune Harrigan.

— Ştiu. Însă lucrez la un proiect pentru şcoală, aşa că e important să studiez topografia deşertului.

— Câţi ani ai?

— Paisprezece. Şi jumătate, mint eu.

— Eşti înaltă pentru paisprezece ani.

Zâmbesc.

— Am înălţimea asta de la unsprezece ani. Cei mai buni prieteni îmi spun Stâlp de Telegraf.

Zâmbesc gândindu-mă la Kai şi la prima insultă pe care mi-a aruncat-o.

— Aha. Când eşti programată pentru Tabăra Monarch?

— Iarna asta.

Închid ochii, într-o încercare de a încheia politicos conversaţia, ca să nu trebuiască să ţin minte toate minciunile pe care le arunc şi să ţin cont de ele după aceea. Nu-mi permit să fiu prinsă. Harrigan mă poate reclama printr-o simplă apăsare pe buton.

— A fost cea mai tare vară din viaţa mea.

Harrigan devine nostalgică şi începe să turuie despre partenerul ei desemnat în timp ce eu aţipesc şi mă trezesc doar ca să aţipesc la loc.

În următoarele două zile, călătoresc noaptea şi dorm în timpul zilei. Folosesc mai mult drumurile lăturalnice şi alternez mersul pe jos cu autostopul, ca să mă îndepărtez de ţărm. La diversele restaurante cu care e presărată marginea drumului secundar, fac cu mâna câte unui camionagiu dintre cei numeroşi ce transportă alimente către Capitală, plătesc o mică taxă de pasager şi călătoresc vreo două ore în cabina camionului, apoi merg mai departe. Am grijă să nu rămân în acelaşi vehicul prea mult timp, ca să nu raporteze un pasager minor. Atâta timp cât cineva merge cu ei timp de două ore sau mai puţin, se consideră „o favoare”, nu „un job”. Şi am nevoie de toate favorurile pe care le pot primi, pentru că cel mai mult am de mers prin deşert, de netraversat în timpul zilei. Când cobor dintr-un camion, mă întorc puţin pe unde am venit,

ca să-mi acopăr urmele şi să găsesc un alt vehicul.

Odată ce răsare soarele, găsesc un petic de umbră şi de siguranţă: un hambar părăsit sau un desiş de copaci mai retraşi, unde mă fac covrig şi mă culc. E drept, exagerez când spun că dorm, pentru că aţipeala mea e departe de a fi odihnitoare. De fiecare dată când visez, coşmarurile sunt şi mai rele. Toate încep la fel; o urmez pe femeie pe hol. Dar tortura e din ce în ce mai cumplită. Uneori, atârn cu capul în jos. Alteori, sunt strangulată până sunt gata să mor. Şi exact în momentul de teroare maximă, leşin... de parcă ceva m-ar împinge în punctul extrem al fricii doar pentru ca apoi să se hrănească din teroarea mea.

*

Oraşul Sabatic este inima Americilor. Este amplasat în mijlocul deşertului, într-un loc care se numea cândva Las Vegas. L-am vizitat odată cu părinţii mei, când eram mică, dar nu-mi amintesc cine ştie ce. Însă am văzut poze, iar fratele lui Rane, Cannon, i-a trimis holograme din luna de miere pe care a petrecut-o acolo. Este cel mai popular loc sabatic din Americi, după cum îi spune şi numele. Cei mai mulţi oameni îşi petrec luna de miere aici pentru că sunt foarte multe lucruri de făcut. Sunt foarte multe culturi şi artefacte din trecut.

Ultimul camion, unul cu douăsprezece roţi, plin cu cipuri tehnologice importate direct din Oraşul Argyle şi condus de un membru al Comunităţii de Muncă pe nume McGee, mă lasă chiar în centrul oraşului. McGee e ca un bunic şi îmi vinde câteva ponturi despre ce ar trebui să vizitez şi unde ar trebui să mănânc, înainte să cobor chiar lângă artera principală. Mă avertizează să fiu atentă la hoţii care mişună prin tot oraşul. Huligani tineri, aşa îi numeşte. Îi promit să am grijă şi îi fac cu mâna, iar el pleacă spre Caesar, unde trebuie să livreze componente de Terţiar pentru cercetătorii personali ai lui Sobek.

Sunt singură acum, iar toate imaginile şi sunetele vin peste mine ca un tăvălug. E copleşitor fie şi simplul gest de a privi în sus. În vreme ce Comunitatea mea Oceanică e o

întindere mai mult plată şi vastă, unde oceanul şi cerul sunt neîntrerupte pe kilometri întregi, zona asta e ca un oraş compact ridicat în nori. Fiecare spaţiu pare umplut cu clădiri, elicoptere şi pasaje construite ca să conecteze diferitele edificii. Cetăţenii din Oraşul Sabatic trăiesc cu toţii în structuri foarte înalte, care înainte se numeau cazinouri. Peste jumătate din populaţia Americilor trăieşte în acest oraş. A fost poate singura zonă neatinsă de Marele Război Tehnologic şi de inundaţii, pentru că era amplasat chiar în inima uscatului, iar clădirile de aici erau prea înalte ca să fie afectate. Aşa că e aproape retro faţă de restul Americilor. De modă veche. Dintr-o altă epocă. Numai că Guvernanţa Globală a dus construcţiile la un alt nivel, iar acoperişurile clădirilor servesc drept heliporturi pentru navele Protectorilor.

Sunt recunoscătoare că port salopeta de lycra a doamnei Aames. Într-un mod ciudat, e la modă, aşa că nu sar în ochi între sutele de oameni care roiesc pe străzi. Sunt invizibilă în mulţime. Sigur, sunt unul dintre puţinii oameni care poartă albastru într-o zonă atât de îndepărtată de ocean, dar nimeni nu se uită prea mult la mine. Probabil îşi imaginează că sunt o turistă în perioada sabatică. Cei mai mulţi locuitori ai Oraşului Sabatic aparţin în special Comunităţii pentru Energie Regenerabilă şi celei Academice. Văd că predomină roşu şi galben. Deşi sunt şi destui verzi, cafenii şi violet. Şi Protectori.

Mereu sunt Protectori.

Totuşi, mă hotărăsc să mă schimb, în caz că mă caută. Deşi e uşor să te pierzi în oraşul ăsta, o fată înaltă, roşcată, îmbrăcată în albastru iese în evidenţă ca păduchele-n frunte. Îmi verific cipurile monetare: am destui bani cât să supravieţuiesc o săptămână, timp suficient ca să găsesc ceea ce caut. Sau cel puţin aşa sper.

Sunt multe magazine de suveniruri de-a lungul drumului şi nu ştiu în care să intru. În timp ce scrutez lungul şir de vitrine, peste drum văd o fată blondă şi scundă. Îmi zâmbeşte şi îi zâmbesc şi eu. Are părul lung, împletit în două cozi şi nu pare să fie mai mare de opt ani. Mă întreb

dacă nu cumva e pierdută, pentru că de obicei minorii sunt însoţiţi de părinţii lor. Dar nu văd niciun adult pe lângă ea. Şi fata asta e îmbrăcată în albastru, singurul cetăţean din Comunitatea Oceanică pe care îl mai zăresc pe străzile astea aglomerate, în afară de mine. O văd cum se sprijină de un geam, foarte sigură pe ea. Traversez, atrasă în mod straniu de fata asta. În momentul în care îmi observă direcţia, dispare în magazin. În mod evident, părinţii i-au spus să nu stea de vorbă cu străinii. Este un magazin de haine imens şi mă uit prin raioanele întinse, în căutarea fetei blonde cu codiţe lungi.

— Nu vă supăraţi, aţi văzut cumva o fată care tocmai a intrat aici? o întreb pe vânzătoarea plictisită.

— Văd sute de fete care intră aici, îmi răspunde, fără să-şi ridice ochii din tabletă.

Mai arunc o ultimă privire în jur, dar ea nu e de găsit. Probabil a fugit pe uşa din spate. Ridic din umeri. Dacă avea nevoie de ajutorul meu, ar fi stat să-mi vorbească. În afară de asta, cum o să mă ajute discuţia cu o puştoaică oarecare să găsesc Labirintul? Mă uit la marfa din magazin. În interiorul uriaşului centru comercial sunt rafturi întregi de haine în toate cele şapte culori. Mă întreb ce culoare mă va face să par cel mai puţin suspectă, apoi realizez că nici măcar nu-mi cunosc identitatea falsă ca să pot cumpăra ceva.

Ascunsă după un raft înalt, studiez fiecare dintre cipurile pe care mi le-a setat tata. Kenzie este membră a Comunităţii Oceanice. Kiara e din Comunitatea de Muncă, iar Kallie este Protector. De unde putea şti tata că aveam să fiu un Protector? Sunt atât de multe întrebări fără răspuns şi tare aş vrea să pot vorbi cu el. Mă scutur de autocompătimire, pun cipul cu Kallie în ceas şi merg hotărâtă spre zona din spate a magazinului.

O ignor pe vânzătoare, care mă urmăreşte cu o privire suspicioasă în timp ce mă îndrept spre raftul cu haine negre. Oferta este incredibil de variată, deşi cele mai multe sunt departe de a fi practice – rochii mini cu sclipici sau pantofi cu tocuri de doisprezece centimetri. Găsesc o

pereche de jeanşi negri, bocanci negri, câteva tricouri negre, lenjerie şi o geacă de piele a cărei glugă este căptuşită cu un material moale. Duc la casă lucrurile pe care le-am ales.

— N-ai nevoie să le probezi? mă repede vânzătoarea.

Ea poartă un violet şters, e membru al Comunităţii de Muncă. În mod evident, detestă Protectorii. Zâmbesc politicos:

— Ştiu ce mărime port, mulţumesc. Aveţi un loc unde să mă pot schimba în hainele astea?

— Mai întâi trebuie să le cumperi. Îmi poţi arăta un act de identitate, te rog?

— Sigur că da.

Apăs pe holograma lui Kallie, iar figura mea şi comunitatea din care fac parte sunt proiectate pe tejghea. Şi totuşi, femeia ezită. Poate că îmi simte nervozitatea.

— Am nevoie de încă o formă de identificare.

— Dar asta e tot ce am!

Intru în panică. Dacă mă reclamă, nu voi mai putea să-l ajut pe tata. Prinderea lui va fi fost în van.

— Aşteaptă – îi spun înainte să apese pe butonul de siguranţă – îţi pot arăta tatuajul meu. Tocmai am absolvit Tabăra Monarch. De asta sunt puţin scoasă din elementul meu, adaug cu un râs stânjenit, în timp ce trag fermoarul costumului şi îi arăt proaspătul meu fluture negru.

— Ei, asta rezolvă lucrurile, zâmbeşte ea. Nu am vrut să pun la îndoială ce-mi spuneai, dar nu poţi fi prea atent în ziua de azi. Mai ales când atâţia se dau drept Protectori.

— De ce ar face asta? întreb.

— Cine ştie? E o întreagă bandă de hoţi de magazine p-aici. Acţionează pe bulevardul ăsta de câteva luni. Probabil îşi imaginează că cea mai puţin suspectă comunitate e a Protectorilor. În orice caz, ni s-a spus să-i verificăm cu mare atenţie pe toţi cei care intră în magazin. Mai ales pe cei care susţin că ar fi Protectori. Dar tatuajul e o dovadă suficientă. Cei mai mulţi hoţi o rup la fugă când li se cere o a doua formă de identificare. Te poţi schimba în cabina de probă. E acolo, în spate.

Iau cu mine hainele noi în spaţioasa cabină de probă şi mă îmbrac cu ele. Mă învârt şi mă admir în oglindă. O roşcată palidă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Încerc să-mi înăbuş râsul. Arăt… dură.

Arăt ca un Protector.

Câteva ore mai târziu, Calix şi Sarayu stăteau pe nişte scaune în ceea ce părea a fi o sală de aşteptare. Amândoi erau îmbrăcaţi în tunici negre. Calix nu-şi aducea aminte cum ajunsese acolo, dar Sarayu fusese trezită în toiul nopţii, luată pe sus. Era îngrozită.

— Calix, ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nu ştiu, minţi Calix.

Văzuse ce avea tatăl lui de gând să le facă. Nenorocitul ăla dement voia să-i supună pe el şi pe Sarayu, doi adolescenţi, la tortura prin care treceau copiii.

— Să bei apa. Când ţi se cere să bei apa, bea-o. Te va ajuta să uiţi.

Chiar atunci, un Protector le făcu semn să-l urmeze pe un hol lung. Calix o strânse pe Sarayu de mână, ca într-o încercare de a o proteja. În realitate, încerca să se calmeze. Când avea să plece de aici şi să revină la Caesar, avea să găsească o cale de a dispărea. Se săturase să primească ordine de la tatăl său. Se săturase să-i fie marionetă.

Cei doi ajunseră la capătul holului şi fură conduşi într-o încăpere înaltă şi bolţită, plină de fluturi. Claudia Durant apăru şi îi dădu lui Sarayu un pahar cu apă.

Calix îi şopti:

— Bea-o. Dintr-o înghiţitură.

Văzu groaza în ochii ei ca de tigru când fata duse paharul la gură, cu mâini tremurând, şi bău lichidul amestecat cu drog. Imediat, ochii îi deveniră sticloşi, de parcă ar fi intrat în transă.

— Unde e paharul meu? întrebă Calix.

— Tatăl tău s-a gândit că te-ar ajuta mai mult să fii pe deplin conştient, fu răspunsul crud al Claudiei Durant.

Calix simţi cum o funie este înfăşurată în jurul lui şi al lui Sarayu, legându-i împreună. Reuşi cu greu să privească spre geamul-oglindă, imaginându-şi cum tatăl său jubilează de cealaltă parte a peretelui de sticlă.

Exact înainte să fie ridicat în aer, Calix se uită direct

spre el şi rosti trei cuvinte:
— Te voi ucide.

14.

Sunt disperată.

Am ajuns la ultimul cip monetar şi tot n-am găsit Labirintul.

Sunt în Oraşul Sabatic de o săptămână şi nu mă apropii deloc de găsirea acestui bărbat, loc, femeie sau ce-o fi. Frustrarea mea este uriaşă, pentru că mi-am cheltuit cipurile monetare pe mâncare, haine şi cazare, iar acum sunt aproape lefteră. În fiecare zi mă plimb pe străzi, copleşită de zgomot şi de energia frenetică. De-abia îmi aud propriile gânduri. Continui să caut, să caut, să caut – mă străduiesc atât de tare să găsesc ceva despre care habar n-am cum poate fi găsit.

Mă uit la ultimul meu ban, pe care îl răsucesc frenetic între degete. Aproape că mă simt uşurată. Am dat greş. Atât în faţa mea, cât şi a tatei. Nu am reuşit. Toată lumea mi-a spus să-mi ascult vocile; dar ele nu mi-au vorbit de când am ajuns în oraşul ăsta nebun şi zgomotos. M-au abandonat, iar acum m-am abandonat eu însămi. Orice ar fi trebuit să se întâmple nu s-a întâmplat.

Mă aşez la terasa unei cafenele de fiţe şi comand o friptură mare. Dacă tot e să rămân fără o leţcaie, măcar să mănânc bine la ultima mea masă. Acum, când realizez că întreaga mea călătorie a fost degeaba, reuşesc să mă relaxez pentru prima oară de când am ajuns în Oraşul Sabatic. Fără să mă mai uit peste umăr şi să mă întreb dacă sunt urmărită, trag adânc aer în piept şi doar stau. Mă relaxez. Respir. Mă bucur de ceea ce văd. Toată terasa e plină. Portarul de la hotelul cazinoului mi-a spus că aici e cea mai bună mâncare din tot oraşul, aşa că decid să mă răsfăţ. În fond, nu mai am nimic de pierdut. Ospătarul îmi aduce muşchiul de vită şi savurez fiecare îmbucătură; ba îmi vine să râd, ba să-mi plâng de milă. Toată situaţia e aproape amuzantă: încercarea mea curajoasă de a-mi ajuta tatăl, când eu habar n-aveam de unde să încep. Iar acum, că am ratat totul, ştiu exact ce urmează: îmi voi termina

excepţionala mâncare, voi face autostopul şi voi găsi un camion care să mă ducă direct în Comunitatea Oceanică, fără să-mi pese dacă drumul meu va fi înregistrat holografic, după care mă voi duce înapoi la Annika şi voi fi luată de Protectori. Sfârşit. Voi face tot ce-mi vor cere şi poate că mă vor lăsa să-l văd pe tata.

Pe cine încerc eu să păcălesc? O grămadă de oameni, inclusiv Inelia, mă cred specială. Tata cu siguranţă a crezut în mine, de vreme ce mi-a încredinţat preţioasele lui secrete. Nu i-a servit la mare lucru. Cred că m-au citit greşit. Cum să salvez lumea dacă abia sunt în stare să supravieţuiesc singură în ea o săptămână? Vreau să mă întorc în Comunitatea Oceanică şi să mă predau.

Vreau să renunţ.

Mă urăsc că îmi plâng atâta de milă, dar simt că mă sufoc în autocompătimire. Şi pentru că nu mă mai împotrivesc ei, mă relaxez şi mai mult. Mă detaşez. Resemnată, decid să mă supun sorţii mele mizerabile, încerc să mă bucur de ultima mea bucăţică de libertate. Mă uit la cei din jur, cu toţii prinşi în conversaţii, complet rupţi de lumea care-i înconjoară. Cu toţii par atât de fericiţi, de resemnaţi, par să nu aibă habar de nimic. E ca şi cum o mare de linişte s-ar fi coborât peste ei, iar eu aş fi singurul intrus de la petrecere. Sunt invizibilă, lucru pe care cred că mi l-am dorit mereu; totuşi, în ultima vreme, am avut sentimentul că sunt sortită să fac mai mult. Însă nu mă vede nimeni. Sunt înconjurată de mese la care stau oameni absorbiţi de propriile poveşti. Lângă mine, nişte părinţi iau masa cu micii lor copii şi le taie carnea în farfurie. Oameni de la Energia Regenerabilă gesticulează animat în timp ce discută despre o nouă teorie asupra potenţialului termal. Mă trezesc zâmbind amar, în vreme ce mă întreb cum o fi să te simţi la locul tău. Să fii văzut.

Brusc, simt un fior în ceafă. Mai e cineva care a venit neinvitat la această petrecere a normalităţii. Întorc încet capul şi o văd pe intrusă. E aceeaşi fată blondă pe care am observat-o în prima mea zi în oraş. Acum e îmbrăcată în negru şi e cu un băiat şleampăt, mai mare decât ea.

Continui să mănânc şi îi urmăresc, complet absorbită de tânăra pereche care stă ascunsă în apropierea restaurantului. Oricine altcineva ar putea crede că sunt pur şi simplu captivaţi de conversaţie. Pentru mine, însă, este evident că stau la pândă. Să fie doar o coincidenţă că data trecută când am văzut-o era îmbrăcată în albastru, iar acum este îmbrăcată în negru?

Se ascunde şi ea, la fel ca mine?

Îi urmăresc cum merg, sprinţari, către o masă de pe terasă şi abordează o pereche de turişti a căror masă e plină de toate cartogramele şi ghidurile de călătorie de care ar putea avea cineva nevoie. Am observat masa de când m-am aşezat, pentru că erau destul de zgomotoşi, iar bărbatul corpolent se dădea în spectacol pentru mireasa lui timidă, comandând aproape tot ce era în meniu. Erau o sursă de poluare fonică, aşa că mai mulţi oameni aşezaţi la mesele din jurul lor se mutaseră. Continui să observ scena care se derulează în faţa mea, în timp ce băiatul şleampăt li se adresează celor de la masă, zâmbind şi în mod evident întrebându-i ceva. Bărbatul încearcă să-l împingă pe băiat, dar femeia îşi apucă soţul de mână şi îl forţează să-i răspundă băiatului. Între timp, micuţa blondă apucă rapid geanta femeii, agăţată de spătarul scaunului.

Într-o clipă, au dispărut.

Iar eu îi urmez.

*

Gonim aşa aproape doi kilometri.

Îi sunt recunoscătoare Ineliei pentru exerciţiile fizice intense, fiindcă sunt încă în formă şi, oricât de mult s-ar strădui, hoţii nu reuşesc să scape de mine. Nici măcar nu ştiu de ce îi urmăresc, dar ştiu că asta trebuie să fac. Asta simt. Din momentul în care am văzut-o pe fetiţa blondă, vocile mele au revenit şi mi-au spus să fiu atentă. Chiar înainte ca ei să fure geanta, luasem ultima îmbucătură de friptură, pusesem pe masă cipul monetar şi mă ridicasem de la masă.

Când cei doi se strecoară în aglomeraţia de afară, îi

urmăresc, rămânând câţiva metri în spatele lor. Simţindu-mă imediat, măresc ritmul şi încep să intre şi să iasă prin Turnurile Casino. Îmi e relativ uşor să ţin pasul cu ei, strecurându-mă prin mulţime fără să-i pierd din ochi nicio clipă. După câteva încercări de a scăpa, cei doi încetinesc şi mă atrag direct spre Caesar. Spre domeniul lui Sobek.

Însă, în loc să traverseze şi să intre în Palat, se alătură unui grup de turişti care admiră o fântână enormă ce pare să danseze pe marele lac artificial. Muzica se aude tare şi apa dansează în modele complicate. Mulţi turişti fac înregistrări video holografice cu ceasurile lor de identitate. Îi ignoră pe cei doi tineri cu poşeta furată, care păşesc direct în fântână şi… dispar.

Este imposibil.

Văd cum băiatul se face primul nevăzut. Apoi fata priveşte în jur până când mă vede, îmi face cu ochiul, apoi dispare în spatele mulţimii. Alerg până la locul cu pricina şi constat că într-adevăr nu mai sunt. Au dispărut chiar în faţa mea. Cercetez în jur; dar se vede doar fântâna care aruncă apă în ritmul unei melodii vechi, foarte la modă înainte de război. Unde s-au dus? Un cuplu mai în vârstă îmi întrerupe concentrarea şi mă roagă să îi filmez. Fără tragere de inimă, accept, punându-i să stea chiar în dreptul locului unde i-am zărit ultima dată pe copii. Focalizez tehnocamera şi, apoi, chiar în stânga perechii, observ o mică scobitură în granit. Fac repede poza, le dau camera înapoi şi mă apropii de locul unde e micul defect din piatră. Sunt sigură că pe aici au dispărut cei doi, deşi încă nu-mi dau seama exact cum au făcut-o. Mă aplec să examinez granitul, conştientă de faptul că stropii fini de apă care vin dinspre fântână mă vor uda leoarcă. Sunt pe cale să renunţ când aud o voce cunoscută din spate.

— Mă întrebam când totuşi o să apari, Stâlp de Telegraf.

Calix nu ştia ce era mai rău, să fii strâns de gât sau înecat.

Reuşea să suporte să stea atârnat cu capul în jos, dar celelalte metode erau mult mai dureroase. Ce ura şi mai mult decât propria pedeapsă era tortura la care Sobek şi Protectorii o supuneau pe Sarayu. Cu fiecare dintre „lecţiile” lui Sobek, devenea tot mai slăbită, mai înspăimântată şi mai înfrântă. Stătea lipită de Calix, se agăţa de el ca de un colac de salvare, chiar şi atunci când nu erau legaţi împreună. Fata leşinase deja de mai multe ori, iar el nu putea trece peste imaginea groazei din ochii ei.

Mai era ceva ce nu putea înţelege: cu cât scădea forţa ei, cu atât creştea a lui.

Calix ura această senzaţie; era ca şi cum şi-ar fi tras puterea din durerea lui Sarayu. Încercă să ignore această nouă nevoie primară şi să se lase pur şi simplu torturat, însă nu putea. Şi cu fiecare tremurat, fiecare zvâcnire, fiecare fior al partenerei lui desemnate se simţea din ce în ce mai viu. Era ca şi cum ar fi absorbit esenţa ei. Îi simţea mirosul. Şi nu era parfumul obişnuit de gardenie şi portocale pe care Sarayu îl revărsa… Era altceva. O nevăzută electricitate statică, una care părea să-l încarce pe el. Era ca şi cum ar fi tras din ea o forţă invizibilă şi ar fi folosit-o pentru sine. Încercă să se oprească.

Dar vorbăria neîncetată a lui Sobek înrăutăţea lucrurile. Mult.

În vreme ce Calix şi partenera lui erau suspendaţi, sugrumaţi şi înecaţi, Sobek stătea în apropiere şi descria tot ce se întâmpla.

— Am creat abuzul ca să te oblig să te disociezi de realitate, îi şopti el la ureche. Uite, Sarayu deja o face. Este o reacţie naturală atunci când oamenii se confruntă cu o durere de nesuportat. Oamenii au două modalităţi de a reacţiona la tortură. E felul în care identificăm, la o vârstă fragedă, cine sunt Protectorii. Aşa că ai două

opţiuni: te poţi disocia sau te poţi hrăni. Tu ce vei face, fiule?

Calix încercă să-şi ignore tatăl, dar, pe măsură ce simţea că devine tot mai puternic, îşi dădu seama, fără putinţă de tăgadă, pe ce drum avea să apuce.

15.

Sunt încântată.

Nu mi-am dat seama ce dor mi-a fost de Kai, când m-a luat de mână şi m-a tras în sus. Dar nu avem timp să ne bucurăm de revedere; priveşte în toate părţile, să se asigure că nu ne observă nimeni, apoi mă îndrumă către o anumită zonă din lateralul fântânii.

— Unde mergem? întreb, fără să-i dau drumul la mână.

— O să-ţi explic totul când ajungem acolo.

— Unde? mai întreb, dar el a dispărut deja.

Realizez că s-a strecurat în spatele a ceea ce pare a fi fântâna adevărată, dar este doar o hologramă a fântânii. Îl urmez prin această iluzie. Acum putem vedea turiştii care mişună, însă ei nu ne pot vedea pe noi.

— E incredibil. Câţi oameni ştiu despre asta?

— Doar câţiva. Aproape toţi cei care sunt aici, jos, au fost drogaţi înainte de a ajunge, pentru a nu şti coordonatele exacte.

— Aici, jos? Cum adică *jos?* întreb eu, în vreme ce Kai ocoleşte latura fântânii până la acea piatră scobită, după care o împinge.

Piatra alunecă într-o parte şi ne deschide calea spre un tunel larg. Mă uit în jur. Pe peretele de pământ sunt lumânări din care curge ceară topită. În rest, nu există niciun punct de reper vizibil. Am putea fi oriunde în lume.

Kai mă conduce şi mai adânc în tunel.

— Subteranul. Taj a construit locul ăsta înainte de Marele Război Tehnologic. Ştia exact ce are Sobek de gând. Femeia e un geniu.

— E un geniu, zici?

Cuvintele mele mustesc de gelozie.

— Tu şi această Taj… sunteţi apropiaţi?

— E la fel de apropiată cum e cu toată lumea, spune Kai în timp ce mă conduce printr-o reţea complexă de tuneluri. Din fericire, l-a pus pe unul dintre agenţii ei să mă intercepteze în drumul spre casă, continuă el. Am venit cu

motoamfibia în tabără pentru că locuiesc la numai o oră distanţă, cum ştii. Însă când am ieşit pe drum, doi ciclişti au venit de-o parte şi de alta şi au început să pedaleze energic, încercând să mă scoată de pe şosea. Era echipa trimisă de Taj ca să mă extragă. M-au eliberat înainte să ajung acasă.

Kai se opreşte în faţa unei uşi metalice mari, acoperită de rotiţe care se mişcă în sens invers acelor de ceasornic. Apasă pe un buton, iar roţile se opresc şi îşi schimbă direcţia.

Uşa cea mare se deschide, iar Kai îmi face semn să intru în maşinărie.

— Coborâm.

— Stai. De ce a fost nevoie să te extragă?

Nu pot ţine pasul cu povestirea lui şi sunt complet dezorientată din momentul în care am început să mă ţin după el prin încrengătura de tuneluri, iar acum în acest ascensor complicat. Simt că ameţesc. Începem brusc să coborâm, mai mult o cădere, aşa că mă agăţ de Kai, să nu mă prăbuşesc. Mi-e greu să-l aud prin uruitul şi ticăitul liftului, care oricum îmi provoacă greaţă.

— Pentru că Subteranul te găseşte înainte să-l găseşti tu. Oamenii lui Taj m-au identificat drept revoluţionar şi m-au recrutat înainte să apuc să devin unul dintre Protectorii lui Sobek. Unul dintre membrii Trupei de Spioni. Cei mai buni dintre cei mai buni. Căpitanii Protectorilor. Asta face Sobek cu Anomaliile. Ne antrenează ca să ne întoarcă împotriva comunităţilor noastre, împotriva familiilor noastre, împotriva prietenilor noştri. Şi totul a început la Tabăra Monarch. Suntem antrenaţi să devenim spionii lui Sobek, nimic mai mult. Ce fel de viaţă e asta?

Kai se opreşte şi se uită la mine:

— Nu pot să-ţi spun ce îngrijorat am fost din cauza ta. Însă Taj a spus că o să fii bine.

— Această Taj pare să ştie multe despre mine.

— Ai fi surprinsă.

Kai zâmbeşte şi mă îmbrăţişează scurt:

— Mi-a fost foarte dor de tine, Keeva.

— Serios? întreb timid, în vreme ce emoţii noi încep să înflorească în mine.

— Absolut.

Răspunsul lui e mai degrabă politicos, decât afectuos.

Când, în final, liftul se opreşte, iar uşile mecanice se deschid, Kai îmi oferă braţul şi mă conduce la primul nivel al uriaşului Oraş Subteran.

— Bine ai venit în reţeaua globală descentralizată. Bine ai venit în comunitatea noastră auto-sustenabilă. Bine ai venit în Labirint.

Calix suportă torturile la care îl supuse tatăl său întreaga săptămână.

Sobek nu considera că metodele pe care le foloseşte sunt malefice. Din punctul lui de vedere, era doar o modalitate de a-şi educa fiul, astfel încât să ştie pe dinafară cum poate fi condusă o populaţie.

Cu fiecare noapte care trecea, procedurile de programare erau tot mai intense. Durau mai mult. În vreme ce suporta abuzurile programatorilor, Calix se concentra în trei ţeluri: *Să rămână în viaţă. S-o apere pe Sarayu. Să-şi omoare tatăl*.

Singura problemă o reprezentau sutele de fluturi tâmpiţi care zburau întruna în jurul lui şi îi distrăgeau atenţia.

— Fluturii îşi încep viaţa ca viermi, spuse Sobek, stând în dreptul fiului lui care se învârtea, suspendat de plafon.

Îşi făcuse un scop din a sta în raza auditivă a lui Calix în timpul antrenamentelor, ştiind că fiului său îi va fi aproape imposibil să-l ignore.

— După o perioadă de cocon – cea prin care treci tu acum – ei renasc, în chip de fluturi frumoşi.

Calix îşi dorea ca tatăl lui să tacă. Vedea cum energia se scurgea din Sarayu pe măsură ce fata se scufunda tot mai adânc în ea însăşi. Subconştientul ei îi elibera încet forţa vitală. Dădea drumul acelei energii de care avea nevoie ca să o ţină în viaţă. Ce nu putea înţelege era de ce el devenea tot mai puternic pe măsură ce ea devenea tot mai slăbită.

— Am botezat Tabăra Monarch exact ca pe fluturele cu acelaşi nume pentru că este una dintre puţinele creaturi capabile să transmită progeniturilor cunoştinţe pe cale genetică.

Sobek întinse mâna şi vreo şase fluturi coloraţi se aşezară pe ea.

— Într-o zi, nu va mai fi nevoie de Tabără, pentru că destule generaţii vor fi trecut prin acest proces de condiţionare, astfel încât ea va rămâne înscrisă permanent

în psihicul oamenilor. Se vor naşte complet flexibili şi docili.

— Să fii puternică, Sarayu, şopti Calix, încercând să ignore lecţia tatălui său.

— Se simte ameţită acum. De parcă ar zbura. Ca un fluture. Nu-ţi face griji, nu-şi va aminti asta. Se disociază de realitate şi se adânceşte într-o lume fantastică din propria minte. Îşi va crea o barieră de amnezie ca să se protejeze. Aşa fac toţi. Cu câteva rare excepţii. Ca tine, fiule.

Calix se uită în ochii lui Sarayu, dar erau goi. Într-adevăr, se retrăsese adânc în propria minte, ca să scape de durere. Lui Calix îi venea să urle la tatăl lui, să-l lovească; dar braţele îi erau pironite de trup, iar el şi Sarayu rămâneau atârnaţi de plafon cu capul în jos şi se învârteau.

— N-ai cum s-o ajuţi, fiule. Personalitatea ei alternativă a fost deja creată. De acum va fi un cetăţean obedient care nu ar trebui să iasă – Sobek se corectă –, care nu va ieşi din rând.

— De ce îi faci asta? O iubesc! strigă Calix.

— Iubeşti ideea de *ea*. Ea poate fi aruncată la gunoi. Mai sunt multe Sarayu pe lume. Mai drăguţe, mai deştepte, mai potrivite să-ţi fie Regină, zâmbi Sobek. Pregătirea ta e aproape gata, acum.

Se îndreptă spre ieşire, dar se opri când Calix puse, în fine, întrebarea pe care Sobek o aştepta:

— Cum de pot suporta o asemenea tortură?

— Pentru că tu, fiul meu, nu eşti uman.

16.

Sunt copleşită.

Primul lucru pe care îl văd este o enormă aeronavă.

Am citit despre ele în cărţile de istorie, dar nu am mai văzut vreuna în realitate şi este uluitoare. Nava este chiar deasupra capului meu, plutind peste Oraşul Subteran. Exteriorul metalic al dirijabilului străluceşte în reflexiile câmpului de panouri solare amplasate undeva sus de tot. Ameţesc, pentru că mă uit numai în sus, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Liftul trebuie să fi coborât câţiva kilometri sub pământ, pentru că nu doar aeronava pluteşte deasupra noastră, pe lângă ea mai sunt şi nişte vehicule asemănătoare unor păsări care ţâşnesc prin văzduhul artificial. Îmi las capul pe spate, ameţită de atâta zumzet şi mişcare.

Revin rapid la realitate atunci când un ciclist e gata să mă doboare.

— Fii mai atentă, îmi reproşează un om care merge pe o tricicletă, eu cât pe ce să cad în urma lui.

Sar repede într-o parte, când realizez că stau în mijlocul unui drum îngust unde mai mulţi oameni gonesc pe astfel de aparate. Refugiată într-o curbă, observ un grup de ciclişti care trec pe lângă mine, cei mai mulţi pe vehicule de dinainte de război, care au între una şi şase roţi. Arată atât de ciudat... Cu excepţia câtorva oameni îmbrăcaţi în culorile regulamentare ale comunităţilor, toată lumea arată complet diferit de tot ce ştiu. Femeile poartă corsete şi fuste voluminoase, cu bocanci butucănoşi. Bărbaţii poartă jiletci şi pălării. Mulţi au ochelari de protecţie. E ca şi cum aş fi păşit într-un vis – visul altcuiva.

— Kai, ce se întâmplă? Cine sunt oamenii ăştia?

— Ăsta este Subteranul, Keeva. Locul despre care vorbea Inelia.

— Dar... nu credeam că există cu adevărat.

— Ooo, ba e chiar foarte adevărat. Aici e localizată toată rezistenţa. Eşti în siguranţă acum.

După ce ne depăşesc cicliştii, Kai mă conduce pe drumul care se îndreaptă spre centrul Labirintului. Peste tot sunt corturi colorate şi toţi oamenii pe care îi întâlnim îmi zâmbesc şi îmi urează bun venit. Dar salută în grabă, preocupaţi de treburile lor. Fiecare pare să aibă un rost. Indivizi cu rost. Mă înfior. Cu doar câteva săptămâni în urmă, eram şocată de cât de docili deveniseră toţi cei din tabără. Aici, oamenii sunt atât de înfocaţi, de pasionaţi. Energia lor este atât de contagioasă, încât o simt.

Dintr-odată, apare fata blondă. Şi nu mai poartă haine negre. Acum e îmbrăcată ca o prinţesă de modă veche. Poartă o rochie în culoarea oului de raţă, din tafta şi dantelă, cizme fuchsia închise cu şireturi, care îi ajung până la genunchii ascuţiţi, şi mai are o umbrelă de soare portocalie. În ţinuta ei nu se regăseşte nici măcar o singură culoare dintre cele regulamentare. Sunt uimită şi mă simt uşor nepotrivită aşa, îmbrăcată monocrom. Mi-am petrecut toată viaţa legată de culoarea albastru, ceea ce nu m-a deranjat niciodată până… ei bine, până când am văzut câte posibilităţi oferă alăturarea atâtor culori. Deşi e şocant pentru mine şi mi-e greu să cuprind asta, vizual trebuie să recunosc că e incredibil de frumos.

Şi, când îmi amintesc cât de bine m-am distrat cu Blue atunci când ne-am făcut ilegal unghiile, simt că vreau să sărbătoresc această unicitate. Nu pot să înţeleg de ce oamenii trebuie să fie definiţi de o singură culoare atunci când există un infinit de posibilităţi.

Fetiţa mă îmbrăţişează şi îmi întrerupe gândurile.

— Ce mă bucur că ne-ai găsit!

Sunt şocată. Nu sunt obişnuită cu asemenea afecţiune. Mai ales din partea unui străin.

— Sunt Zilli, spune ea şi mă strânge şi mai tare în braţe. Ce mă bucur că ai ajuns aici până la urmă! Te aştept de nu ştiu când.

— Mă bucur să te cunosc.

Izbucnesc în râs. Fetiţa nu vrea să-mi dea drumul.

— Tu o să salvezi omenirea. Toţi au spus că o să vii.

Chipul ei e atât de deschis, ochii ei mari şi castanii sunt

atât de inocenţi…

— Cred că mă confunzi cu altcineva, îi spun cu blândeţe şi îi desprind încet braţele din jurul meu.

Ea zâmbeşte şi îşi strecoară mâna într-a mea.

— Zilli, n-ai nimic de făcut? întreabă Kai.

— Nu. Mi-am terminat treaba. Am urmărit-o şi am adus-o aici. Merit o pauză.

Mă uit la Kai:

— Ia stai! Am fost urmărită?

— Taj îţi va explica totul, curând, spune Kai.

— De ce nu-mi explici tu, acum?

— Keeva, nu ai fost în siguranţă de când ai plecat de la Tabăra Monarch. Taj te-a supravegheat, aşa cum a supravegheat toate Anomaliile. Are agenţi în toate comunităţile, iar unica lor misiune este să ne urmărească până când putem fi eliberaţi. Zilli a fost agentul tău.

— Cât are, opt ani? spun eu.

— Am mai mult. Sunt doar mică pentru vârsta mea, spune Zilli, dându-şi importanţă.

Sunt prea obosită ca să mă contrazic cu ei, aşa că merg între Kai şi Zilli şi încerc să mă familiarizez cu împrejurimile. În dreapta este o zonă deschisă, mare, cu mai multe mese la care oamenii meşteresc obiecte pe care le fac din materiale pe care le recunosc, dar şi din unele despre care nu-mi dau seama ce sunt. E un întreg arsenal: arcuri şi puşti, armuri şi pistoale antice. Un fierar foloseşte focul ca să facă săbii, spade, iatagane şi junghere.

— E uimitor, spun într-un final şi Zilli mă strânge de mână. Pentru cine sunt armele astea?

— Pentru toţi, spune Zilli. Uite!

Îşi deschide umbrela şi văd că e ornată cu trei mici stele colţate şi ascuţite.

— Ţintesc foarte bine, se laudă ea.

— Şi tu ai o armă? îi cer socoteală lui Kai.

Îşi ridică bluza şi scoate un pumnal.

— Cu toţii avem.

Îmi dau ochii peste cap:

— Iar eu ar trebui să mă simt în siguranţă aici?

— Încă n-ai văzut nimic. Uite!

Kai îmi face semn să privesc în stânga, unde văd o grădină întinsă pe hectare întregi.

— Ce-i asta? E o…

Nu-mi termin fraza. Credeam că e imposibil!

— O grădină subterană? Da, spune Kai, mândru, când ne oprim în faţa unui răsad de roşii atât de viu colorate şi de coapte, că-mi lasă gura apă.

— Pot?

Kai se uită la grădinarul din apropiere, care poartă bocanci negri, pantaloni de stofă gri şi o jachetă lungă, grena. De un buzunar îi atârnă un lanţ, la capătul căruia se leagănă un ceas.

— Poate, Lachlan?

— Desigur, să-şi facă plăcerea.

Bărbatul blond îşi ridică, politicos, pălăria cu fund rotund şi zâmbeşte. Exceptându-i ţinuta stranie, seamănă bine cu tata, iar asta îmi stârneşte dorul de casă.

— Îi cunoşti pe toţi cei de aici?

— Practic, da. Taj ne-a transformat într-o familie. Suntem vreo două sute.

— Toţi sunt Anomalii?

— Unii dintre noi da. Alţii doar ne sunt alături.

— Ea nu e suficient de mare nici ca să meargă la Tabăra Monarch.

Arăt cu bărbia spre Zilli, care a îngenuncheat lângă Lachlan să urmărească o gărgăriţă.

— Zilli e specială, spune Kai şi nu insistă pe subiect. Sunt şi cetăţeni obişnuiţi aici. Noi suntem cea de-a şaptea comunitate neoficială… doar că în comunitatea noastră nimeni nu trebuie să poarte aceeaşi culoare şi să facă aceeaşi muncă toată viaţa. Nu trebuie să fim legaţi orbeşte de partenerul nostru desemnat şi să trăim viaţa pe care Sobek ne-a ales-o. Putem să alegem viaţa pe care o vrem. Avem libertate.

Mă alătur lui Zilli în grădină, atentă să nu-mi observe Kai expresia chipului. Habar n-are cât de rău mă dor cuvintele lui. Întâi l-am pierdut pe băiatul cu ochi albaştri,

iar acum persoana cu care simt că am cea mai puternică legătură nu vrea să aibă de-a face cu mine? Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să se întâmple. O să fiu singură. Annika şi Rane vor trăi vieţi perfecte alături de partenerii lor, iar eu o să fiu o Anomalie pentru totdeauna.

— Unde e Genesis? întreb, în timp ce culeg o roşie de pe vrej.

— Aici. Suntem cu toţii aici, în afară de Burton şi Blue, spune Kai. Nimeni nu ştie unde e Burton, iar Blue e greu de extras din Palat. Taj crede că e în siguranţă acolo, dar m-aş simţi mult mai bine dacă ar fi extrasă.

Ridic din umeri. Nu sunt tristă că-l revăd pe Genesis; e un tip extraordinar, dar mă enervez repede când Kai arată atâta îngrijorare pentru Blue. Mă înfrupt cu poftă din roşie. Simt că furia mi se topeşte pe măsură ce zeama lipicioasă îmi căptuşeşte cerul gurii. E senzaţională. Simt nuanţele gustului, micronutrienţii, dulceaţa seminţelor, textura pieliţei coapte. Credeam că friptura pe care am devorat-o mai devreme a fost bună, dar nu depăşeşte cu nimic această roşie care e pur şi simplu delicioasă. În răsadul următor sunt nenumăraţi ardei divers coloraţi, pe care o fată cu pantaloni largi îi taie delicat de pe tulpini.

— Dar cum funcţionează asta? E aproape imposibil.

Kai zâmbeşte.

— Totul e posibil aici. Suntem capabili să ne susţinem singuri. Ce creşte în această grădină hrăneşte tot subteranul. Gândeşte-te un pic. Deasupra, chiar şi după război, ecosistemul e agresat zi şi noapte de poluare şi de epuizarea resurselor. Aici avem peste optzeci de hectare de grădină fertilă care creşte fără sol.

— Dar cum se poate? Adică n-aveţi nevoie de soare şi apă?

— Taj a creat un sistem de reciclare a apei.

— S-ar zice că Taj poate să facă orice.

Spun asta fără să mă mai străduiesc să-mi ascund gelozia. Deja o urăsc pe femeia asta, deşi nu am cunoscut-o. Kai a devenit rapid un membru devotat al lumii ei şi a părăsit-o pe a mea; iată încă un lucru pe care îl detest.

— Chiar poate, spune Kai, zâmbind şi ignorându-mi enervarea. Iar apa lui Taj e apă curată. Aşa că avem o sursă permanentă de hrană. Fireşte, putem suplimenta cu alimente luate de deasupra, dar astea de aici nu sunt contaminate, ceea ce nu se poate spune despre tot ce există sus.

Mă irită siguranţa oarbă a lui Kai.

— Stai aşa. Am mâncat în fiecare zi a vieţii mele. Peşte proaspăt pe care l-am prins cu mâna mea în ocean, carne de la animale crescute la fermele din zonă, legume organice cultivate în Comunitatea Oceanică. Hrana mea nu e contaminată.

Cum îndrăznesc el şi Taj să spună că tot ceea ce am cunoscut vreodată e toxic?

— Mâncarea chiar nu e contaminată. Şi da, ăsta e meritul Guvernanţei Globale. Au reuşit să găsească o cale de a scăpa de pesticidele, insecticidele şi chimicalele folosite înainte de război. Mâncarea sigur nu e afectată.

Kai face o pauză.

— Atunci despre ce vorbeşti? Ce e afectat? întreb eu, imperativ.

— Apa. Sobek o impregnează cu substanţe care ne modifică personalitatea, ne fac docili şi obedienţi.

— Asta e o nebunie.

— Ai dreptate. Sobek este nebun. Sobek şi adepţii lui s-au hrănit de pe urma oamenilor de secole întregi, făcându-ne docili şi obedienţi. S-au hrănit cu energia noastră negativă ca să devină mai puternici.

— Ce spui tu nu are sens. Sobek ne-a salvat după război. A făcut ca apa oceanelor să fie din nou bună pentru înot.

— Nu. S-a folosit de Marele Război Tehnologic ca să devină nepreţuit pentru noi şi să ajungem exact în punctul în care ne voia.

— Adică?

— Să fim sclavii lui. Sclavii lui ascultători pe care îi poate supune şi cu care se poate hrăni.

Lumea mea se dezintegrează. Tot ce mi s-a spus vreodată e o minciună. Sau nu?

— De unde ştii toate astea?

Aproape că plâng.

— De la Taj.

— Şi de ce ai crede-o pe această Taj? Ce o face să fie atât de specială, încât o urmaţi cu toţii orbeşte?

Deja ţip şi mă dau în spectacol.

— Dacă spui că Sobek ne controlează, cum poţi dovedi asta? Cum poate această Taj s-o dovedească?!

— Pentru că această Taj *poate* s-o dovedească.

O femeie năucitoare se materializează din mulţime. În timp ce pluteşte spre mine, văd că jumătate din faţa ei este cea a unei femei de o frumuseţe regală, cu părul negru-tăciune, iar cealaltă jumătate este de un argintiu sclipitor. Un argintiu metalic, luminiscent, dominat de doi ochi liliachii.

Leşin în câteva secunde.

— Sunt un ce?!

După o săptămână de tortură în TM-5, Calix a fost trimis înapoi la Caesar, iar Sarayu, acasă. Calix era destul de sigur că nu avea s-o mai vadă vreodată. Fata rămăsese doar o umbră a ceea ce era înainte şi nu se mai califica să-i fie soţie. Sobek îl închisese pe Calix în mansardă şi refuzase să-l lase să socializeze cu prietenii lui sau să-şi vadă mama. Îl pornise în viteză pe drumul spre putere, iar Sobek nu voia să fie distras.

Prima chestiune era să-i dezvăluie lui Calix cine era cu adevărat. Adevărul despre identitatea lui, despre originea lui.

— Eşti un Lacertilia. Un subordin al unei rase non-umane.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Calix, imperativ.

— Eşti un Lien, spuse Sobek, simplu.

— Aha. Şi tu eşti o maimuţă, spuse Calix, dându-şi ochii peste cap.

— Vorbesc serios, fiule. Aparţii unei specii superioare. O specie mai puternică. Trăieşti printre oameni, dar nu faci parte dintre ei.

Calix se holbă la tatăl lui. Era sigur că i se joacă o farsă.

Sobek îl fixă cu privirea, la rândul lui. Îl amuza într-o oarecare măsură felul în care fiul lui primise aceste informaţii. Totuşi, era posibil să fie vina lui. Nu era sigur că procedase corect când i le comunicase. Subtilitatea nu fusese niciodată unul dintre punctele forte ale lui Sobek.

— Deci zici că nu sunt om, spuse Calix.

— Exact.

— Dar arăt ca un om.

— Da. Dar poţi trece la forma reală de Lien, dacă e nevoie.

Calix îşi surprinse tatăl cu râsul lui.

— *Forma mea reală de Lien?* Tată, eu sunt cel care joacă jocuri holografice, nu tu. Lien, non-umani, Lacertilia… Oricum ai alege să le spui, sunt doar denumiri ale unor

monştri inventaţi cu care prietenii mei şi cu mine ne luptăm în jocuri. Ăsta e cumva felul tău de a încerca să fii cool?

Sobek, care avea un simţ al umorului anemic, nu înţelese gluma fiului său.

— Nu, nu încerc să fiu *cool*. Încerc să fiu sincer.

— Aham. Deci eu sunt acest mare monstru nemuritor, supraomenesc şi sinistru de pe un alt tărâm, care e mai puternic şi mai deştept decât un om obişnuit?

— Da.

Sobek începea să-şi piardă răbdarea. De ce era fiul lui atât de dificil?

— Dovedeşte-o.

Calix spuse asta sfidător şi traversă încăperea, ieşind pe balcon. Încălecă balustrada suspendată deasupra Capitalei.

— Dacă nu sunt om, înseamnă că sunt nemuritor. Aşadar, ce s-ar întâmpla dacă aş sări de aici?

— Probabil că ai muri la impact, spuse Sobek cu o voce plată şi îşi urmă fiul pe balcon.

— Dar dacă sunt atât de avansat, asta nu înseamnă că o să trăiesc veşnic?

Calix se plimba pe balustradă ca şi cum ar fi fost o bârnă de gimnastică. Îi plăcea la nebunie fiorul pericolului. Ridică un picior, echilibrându-se cu grijă.

— Ai văzut prea multe filme. Trăim mult, dar nu veşnic.

Calix îşi schimbă poziţia şi se balansă pe fâşia de ciment groasă de doisprezece centimetri.

— Dovedeşte-o… tată.

Şi, pentru prima oară în viaţa lui, Calix îşi văzu tatăl transformându-se instantaneu într-un Lien de trei metri, cu un trup metalic strălucitor care emana o lumină argintie. Ochii liliachii ai lui Sobek îl fixară pe băiat, ca şi cum l-ar fi provocat să facă următoarea mişcare.

Iar Calix căzu de pe balconul clădirii de o sută de etaje.

17.

Sunt confuză.

— Ce s-a întâmplat?

Clipesc de câteva ori, încercând să mă orientez.

Primul lucru pe care-l văd este faţa lui Taj – jumătatea mai puţin tulburătoare. Îmi zâmbeşte.

— Ai leşinat.

Taj stă aplecată deasupra mea. Cu grijă maternă, îmi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă şi brusc îmi vine în minte mama Annikăi. Mă trag înapoi. Nu am încredere în femeia asta… în monstrul ăsta.

Stau întinsă pe un pat făcut din lemn reciclat şi ţevi galvanizate, acoperit de un morman de pături din satin lucios, catifea bogată şi dantelă cu modele complicate. Încercând să nu mă uit la faţa monstruoasă a lui Taj, studiez încăperea şi sunt surprinsă de decoraţiunile din interiorul cortului. Spaţios, este foarte frumos aranjat, cu suporturi de alamă pentru torţe, dulăpioare de bronz şi câteva cufere. Lângă unul dintre pereţii de pânză este un birou secretaire, din lemn, în faţa căruia e un scaun din lemn sculptat. Lângă cel de-al doilea perete este o sofa tapiţată cu piele închisă la culoare, pe care Zilli a aţipit încovrigată şi ţinându-şi în braţe umbrela ei de soare, ca pe un animal de pluş. O bibliotecă metalică ocupă cel de-al treilea perete. Este plină de cărţi – cărţi reale, din cele pe hârtie. Vreau să mă duc să le ating textura şi să aflu cum e să simţi în palme o carte adevărată; n-am văzut niciuna de aproape, niciodată. Întregul cort este decorat într-o manieră industrială, în care armonia de culori contrastează cu sclipirile metalice.

Pereţii sunt acoperiţi cu hărţi desenate pe ceva ce probabil că este in, care arată lumea aşa cum era ea înainte de Marele Război Tehnologic. Aceste hărţi au fost scoase în afara legii în suprateran, din moment ce Guvernanţa Globală insistă că am primit cu toţii un nou început şi că, în mod evident, nu putem învăţa din greşelile

trecutului. Guvernanţa Globală susţine că istoria e mai degrabă un obstacol, decât un ajutor.

— Vrei nişte apă?

Glasul lui Taj este profund şi gros şi, fără să vreau, mă întorc spre ea.

— Da, te rog.

Chiar şi aşezată, Taj pare înaltă. Are o alură regală, iar părul ei lung, negru ca tăciunele, străluceşte pe corsetul rochiei sale verde smarald. Are inele pe toate degetele; pe încheietura mâinii stângi poartă o brăţară lată, de metal auriu, în forma unei caracatiţe. Mersul îi este atât de graţios şi de fluid, încât pare că pluteşte prin încăpere.

— Sunt sigură că ai multe întrebări.

Taj îmi întinde o cupă de alamă plină ochi cu apă rece. Beau lacom din ea.

— Unde e Kai? întreb.

— La intrare. E foarte îngrijorat din pricina ta, dar voiam să te odihneşti.

— El de ce e afară dacă ea e aici? întreb şi arăt cu bărbia spre fata adormită.

— Pentru că, spre deosebire de Zilli, Kai ascultă ordinele.

Îi arunc o privire sfidătoare lui Taj. Nu mă interesează că e conducătoarea revoluţiei. Nu mă interesează că e pe jumătate monstru.

— Vreau să-l văd.

— Mi se pare corect.

Taj îi face semn lui Lachlan, care stă chiar în uşă, aproape camuflat în decor. Bărbatul dispare şi revine în câteva secunde, alături de Kai, care se repede spre pat.

— Am fost atât de îngrijorat, Keeva!

— Doar am leşinat, nu-i mare lucru, răspund eu, bravând, deşi tremur pe dinăuntru.

— Nu te-am văzut niciodată aşa. La Tabăra Monarch erai mereu atât de puternică, de curajoasă. Acum, când te-ai prăbuşit aşa, am crezut…

Nu-şi termină fraza.

— Ce?

— Am crezut că ai murit.

Mă forţez să râd:

— Nu fi ridicol. Doar că nu am mai văzut niciodată un om a cărui faţă să fie pe jumătate de… creatură.

Taj e în picioare, chiar în spatele lui Kai. Râsul ei e sonor şi argintiu.

— Vrei să spui *o creatură a cărei faţă să fie pe jumătate de om*. Pot să renunţ la înfăţişarea de Lien dacă asta te va face să te simţi mai bine.

— Da.

Nu vreau să fiu nepoliticoasă, însă acea parte de Lien de pe chipul ei într-adevăr mă înspăimântă. Are de-a face cu ochiul liliachiu. E neliniştitor să priveşti în el. Am senzaţia că poate vedea prin mine. Şi urăsc asta.

Brusc, se metamorfozează: faţa i se schimbă, iar femeia frumoasă ia locul sclipirilor argintii. Nu rămâne nicio urmă a creaturii metalice. Acum are pielea netedă şi albă ca laptele, ochii de un verde strălucitor şi zâmbeşte larg, cu toţi dinţii. E deosebit de frumoasă.

— Cum ai făcut?

— Familia mea e capabilă să facă asta de veacuri întregi.

— Familia ta?

— Rasa mea, se corectează ea. Ne putem metamorfoza cu uşurinţă în specia umană. E o tranziţie care nu necesită vreun efort special din partea noastră, şi asta pentru că nu suntem atât de diferiţi de voi din punct de vedere fizic. Poate că suntem ceva mai înalţi şi mai puternici, însă caracteristicile noastre de bază sunt la fel. Principala diferenţă e în culoarea ochilor şi în esenţa noastră, pe care o purtăm pe dinafară, nu pe dinăuntru. Dar ar trebui să încep cu începutul, nu?

— Cât de vechi e începutul?

— De vreo zece mii de ani.

*

— Sobek şi cu mine provenim dintr-o specie de Lieni cunoscută sub numele de Lieniux, îşi începe Taj povestirea.

Ne toarnă ceai dintr-un recipient de cositor, iar băutura

fierbinte şi aromată mă linişteşte în vreme ce-i ascult strania poveste. Stăm în jurul unei mese improvizate. Lachlan a pus o faţă de masă pe cufăr, iar acum bea ceai cu Taj, Kai şi cu mine. Din afară, părem o familie care s-a aşezat la tabietul de după amiază: mama, tatăl şi cei trei copii ai lor. Totul pare extrem de civilizat, chiar dacă numai civilizat nu e. Zilli s-a mutat de pe canapea la mine în poală. Fără convingere, încerc să o dau jos, dar e de neclintit. Recunosc, e plăcut s-o ţin în braţe, aşa că nu protestez cine ştie ce. Când termină de turnat, Taj se aşază şi îşi continuă povestea.

— Acum zece mii de ani, casa noastră, Lieniux, murea. Era un mic tărâm, şi totuşi acolo era *acasă*. Eram avansaţi din punct de vedere tehnologic – mult mai avansaţi decât este această planetă, chiar şi azi. Însă eram pe moarte. Energiile noastre fuseseră epuizate aproape complet.

— Stai aşa. Energiile?

Sunt nedumerită, şi pe bună dreptate.

— Da, rasa noastră se hrăneşte cu energii. Asta ne dă viaţă… nemurire. Fără aceste energii, noi nu putem supravieţui. Şi eram pe cale să rămânem fără hrană. Nu mai erau destule exemplare din organismele vii pe planeta noastră.

— Te referi la exemplare de animale…

— La noi acasă, da. Ne hrăneam cu animale şi plante. Însă după ce v-am descoperit am început să ne hrănim cu oameni. Este o… dietă mult mai bogată. Când am aflat de existenţa Pământului, un sistem suficient de mare, cu destule exemplare de pe urma cărora să ne hrănim şi să ne dezvoltăm, cincizeci dintre noi am fost aleşi să facem expediţia de explorare, inclusiv Sobek şi cu mine. Am fost selectaţi cu grijă: copii de conducători, gânditori şi pionieri. Douăzeci şi cinci de fete şi douăzeci şi cinci de băieţi. Niciunul mai mare decât tine, Keeva.

Taj oftează şi, pentru o clipă, pare cufundată în amintiri. Însă numai pentru o clipă.

— Nu ştiam că a noastră avea să fie singura navă care să reuşească plecarea de pe Lieniux. Aşa că Sobek şi cu mine

am venit aici, împreună cu ceilalţi supravieţuitori ai speciei.

— Acum zece mii de ani? şoptesc cu greu.

— Exact. Când am realizat că suntem singurii supravieţuitori, a trebuit să refacem planul. Nu mai era o misiune de explorare, ci una permanentă. Pământul avea să ne devină casă, deşi ştiam că nu puteam prelua controlul, pur şi simplu. O astfel de acţiune ar fi distrus ecosistemul şi echilibrul puterii. Trebuia să aşteptăm. Lienii sunt o rasă răbdătoare şi, pentru noi, zece mii de ani sunt echivalentul unui deceniu uman.

Taj se opreşte, aşteptând să-i mai pun vreo întrebare, dar nu o fac. Sunt mută de uimire. Femeia asta… creatura asta din faţa mea are zece mii de ani. Pare imposibil, dar este adevărat.

— Fiind cel mai mare din grup, Sobek a fost desemnat lider. Bine, e mai mare cu două minute – adăugă ea, cu o urmă de dezgust – de vreme ce este fratele meu geamăn. Dar două minute pot schimba totul în situaţii vitale. Cu toţii ne-am pus încrederea în el şi i-am jurat credinţă. Apoi ne-a îndrumat ca să putem supravieţui. Pentru asta, ne-am hrănit cu energiile celor care ne erau cel mai aproape. Am început în Mesopotamia, unde ne-am hrănit cu energiile localnicilor. După aceea ne-am stabilit în Egipt şi, timp de câteva secole, ne-am hrănit cu energiile sclavilor egipteni. De acolo ne-am mutat în Africa şi ne-am hrănit cu indigenii. Apoi am mers în Asia şi în America de Sud. Însă, deşi ne hrăneam, nu ne mulţumeam să existăm pur şi simplu. Voiam puterea. Mă rog, fratele meu îşi dorea puterea şi nu i-a fost greu să-i convingă pe cei 48 de Lieni rămaşi să-l urmeze. Eu nu eram aşa de sigură, dar m-am prefăcut că-i urmez planul. Fratele meu este lacom. De asemenea, este genul de narcisist care devine obsedat de ceva în asemenea măsură, încât nu mai vede nimic altceva. Aşa că, în vreme ce el îşi întocmea planurile de cucerire a lumii, eu am început să construiesc treptat rezistenţa. Habar n-avea că eu făceam asta, pentru că era prea absorbit de propria viziune. Însetaţi de putere, ceilalţi l-au

urmat orbeşte. În fond, noi, Lienii, nu suntem înzestraţi cu compasiune. Pur şi simplu nu face parte din natura noastră, aşa că nu ne-a fost greu să ne folosim de alţii ca să ne atingem scopurile. Sobek şi-a pus la punct planul: ştia că, dacă aşteaptă suficient ca lumea să aibă nevoie de el aşa cum el avea nevoie de ea, atunci avea să controleze întreaga planetă.

— Ca un dictator, intervine Kai. Mussolini, Stalin, Hitler.

— Exact. Când fratele meu a început să aibă viziunile astea megalomanice acum câteva sute de ani, am ştiut că rasa umană o să aibă probleme. Poate că, trăind atât de mult printre oameni, am preluat unele dintre sentimentele voastre. Aşa că am început să mă pregătesc în linişte. Cu mult înainte ca Sobek să provoace Marele Război Tehnologic, am început să construiesc Labirintul.

— El a pornit războiul?

Sunt şocată.

— Da. Fratele meu e cel care le-a dat noua tehnologie americanilor, chinezilor şi ruşilor. I-a întărâtat pe unii împotriva celorlalţi, aşa că, inevitabil, popoarele lor au devenit lacome şi au început să-şi dorească ceea ce nu aveau. I-a sfătuit şi i-a manipulat în aşa fel încât, până la urmă, fiecare parte a apăsat pe buton.

Râde.

— Bine, nu a fost nevoie de cine ştie ce manipulare. Cu câteva zeci de ani înainte, Sobek poziţionase Lieni în poziţii de putere…

— Stai – Keeva era uimită –, adică preşedintele american şi preşedintele rus…

— …şi preşedintele Republicii Populare Chineze, adăugă Taj. Cu toţii erau Lieni. Verii mei, de fapt. Aşa că le-a fost uşor să-şi convingă popoarele. Fratele meu este genial. Nebun, dar genial, iar planul lui a reuşit. În consecinţă, triunghiul de reactoare nucleare a fost activat, topind calotele glaciare şi înecând jumătate din lume. Atunci a intervenit Sobek.

— Şi i-a făcut pe toţi dependenţi de el.

În final, începeam să înţeleg.

— Totul e să creezi problema, în aşa fel încât tu să fii singurul care are soluţia. Sobek a creat cipurile pentru Terţiar ca să-i lege pe supravieţuitori de Lieni, a introdus toate tehnologiile noastre avansate pentru prevenirea epidemiilor, a disecat lumea pentru prevenirea conflictelor şi…

Vocea i se pierde.

— Ce?

Sunt în egală măsură dezgustată şi fascinată de viclenia şi narcisismul lui Sobek.

— A găsit o modalitate de a-i face pe oameni să fie docili.

— Cum?

— Funcţionează în două etape – continuă Taj. Contaminează apa cu ceea ce el numeşte o soluţie fluorurată şi insipidă, despre care susţine că e sănătoasă.

— Păi, este, spun eu prosteşte. Ajută la întărirea oaselor şi a dinţilor.

Chiar în timp ce deschid gura, realizez cât de stupid sună.

— Asta vrea fratele meu să credeţi. În realitate, e o substanţă care îi face pe oameni să se relaxeze şi îi menţine docili. În plus, blochează şi calcifiază glanda pineală, astfel încât poarta dintre lumea fizică şi cea spirituală este blocată.

Îmi e greu să diger asta. Mi-am petrecut viaţa în apă şi acum aflu că este contaminată. Apa pe care o beau, în care înot, în care mă spăl, cu care gătesc… toată e toxică. Bănuiesc… nu, sper că cea de-a doua metodă de control inventată de Sobek este mai umană.

Mă înşel.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Taj continuă:

— A doua metodă de control a lui Sobek este conceptul inventat de parteneri desemnaţi, pentru ca oamenii să fie complet dependenţi unul de celălalt. V-a manipulat specia în aşa fel încât să simţiţi că nu puteţi trăi fără compania altuia.

— Dar pot trăi fără Genesis.

— Asta pentru că tu şi Genesis nu aţi fost destinaţi de la

bun început unul altuia. Partenerul tău desemnat, Dorian…

— Cu ochi albaştri?

Băiatul pe care îl tot visez.

— Da, Dorian a murit când eraţi la Tabăra Monarch. Trupul lui de copil nu a rezistat torturii Protectorilor lui Sobek. Cele mai multe trupuri tinere rezistă. Al lui era prea fragil şi nu a reuşit. Dacă ar fi supravieţuit, probabil că te-ai fi reîntâlnit cu el în tabără şi aţi fi fost complet dependenţi unul de celălalt.

— Cum?

— Fratele meu foloseşte asupra celor mici controlul minţii bazat pe traumă, pe de o parte pentru a se hrăni din frica lor, iar pe de alta pentru a-i face să se simtă împliniţi doar în braţele partenerului. Hrănindu-se cu frica lor, el devine mai puternic, iar făcându-i să se simtă neîmpliniţi de la o vârstă fragedă reuşeşte să îi controleze mai bine.

Mă gândesc la Annika şi Rane. Taj tocmai a descris exact ce li se întâmplă lor. Amândouă par incapabile să supravieţuiască fără partenerii lor. Prietenele mele au devenit umbre ale celor care erau cândva, şi asta pentru că nu mai cred în ele însele.

Mă străduiesc să ignor imaginea neclară care începe să mi se formeze în subconştient, cea în care stau atârnată cu capul în jos şi ţip.

— Dacă se hrăneşte cu energie, de ce trebuie să fie frică? De ce nu poate fi ceva mai vesel?

— Dar poate fi. Ne putem hrăni cu orice fel de emoţie… furie, fericire, tristeţe, tandreţe, dezgust sau teamă.

— Atunci de ce sistemul de la Tabăra Monarch se bazează pe frică?

Taj zâmbeşte în faţa ignoranţei mele.

— Pe scurt, frica are gust mai bun.

— E detestabil!

— O fi, dar tot e adevărat. Nimic nu e mai gustos decât să te hrăneşti cu un nevinovat, pentru că frica, teroarea, oroarea lor este pură. După ce ai gustat caviar, nu-ţi mai e poftă de ton.

Taj aşteaptă ca eu să diger această analogie.

— Dar, Zilli… încep eu, simţind cum fetiţa îşi schimbă poziţia în braţele mele.

— Zilli nu a mers niciodată în Tabăra Monarch. O parte din planurile revoluţiei este aceea de a salva cât mai mulţi copii de la tortură. Mai ales copiii speciali. Să-i extragem din familii înainte să fie imprimaţi.

— Care e diferenţa dintre un copil special şi unul obişnuit?

— Lienii se împerechează cu oamenii de sute de ani. Liniile de sânge ale urmaşilor sunt diluate: genele Lien sunt recesive şi cei mai mulţi copii au ADN normal. Cu toate astea, la unii dintre ei ADN-ul de Lien devine dominant, iar copiii au o putere înnăscută, chiar mai mare decât a Lienilor originari.

— Atunci, ce se întâmplă cu aceşti copii speciali?! întreb eu şi sar în picioare, trântind-o la pământ pe Zilli.

— Au! se plânge ea.

— Scuze.

O ajut să se ridice, fără să-mi iau ochii de la Taj.

— Ce se întâmplă cu aceşti copii speciali?

Aproape că urlu. Sunt atât de aproape să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea, să o găsesc pe Sun…

— Sunt aduşi în locuri sigure. Sunt crescuţi în aşa fel încât să creadă în forţele proprii, să lupte şi să gândească singuri.

— Dar îi iei de la părinţii lor…

— Oare?

Taj ezită o fracţiune de secundă.

— Oare nu cumva părinţii sunt cei care mă caută şi îmi cer să le salvez copiii?

— Unde este sora mea?

Înainte să-mi dau seama ce fac, mâinile mele sunt în beregata lui Taj. În câteva secunde, faţa i se metamorfozează înapoi în înfăţişarea de Lien, iar limba ei despicată ţâşneşte afară ca o armă şi mă împinge cu putere. Mă uit în sus. Lachlan e tot în picioare, cu sabia scoasă, gata să-şi apere Regina. Zilli mă ţinteşte cu steaua-proiectil. Chiar şi Kai are pumnalul îndreptat spre inima

mea. Le pot auzi gândurile: sunt o ameninţare care trebuie neutralizată.

Mă uimeşte devotamentul lor pentru această femeie. Pentru această creatură. Doar Taj rămâne pe scaun, iar faţa ei strălucitoare de Lien se transformă înapoi în cea umană.

— Liniştiţi-vă cu toţii. E în regulă.

Apoi se întoarce spre mine:

— Nu sunt duşmanul, Keeva.

Roşie la faţă, mă aşez înapoi.

— Sora ta e în siguranţă. Mereu a fost. Părinţii tăi au încredinţat-o Revoluţiei. Aveam nevoie de ea…

— De ce? De ce aţi luat-o? Şi eu aveam nevoie de ea.

— Keeva, ce se întâmplă cu planeta asta e mult mai important decât noi două. Şi nu doar copiii sunt torturaţi în mod sistematic. Planul lui Sobek nu se limitează la copiii de cinci ani. El face experimente şi la celălalt capăt al spectrului de vârstă. Sobek fură energie şi de la cei în vârstă, de la cei cu handicap, de la cei bolnavi mintal. Atunci când humanoizii devin prea bătrâni sau prea bolnavi, Sobek intervine subtil. Fiecare cămin de bătrâni este condus în fapt de agenţi ai lui Sobek. Gândeşte-te puţin, Keeva. De ce nu mai vezi bătrâni? Pentru că, şi s-a spus, atunci când se apropie de finalul vieţii, sunt adunaţi şi duşi la Vilele pentru Vârstnici, unde sunt îngrijiţi. Îngrijiţi? E mai degrabă vorba de neglijare cu acceptul Guvernanţei. Acolo, agenţii lui Sobek pot consuma mult mai uşor forţa vitală, pentru că cei în vârstă sunt pe moarte oricum. De ce crezi că atât de mulţi oameni ajung să sufere de demenţă? Este pentru că Sobek se hrăneşte cu minţile lor până când le epuizează şi nu îi mai sunt de folos. Face asta de câteva sute de ani.

Mi-am amintit de bunicul Annikăi, care a murit într-o Vilă pentru Vârstnici. Nu avea dureri, dar vedeam cum mintea îl părăsea încetul cu încetul. Nu exista niciun motiv pentru asta. Trupul îi era perfect sănătos. Era doar bătrân. Nimeni nu se întreba de ce îşi pierde memoria, cu toţii îi acceptau orbeşte soarta. Îmi amintesc cum era decorată

casa. Erau fluturi mici pictaţi în fiecare cameră.

Fluturi pe fiecare pat.

— Deci avem de ales, continuă Taj. Putem să rămânem ignoranţi, să-l lăsăm pe Sobek să distrugă specia umană aşa cum o ştim, sau ne putem trezi şi putem riposta. Dacă vrei să mergi şi să-ţi cauţi sora, eu nu te voi opri. Lachlan te va conduce înapoi la lift şi eşti liberă să te duci oriunde doreşti. Dacă vrei să rămâi, va trebui să fii deprogramată, ca să poţi înţelege pe de-a-ntregul minciuna în care ai trăit. Ca să te poţi trezi. Toţi cei de aici, de jos, au fost deja treziţi. Au acceptat adevărul şi sunt dispuşi să lupte. Să se alăture revoluţiei. Întrebarea, Keeva, este: tu eşti pregătită?

Sobek salvă viaţa fiului său.

Nu era prima oară şi nu avea să fie nici ultima. Cu reflexe iuţi ca fulgerul, îl prinse pe Calix de gleznă şi forţa lui extraordinară îi permise să-şi ridice fiul înapoi, în siguranţă. Când, în cele din urmă, îşi recăpătă suflul, Calix îi ceru tatălui său să-i explice totul.

— Cu multe vieţi înainte ca tu să te naşti, planeta noastră era pe moarte, începu Sobek. Lieniux era un loc extraordinar, mult mai avansat decât Pământul. Însă Pământul avea ceva ce nouă ne lipsea: umanoizii. Rasa noastră se stingea pentru că nu exista diversitate. Erau doar Lieni. Toţi eram la fel, aşa că nu aveam de pe urma cui să ne hrănim. Energiile noastre fuseseră secate.

— Energiile? Pe bune, tată?

— Chiar aşa. Ne hrănim cu energiile sau aura altor specii. Cu cât specia este mai complexă, cu atât mai îndestulătoare este hrana. Supravieţuim absorbind energii. Iar Lieniux murea: nu mai aveam gazde din care să ne hrănim. Aşa că am găsit această planetă plină de oameni, creaturi slabe din ale căror aure puteam mânca. Sora mea şi cu mine am călătorit până aici…

— Ai o soră?

Calix era şocat. Şi de poveste, dar şi de faptul că niciodată nu ştiuse că are o mătuşă.

— Sora mea geamănă, Taj. Ea nu vede lucrurile la fel ca mine. Acum vreo zece mii de ani, am venit aici împreună cu ceilalţi supravieţuitori din rasa noastră…

— Zece mii de ani?

— Aproximativ, o fi un deceniu în sus sau în jos. Când am ajuns aici, ne-am dat seama rapid că suntem o specie superioară; însă ştiam că, dacă invadam pe loc această planetă, am fi distrus ecosistemul şi piramida puterii. Aşa că a trebuit să aşteptăm până când avea să apară ocazia de a prelua controlul asupra lumii. Nu era greu să supravieţuim. Erau atât de mulţi oameni de care lumea se putea lipsi… Ţările erau suprapopulate, aşa că era destul

de simplu să absorbim energia din clasele inferioare. Prada noastră erau oamenii ale căror minţi nu aveau să lipsească nimănui. Am călătorit în Egipt, în Africa şi în America de Sud, devenind tot mai puternici…

— Dar… cum?

— Cum ne hrănim?

Sobek zâmbi, amuzat.

— Pur şi simplu, ne aşezăm undeva, cât mai aproape de prada noastră, şi inspirăm adânc.

— Adică inspirăm energiile lor?

— Aurele lor. Da, evident.

Pe Sobek începea să-l irite ignoranţa fiului său.

— Încearcă să ţii pasul. E ca o forţă electromagnetică. Toată lumea are aură, un câmp nevăzut de radiaţie fină, subtilă. Lienii pot vedea aurele şi, când ne concentrăm şi inspirăm, tragem suficientă forţă ca să ne hrănim. Desigur, cu cât suntem mai imaturi, cu atât ne e mai greu să ne controlăm puterea şi uneori o scăpăm de sub control.

Sobek oftă. Credea că îi va fi mai uşor să-şi educe fiul; dar simţea că trebuie s-o ia mai încet. Îl privi pieziş pe Calix.

— Îţi aminteşti când tu şi Sarayu aţi fost legaţi împreună?

— S-a întâmplat săptămâna trecută, tată.

Calix îşi muşcă obrazul ca să-şi controleze furia. Nu avea să uite niciodată acea tortură. Nu avea să uite procesul care furase personalitatea şi energia partenerei lui desemnate.

— Bun. Ţi-ai pus vreo secundă întrebarea de ce, atunci când eraţi legaţi împreună, pe măsură ce ea devenea tot mai slăbită, tu deveneai tot mai puternic?

— Nu… Eu…

Mintea lui Calix era turată la maximum. Undeva, în adâncul lui, ştia care este crudul adevăr, însă nu voia să recunoască. Dar tatăl lui o spuse cu voce tare:

— Îi absorbeai energia. Te hrăneai din ea, spuse Sobek, mândru.

— Dar n-am vrut să fac asta! strigă Calix, îngrozit de

faptul că el era răspunzător pentru starea în care ajunsese Sarayu.

— Sigur că nu, răspunse Sobek, pe un ton de dispreţ. Nimeni nu-şi poate controla energia atâta timp cât este tânăr sau neantrenat. Însă eu am învăţat să o stăpânesc pe a mea, la fel cum şi tu vei învăţa să o controlezi pe a ta. În fine, unde rămăsesem?

— Mai am întrebări, spuse Calix.

— Sunt sigur că ai. Dar eu am o poveste de terminat. O lecţie de istorie. Aşadar, în timp ce ne hrăneam, mi-am dat seama cât de uşor ne-ar fi să conducem această planetă. Îi puteam folosi pe ceilalţi în beneficiul nostru. Am făcut un plan: aveam să creez o situaţie în care umanoizii cei slabi aveau să-şi dorească expertiza mea la fel de mult cum îmi doream eu energiile lor. Aveam să gândesc un context în care să mă implore să le controlez întreaga planetă.

— Ca un dictator?

Calix făcu o grimasă.

— De ce să folosim un cuvânt atât de… negativ?

După care continuă, fără să aştepte răspunsul fiului său:

— Oricum, când am pornit Marele Război Tehnologic…

— Tu?

— Vinovat, recunosc, spuse Sobek, râzând uşor. Eu le-am oferit tehnologiile americanilor, chinezilor şi ruşilor. Într-o manieră foarte inteligentă, i-am asmuţit pe unii contra celorlalţi, i-am manipulat şoptindu-le la ureche. Liderii lor erau deja Lieni, aşa că m-au ajutat să-i controlezi pe subordonaţii lor. Le-am promis că vor avea mai multă putere decât visaseră vreodată dacă deveneau unicii proprietari ai tehnologiei mele. Cabinetele şi comitetele şi birourile lor politice şi-au susţinut liderii când aceştia apăsau fiecare pe buton. Iar când reactoarele nucleare au explodat, topind calotele glaciare şi înecând jumătate de lume, eu mi-am făcut intrarea generoasă.

— Determinându-i pe toţi să fie dependenţi de tine.

Calix începea să înţeleagă.

— Prima regulă a unui conducător: creează problema, astfel încât oamenii să vină la tine în căutarea soluţiei.

Crede-mă, fiule, oamenii care vând leacul sunt cei care au creat boala. Dar divaghez: am perfecţionat cipurile pentru Terţiar, ceea ce mi-a permis să conectez supravieţuitorii cu Lienii. Iar în calitate de proaspăt binefăcător al planetei le-am oferit cu generozitate umanoizilor tehnologii avansate de prevenire a epidemiilor, apoi am pus la punct câteva sisteme ca să mă asigur că ei vor fi complet cooperanţi.

— Ce sisteme? întrebă Calix.

— Am îmbunătăţit apa cu o soluţie fluorurată insipidă care îi face mai docili şi…

— …şi i-ai trimis la programul TM-5 de la Tabăra Monarch, încheie Calix fraza tatălui său.

— Exact, spuse mulţumit. Da, am creat un sistem de control al minţii bazat pe traumă, care ne permite să ne hrănim de pe urma fricii tinerilor umanoizi şi, în acelaşi timp, să le frângem conştiinţa. Se simt incompleţi când nu sunt în siguranţa pe care le-o oferă braţele partenerului lor. Hrănindu-mă cu frica lor, devin mai puternic, iar inoculându-le nesiguranţa reuşesc să-i controlez mai bine.

— De ce trebuie să fie frică şi nu altceva? întrebă Calix, amintindu-şi de groaza din ochii lui Sarayu.

— E simplu. Frica are gust mai bun.

18.

Sunt în plin conflict interior.

Trebuie s-o găsesc pe Sun. Dar mai întâi trebuie să-i câştig încrederea lui Taj şi să mă alătur revoluţiei ei. Cum aş putea să nu o fac? Sobek e un monstru, iar acum eu sunt unul dintre puţinii cetăţeni informaţi care au fost înştiinţaţi despre planul lui. Pentru că sunt o Anomalie, nu pot fi afectată de metoda lui de control. Petru că legătura mea cu primul partener desemnat, Dorian, a fost retezată prin moartea lui, nu sunt o persoană incompletă fără el. Sunt un individ liber. Pot gândi singură. Dacă sora mea m-a aşteptat în ultimii unsprezece ani, sunt sigură că mai poate aştepta puţin. În plus, numai după deprogramare mi se va permite să intru oficial în Oraşul Subteran. Ca s-o citez pe Taj, trebuie să-mi dau jos vălul de pe ochi şi să fiu eu din nou. Doar că nu e atât de simplu ca un test sau ca o prelegere. Nu e suficient să ridic mâna şi să jur credinţă cauzei. Precum toată lumea care a intrat în Labirint înaintea mea, acum trebuie să fiu reeducată. Trezită. Deprogramată.

Iar asta implică ace.

— Nu-ţi face griji, nu doare, îmi spune Lachlan.

Nu mi-a luat mult să mă prind că el face parte din cercul de apropiaţi, de oameni de încredere ai lui Taj. El e mâna ei dreaptă. Vocea blândă a lui Lachlan îi trădează precipitarea când mă conduce din cortul lui Taj, prin mijlocul întinsei aşezări de corturi, undeva, departe, la un alt cort, mai mare, cu dungi colorate intens în roşu şi negru. Merg încet, speriată de ceea ce m-ar putea aştepta acolo. Nepăsătoare în faţa groazei mele, Zilli ţopăie în spatele meu, fredonând un cântec. Mă simt expusă, aşa cum merg în acest grup ciudat pe care îl alcătuim: Lachlan, apoi eu, apoi Zilli. Când trecem pe lângă corturi, mă străduiesc să-mi ţin privirea drept în faţă, deşi simt cum mă sfredelesc ochii celorlalţi. Îi aud şuşotind între ei şi ştiu sigur că roşesc. Am părul roşu, iar acum am şi faţa

roşie. Cred că arăt ca o tomată. Urăsc să fiu expusă. Mai mult decât asta, urăsc să mă simt stingheră.

S-ar părea că, oriunde merg, sunt un outsider. Cred că aşa m-am simţit toată viaţa, deşi n-am recunoscut-o niciodată până acum. Mereu a lipsit ceva. Sigur, Annika şi Rane îmi erau cele mai bune prietene, dar mereu am simţit că sunt diferită. Poate din cauza surorii mele. Poate că mereu am trăit cu gândul că ascund ceva şi, din cauza asta, nu puteam accepta pe deplin ceea ce eram… sau ceea ce ar fi trebuit să fiu. Îmi amintesc că atunci când omul cu turban, Harijiwan, a venit s-o ia pe sora mea, mi-a spus că trebuie să privesc în adâncul meu ca să descopăr adevărul. Şi totuşi, niciodată nu mi-am analizat interiorul. Poate că mi-a fost prea frică de ceea ce aş putea găsi acolo.

Îmi doream cu atâta disperare să mă potrivesc în peisaj, încât am ignorat mereu orice lucru care mă făcea să ies în evidenţă.

Trecem pe lângă rânduri întregi de corturi şi nu mă pot împiedica să simt invidie. Iar aici toată lumea pare că şi-a găsit locul. Toată lumea în afară de mine. La fel ca în Tabăra Monarch, sunt o ciudăţenie. Mă întreb dacă voi fi mereu o Anomalie, un străin într-o comunitate de oameni care par adaptaţi în mod natural. Până şi Kai pare să fie în largul lui în locul ăsta. Poate că nu trebuia să fi venit. Îmi doresc să dispar, dar nu mai am unde să mă ascund. O mână mică se strecoară într-a mea. Zilli se uită în sus la mine şi îmi zâmbeşte. Fetiţa s-a dovedit a avea darul straniu de a mă alina. Mă acceptă aşa cum sunt, fără să mă judece. Simt o mică strânsoare de încurajare şi îi răspund strângând-o, la rândul meu.

Odată ajunşi la intrarea în marele cort vărgat, mă îmbrăţişează scurt şi se îndepărtează ţopăind. Ezit în faţa cortului, care arată uşor comic, aşezat la o distanţă considerabilă de celelalte, măslinii şi maro. Ăsta pare că ar face parte dintr-un circ de demult, unul în care animalele făceau giumbuşlucuri menite să-i amuze pe oameni. Lachlan ridică bucata de pânză care acoperă partea din

faţă şi îmi face semn să-l urmez. Inspir adânc şi intru.

Interiorul cortului este tapetat cu nenumărate ecrane, de sus până jos. Un perete întreg de holograme pâlpâind arată imagini din toată lumea. Văd un bărbat lângă piramide, o femeie care înoată lângă Marele Recif de Corali… Sute de videouri, imagini ale unor oameni şi locuri rulează în faţa ochilor mei. O cercetătoare care monitorizează operaţiunea se întoarce şi întâmpină cu paşi vioi.

— Bine ai venit, Keeva. Cum eşti? Noi ne-am făcut de lucru aici, aşteptându-te pe tine. Eu sunt Holly şi tare mă bucur să te cunosc!

Salutul ei sună ca refrenul unui cântecel, iar vocea ei e atât de ascuţită, încât abia mă abţin să nu râd.

— Şi nu uita de mine: sunt Ivy, a lui Holly geamănă. Să-ncepem; aşa-i că-mi seamănă? cântă o a doua cercetătoare.

Şi vocea ei e la fel de ascuţită. Mă holbez la acest duo şi realizez că cele două femei sunt perfect identice. Au ochi căprui, părul alb le este tuns la fel, scurt şi drept, şi ambele au nas acvilin. Amândouă sunt îmbrăcate identic, au ochelari cu lentile mari, fixate pe un fel de bentiţă, şi poartă haine lungi, maro, care au imprimate pe spate, cu vopsea albă, cuvintele *Şoareci de laborator*.

— Ce înseamnă asta? întreb şi arăt spre inscripţia de pe spatele jachetelor lor.

Trag de timp. Încerc să fac conversaţie banală, pentru că sunt îngrozită de ceea ce urmează să se întâmple.

— Puţin umor ştiinţific, chicoteşte Lachlan. Ele sunt surorile Ilex. Te vor purta într-o mică aventură care îţi va deschide ochii.

— Aventură? Super, spun fără entuziasm şi mă uit în jur.

În afară de ecrane şi computere, singura piesă de mobilier din cort este o masă de operaţii – o bucată de metal rece, tare şi lucioasă pusă în mijlocul încăperii, iar Lachlan mă duce direct spre ea. Una dintre surori, Holly sau Ivy, deja am uitat care-i care, pregăteşte o seringă lungă umplută cu un lichid de chihlimbar, în vreme ce sora

ei geamănă bate cu palma în masa care pare extrem de incomodă, sugerându-mi să mă urc acolo.

— Ăla e un ac foarte mare.

Intru în panică. Urăsc acele.

— E totul bine. Haide, sus cu tine, cântă ea încet în vreme ce mă ajută să mă urc şi îmi leagă mâinile şi picioarele cu nişte curele tari, din piele.

— E doar un sedativ, să aţipeşti. Promit că niciun rău n-o să păţeşti.

Femeia asta vorbeşte serios? Dacă situaţia nu ar fi înspăimântătoare, ar fi de-a dreptul comică. Încerc să mă uit la orice altceva în afară de ac şi îmi fixez privirea undeva sus, unde pânza cortului se adună într-o reţea de ţevi din alamă. Trebuie să mă calmez cumva, aşa că îmi imaginez că înot printre acele ţevi. Gândurile îmi sunt întrerupte de vocea vioaie a femeii:

— Fără îndoială, o să cazi în aţipeală.

Îmi pune sub ceafă o pernă umplută cu paie şi îmi lasă capul pe spate.

— Crede-mă, nu-i vreo treabă complicată, însă pentru asta chiar nu vrei să fii trează.

— Aş vrea doar să ştiu ce înseamnă „asta”, spun eu, pe un ton cam acru, în vreme ce cealaltă soră Ilex îmi ridică mâneca şi îmi leagă un garou deasupra cotului, apoi îmi găseşte vena şi înfige seringa în ea.

— Doar o mică înţepătură, fără multă tevatură, cântă ea, cu voce tot mai scăzută.

Nici n-am timp să intru în panică. Totul se întâmplă atât de repede…

Iar surorile Ilex continuă să cânte. Tot mai rapid şi tot mai straniu. Vocile lor sunt din ce în ce mai scăzute. Sună diavolesc.

„S-adormi de voi, numără oi”, cântă Holly.

„Cazi în aţipeală, fără îndoială”, îngână Ivy.

Mă lupt să mă ridic, dar legăturile sunt atât de strânse, încât mi-e greu să mă mişc. M-am răzgândit. Vreau să plec. Surorile cântă din ce în ce mai repede.

— În timp să te-ntorci făr’ a te opri.

— Şi crima o vei descoperi.
— Vezi adevărul.
— Dezleagă misterul.
— Vei vedea în toate rost, în tot ce ascuns a fost.
— Vreau… vr…

Mă uit la Lachlan, încercând să alcătuiesc cuvinte, dar limba mi se împleticeşte şi abia mai pot rosti ceva. Femeile astea care vorbesc în rime sunt cu adevărat nebune. De ce am acceptat aşa ceva?

— Relaxează-te, Keeva.

În ochii lui Lachlan se citeşte îngrijorarea, chiar şi din spatele ochelarilor. El a fost deja în locul spre care mă-ndrept eu acum. Ştie ce orori mă aşteaptă.

— Asta te va ajuta să-ţi aminteşti. Ca să mergi înainte, trebuie să te întorci.

Mă îndoiesc că nişte ser şi un cântec de leagăn macabru mă vor face să-mi amintesc ceva, dar această zi cu susul în jos m-a făcut să-mi dau seama că orice e posibil.

— Eu… eu…

Încetez să mă mai zbat, închid ochii şi cad rapid într-un somn cu vise.

*

Mă răsucesc, suspendată de un plafon boltit, şi văd cum lumea se învârte în jurul meu. Închid ochii, pentru că sunt foarte ameţită, şi strig după ajutor, dar nu ascultă nimeni. Sunt adulţi în apropiere, oameni înalţi în uniforme rigide, care râd şi îmi ignoră ţipetele. Încerc să-mi mişc mâinile ca să mă opresc din răsucire, dar sunt înţepenite; sunt lipite de-o parte şi de alta a corpului meu, înfăşurate în mătase, ca într-un cocon. Înspăimântată, deschid ochii într-un final şi imediat îl văd pe el. Îl cheamă Dorian. Mi-a spus mai devreme când ne-am întâlnit la gustare. Mi-a dat un fursec în plus. Dorian e deştept şi deja ştie să citească de pe tableta fratelui său mai mare. E înalt, ca şi mine, dar este foarte, foarte slab. Simt că prind forţe proaspete când mă uit în ochii lui albaştri şi strălucitori. În linişte, privirea lui Dorian mă încurajează. Va fi alături de mine. Mă va apăra.

Şi, deşi nu mă pot opri din învârtit, ştiu că sunt în siguranţă.

Însă Dorian începe să plângă. Dintr-odată, durerea e mai mult decât poate îndura. Văd mâini care îl sugrumă, mâini mari. Mă uit la faţa persoanei care îi face rău. Este Claudia Durant. Zâmbeşte în vreme ce se hrăneşte cu groaza lui. O văd cum inspiră forţa vitală care îi părăseşte lui trupul. Simt mâini care mă sugrumă. E chinuitor, dar ştiu că dacă mă pot concentra pe Dorian voi fi bine. Însă trupul lui Dorian e acum lipsit de suflu. S-a întâmplat ceva rău. Mâinile care erau încleştate în jurul gâtului meu îşi slăbesc strânsoarea şi se îndreaptă spre Dorian. Lovesc în pieptul lui, încercând să-l readucă la viaţă, însă e mort. Simt cum mi se usucă lacrimile şi încerc să nu mă mişc, dorindu-mi să fiu invizibilă ca să nu mă omoare cineva şi pe mine.

Sunt coborâtă pe podea şi o mână mare prinde mâna mea mică, conducându-mă înapoi în dormitor. Ei cred că merg ca o somnambulă, dar eu sunt perfect conştientă. De fapt, mă simt mai puternică... mai puternică decât mă simţeam înainte ca Dorian să moară.

Mâinile cele mari mă culcă şi mă învelesc pe salteaua de jos a unui pat suprapus din Dormitorul 4. Deschid ochii şi o văd pe Rane dormind pe cel de lângă mine. Nu am nevoie să o văd pe Annika, pentru că îi aud sforăitul din patul de deasupra lui Rane. Toate avem cinci ani şi suntem supuse unei torturi sistematice. Văd cum mâinile cele mari o trag pe Rane din pat. E rândul ei să fie imprimată cu partenerul ei desemnat, Edward, care e tot din comunitatea noastră. Vor fi legaţi împreună şi suspendaţi cu capul în jos, iar energiile le vor fi extrase din ei precum benzina din rezervor, alimentând oamenii lui Sobek, în vreme ce sufletele le vor fi făcute ţăndări.

Vreau s-o previn pe Rane, dar cumva îmi dau seama că visez. După Rane, Annika va fi torturată, apoi fiecare fată şi fiecare băiat de la sesiunea Solstiţiului de Vară a Taberei Monarch. În timpul zilei, alergăm, înotăm şi ne jucăm. În timpul nopţii, suntem torturaţi sistematic în clădirea de piatră. Facem parte din operaţiunea TM-5. Toată lumea va

supravieţui chinului, cu excepţia a şapte oameni. La fel ca mine, şi alţii şi-au pierdut partenerii destinaţi. Kai Loren şi Genesis Kraft au fost şi ei însemnaţi, în secret, drept Anomalii.

Peste zece ani, numele noastre, alături de alte patru, vor fi anunţate de Claudia Durant, monstrul responsabil de uciderea partenerilor noştri pregătiţi cu un deceniu mai înainte.

Deschid brusc ochii, şocată. Văd că Lachlan şi surorile Ilex se uită la mine. Vreau să vorbesc, dar nu pot articula niciun sunet.

— Şşşşt. Relaxează-te, Keeva. Ivy, mai fă-i o injecţie, spune Lachlan.

Ivy. Aşa o cheamă pe una dintre surorile Ilex. Ivy. Ivy şi Holly.

Şi adorm la loc.

Acum sunt în ocean. În oceanul meu. Înot. Azi îl vizitez pe tata la Staţia de Desalinizare. E prins în nişte întâlniri, aşa că mă hotărăsc să merg să înot. Imediat după staţia extrem de bine păzită, este o reţea de conducte ce se întinde pe kilometri întregi sub apă. Realizez că imaginea se potriveşte cu desenul din caietul tatălui meu şi văd ţevile dintr-o altă perspectivă. În loc să le văd de aproape, sunt ca o pasăre care survolează totul. Acum ştiu care este inima întregii operaţiuni. Este camera de carbon cu capac roşu din desenul tatălui meu.

De când eram mică, îmi plăcea să înot printre conducte, propunându-mi să stau sub apă tot mai mult de fiecare dată. De obicei înot singură, dar azi sunt câţiva bărbaţi care lucrează la ţevi. Întâi cred că sunt colegi de-ai tatei. Pe măsură ce mă apropii de ei, observ că nu poartă uniforma albastră regulamentară. Poartă culorile Protectorilor. Ce caută Protectorii aici? Înot şi mai aproape şi le văd costumele negre lucioase şi tuburile de respirat.

Lucrătorii înoată preocupaţi, înainte şi înapoi, şi pun un soi de lichid în camera de carbon a instalaţiei: ţeava cu capac roşu. Dar ce fac? Înot şi mai aproape şi dintr-odată îmi dau seama de ce ei înoată atât de repede. În jurul lor e

o aură neagră, o energie care pâlpâie şi le permite să se mişte mai repede sub apă. Îi prinde ca-ntr-o capsulă şi îi propulsează. Mă uit în spatele măştilor lor şi, în loc să văd feţe, văd nişte sfere metalice cu ochi liliachii. Chestiile astea nu sunt oameni. Unul dintre ei mă observă, iar eu mă panichez şi fug, încercând să scap. Mă urmăreşte printre ţevi.

Văd o porţiune de instalaţie mai îngustă, prin care s-ar putea trece, deşi foarte greu. Dacă reuşesc să ajung acolo, poate scap. Ajung la ea şi înot prin; abia reuşesc să-mi strecor capul şi toracele. Bărbatul Lien e în spatele meu. Înoată spre mine. Reuşeşte să-şi bage capul printre ţevi, dar nu şi corpul. Rămâne înţepenit. Îl privesc cum urlă, dar nu-l ajut. Rezistă un minut, poate chiar mai mult, până când tot oxigenul din plămâni îi este înlocuit de dioxid de carbon şi apă. Într-un final, încetează să se mai zbată. Ochii lui enormi se întunecă. E mort.

Clipesc. Trebuie să mă trezesc. Această călătorie pe drumul amintirilor dintr-o realitate alternativă este, în egală măsură, iluminatoare şi înspăimântătoare. Îmi reprimasem visul în care îl vedeam pe acel bărbat murind. Iar la reţeaua de conducte nu mă mai întorsesem de atunci. Era prea traumatizant. Trebuie să-i spun lui Taj ceea ce tocmai am văzut; dar chiar atunci simt o altă injecţie în braţ, ducându-mă şi mai adânc, la acel moment din viaţa mea pe care îmi doresc cel mai mult să-l uit… şi să mi-l amintesc.

Ţipetele sfâşie aerul dimineţii. Mama nu ar trebui să nască decât peste câteva ore, dar simt că bebeluşul e pe cale să vină pe lume chiar acum.

Vocile din capul meu îmi spun să mă grăbesc, pentru că o să apuc să-mi zăresc pentru foarte scurt timp sora nou-născută; apoi va fi luată de lângă mine şi va trece mai mult de un deceniu până când ne vom reîntâlni. Vaietele devin asurzitoare în timp ce alerg pe ţărm. Când deschid uşa de lemn, primul lucru pe care îl văd e mama, întinsă pe pat, într-o baltă de sânge. Un bărbat îmbrăcat în alb şi cu un turban mare tocmai îi închide ochii. Nu îl recunosc.

Mama e moartă. O copilă micuţă, blondă, stă liniştită în pat chiar lângă ea, fără să ştie ce se petrece în jurul ei. Tata, stânca mea, îngenunchează pe podea lângă cadavrul mamei. Plânge în hohote.

— Mama, spun, cu voce frântă.

Viaţa mea s-a sfârşit.

— Trebuie să-ţi asculţi inima, Keeva, mă avertizează străinul cu turban, pe un ton coborât din care răzbate un accent ciudat.

Mă forţează să mă apropii ca să-l aud. Instinctiv, ştiu că e un om bun. Un înţelept.

— De ce?

— Înţelege, Keeva, că va veni o vreme când vei fi chemată să salvezi această lume. Şi nu va fi o alegere uşoară, pentru că uneori trebuie să faci sacrificii importante pentru binele celorlalţi.

— Cum ar fi să-mi ascund sora?

— Da, dacă reuşim să împiedicăm procesul de implantare, ne-ar putea fi de foarte mare ajutor în viitor.

— Dar nu o s-o mai văd…

— Nu, n-o s-o vezi o vreme. Însă va fi în siguranţă. Îţi promit că voi avea grijă ca ea să fie în siguranţă. Când vei fi gata, când te vei cunoaşte, vei şti unde să mergi.

— Cum voi şti?

— Pentru că lucrul pe care-l căutăm cutreierând lumea e, mereu, chiar sub nasul nostru. Iar când vei fi gata, raza de lumină te va ghida către soarele tău, Sun.

Acum sunt complet trează. Şi cred că ştiu unde e sora mea.

Viaţa aşa cum o ştia Calix nu mai avea să fie niciodată la fel. Acum când deţinea toate informaţiile despre moştenirea lui, acum când ştia că tatăl lui manipulase şi exploatase în secret omenirea timp de zece mii de ani, trebuia să decidă ce să facă cu toate aceste informaţii.

Tatăl lui refuzase să vorbească despre sora lui, Taj. Poate că, dacă şi-ar găsi mătuşa, Calix ar dobândi o altă perspectivă. Totuşi, Sobek nu avea de gând să-i lase să se întâlnească, spunea că e periculoasă. Periculoasă? Calix se întreba ce anume l-ar putea speria pe conducătorul lumii.

Sobek ştia că fiul lui are îndoieli. Că loialitatea îi era pusă la grea încercare. Şi, ca un păpuşar experimentat, Sobek ştia cum să-şi manipuleze fiul, în aşa fel încât acesta să treacă de partea care trebuia. De partea lui.

De partea puterii.

19.

Sunt trează.

Primul lucru pe care vreau să-l fac cu proaspăt dobândita cunoaştere este să ies.

Trebuie să ajung la lift. Trebuie să ies la suprafaţă. Cred că ştiu de unde trebuie să încep să-mi caut sora, aşa că nu mai pot să-mi dedic timpul Subteranului. Trebuie s-o găsesc pe Sun. Dar Taj a spus foarte clar că, odată deprogramată, trebuie să rămân în Labirint şi să mă antrenez înainte să mă pot întoarce la suprafaţă. Nu ar trebui să plec. Trebuie să fiu îndoctrinată în spiritul revoluţiei, înainte de revenire, iar ce spune Taj e lege aici jos.

Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva schimb un dictator cu altul.

Totuşi, încerc să fug. Odată trezită după deprogramare, mă prefac că încă dorm, în timp ce surorile Ilex sporovăiesc necontenit despre nimicuri, în rimele lor cântate; în fine, se hotărăsc să meargă la cină. Rămasă singură, mă strecor afară din cort şi mă îndrept spre lift. Principalul drum de acces prin Labirint e pustiu: cu toţii sunt în cortul-sală de mese. Ţâşnesc spre lift, decisă să plec. Mi-ar plăcea să-mi pot lua la revedere de la Kai, dar trebuie să-mi găsesc sora. Ajung la lift şi realizez că ai nevoie de un cod ca să intri.

Ca să intri. Ca să urci. Ca să ieşi.

Sunt cifre şi litere pe tastatura holografică. Habar n-am pe ce să apăs. Frustrată, încerc mai multe butoane, dar nu se întâmplă nimic.

— Ai nevoie de un cod, mă informează o voce mică.

Mă răsucesc. Zilli stă chiar lângă mine.

— Cum ai... Ce cauţi aici? mă bâlbâi eu.

— Te-am urmărit, spune ea simplu.

— De ce?

— Pentru că tu o să salvezi omenirea.

— Uite, Zilli. Mi-aş dori foarte tare să nu mai spui asta.

Trebuie să plec undeva.

— Unde?

— Undeva.

— Nu poţi să pleci, spune Zilli, de-acum bosumflată.

— Trebuie.

— Dar nu e ăsta planul.

— Planul s-a schimbat. Care e codul?

Încep să-mi pierd răbdarea.

— Nu-ţi spun.

Zilli îşi încrucişează braţele.

— Zilli, te rog. Trebuie să-mi găsesc sora. E ca tine. Trebuie să-şi găsească familia.

— Asta e familia mea, iar tu ar trebui să ne ajuţi, spune ea, încăpăţânată.

— Nu pot, trebuie să plec.

— Dar nu vreau să pleci.

Nu m-am certat niciodată cu un copil. Raţionamentele lor nu sunt logice. Mă aşez pe vine, încât să fiu la acelaşi nivel cu ea:

— Ascultă, Zilli. E foarte important să pot ieşi. Promit că o să mă întorc şi o să-ţi aduc pe cineva cu care să te joci. Cineva de vârsta ta.

— De unde ştiu că o să te întorci? întreabă ea, tot bosumflată.

Are dreptate. Nici măcar eu nu ştiu dacă o să vreau să mă întorc. Nu pot intra în lift fără ajutorul ei şi e prea mică ca să îi explic pe de-a întregul. Îmi amintesc de nesfârşitele certuri ale lui Rane cu fratele ei. Singura variantă în care reuşea să obţină ce-şi dorea era să-l mituiască. Nu am ce să-i ofer, în afară de…

— Zilli, dar dacă ţi-aş lăsa ceva foarte special? Ceva care e atât de important pentru mine, încât o să vreau să mă întorc după acel obiect?

Îmi privesc încheietura mâinii. Bandana pe care mi-a dat-o tata e încă legată acolo. Îmi dă forţă şi este o amintire palpabilă de la el. O dezleg şi o înfăşor pe încheietura ei micuţă.

— Ăsta e un cadou de la tata. E cel mai de preţ lucru al

meu. O ţii tu până când mă întorc?

Zilli dă din cap că da. E încântată de noul ei cadou, însă tot nu-i vine să mă lase să plec.

— Ştii codul de intrare în lift?

Dă din nou din cap.

— Mi-l spui, te rog?

Mă străduiesc din răsputeri să am răbdare.

Cedează, într-un final:

— OK. Codul este PROTECTORS333.

Zilli se întoarce pe călcâie să plece.

— Mulţumesc! strig în urma ei şi tastez literele şi cifrele.

Când apăs ultima cifră trei, mă aştept ca uşa să culiseze şi să deschidă liftul. În loc de asta, dinspre lift răsună un vaiet zgomotos. O alarmă. Am fost păcălită de un copil de opt ani. Rămân pe loc, în picioare, cu mâinile în aer, când primii oameni se apropie cu armele ridicate.

Şi mă duc înapoi la cortul lui Taj.

*

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Keeva, că nimeni nu a mai încercat să evadeze din Labirint. Eşti prima.

— Vreau să urc, spun eu.

Deşi Taj mi-a oferit un scaun, rămân în picioare.

— Îţi apreciez spiritul, zâmbeşte ea. Dar uneori lucrul pe care credem că îl căutăm nu e deloc ceea ce căutăm cu adevărat.

— Ce vrei să spui? De ce vorbeşti mereu în şarade?

— Pentru că mintea oamenilor pare că s-a lenevit. Vă aşteptaţi să primiţi răspunsurile de-a gata în loc să munciţi ca să le obţineţi.

Oftează.

— De asta i-a fost atât de uşor fratelui meu să preia controlul. Specialitatea lui este satisfacţia instantanee.

— Vreau doar să plec.

Acum mă simt ca un copil răzgâiat.

Taj merge la biblioteca mare şi scoate un volum străvechi, legat în piele.

— Ai citit vreodată asta?

Nu mă pot abţine şi îi smulg cartea. Toată viaţa mi-am dorit să ating o carte adevărată. Trag în nări mirosul dulceag şi ating, lacomă, fiecare centimetru al coperţii de piele. Întorc paginile, atingând hârtia netedă, încântată să descopăr cuvintele tipărite ordonat pe pagini. Este *Arta războiului*, de Sun Tzu.

— Nu.

— *Gù yuē: Zhī bĭzhījĭ, bĭizhànbùdài; bùzhī bĭ ér zhījĭ, yī shèngyī fù; bùzhī bĭ, bù zhījĭ, měi zhàn bì dài.*

— Habar n-am ce ai spus.

— Este străvechea limbă a Asiilor, spune Taj. „Se spune că dacă îţi cunoşti adversarul şi te cunoşti pe tine însuţi, poţi să câştigi o sută de bătălii fără nicio pierdere. Dacă te cunoşti doar pe tine, dar nu şi pe adversar, poţi să pierzi sau să câştigi. Dacă nu te cunoşti nici pe tine, nici adversarul, te vei pune în pericol."

— Deci îmi spui că nu mă cunosc.

— Nu încă. Dar o vei face.

— Cum? întreb.

Sunt atât de frustrată! Am senzaţia că mi-am petrecut toată viaţa încercând să aflu cine sunt şi că nu am avansat deloc.

— Ai încredere în tine. Ai încredere în instinctele tale, spune Taj în timp ce îşi desface brăţara cu caracatiţă şi o pune pe încheietura mâinii mele, proaspăt dezgolită.

Dintr-odată, opt tentacule mici ţâşnesc din corpul caracatiţei. Tentaculele par să aibă o viaţă proprie, pentru că se înfăşoară mecanic pe braţul meu, apoi se fixează în această poziţie. E ca şi cum aş purta o armură medievală.

— Uau! Cum au făcut asta? întreb eu, uitându-mă la obiectul ce pare viu şi care îmi acoperă acum antebraţul. Când purtai tu brăţara, tentaculele caracatiţei erau înfăşurate pe ea. Acum s-au întins pe braţul meu.

Taj ia un băţ şi caligrafiază un cuvânt în nisip.

— C-E-L-P-H? întreb eu, rostind cuvântul încet, literă cu literă. Ce înseamnă?

— Acest Celph este un artefact antic, din Babilonia. Este un talisman cu puteri unice, pe care doar cel care îl poartă

le poate dezlănţui.

— E magică? mă întreb, în vreme ce încerc să mişc brăţara care rămâne neclintită.

— Orice tehnologie suficient de avansată e totuna cu magia. Arthur C. Clarke a spus asta şi are dreptate. Din experienţa vieţii mele de multe milenii, pot depune mărturie că aşa e.

— Spui că e un artefact antic. Deci cum poate fi tehnologie avansată?

— Într-adevăr.

Taj zâmbeşte, dar nu explică mai departe. Încă o ghicitoare.

Ating metalul rece, fermecată de frumuseţea brăţării.

— De ce mi-o dai mie?

— De ce i-ai dat lui Zilli bandana tatălui tău?

— Ca să aibă încredere în mine.

— Exact, zâmbeşte Taj. Instinctele tale sunt puternice, trebuie doar şlefuite. Tu crezi că eşti un biet peştişor, dar în realitate eşti o caracatiţă… Unul dintre cei mai isteţi războinici de pe această planetă şi un apărător al mării. La fel ca braţele lor, ele nu sunt limitate la doar două strategii; au opt modalităţi de a se apăra de prădători. Caracatiţele pot face totul ca să-şi învingă duşmanii, de la a-i stropi cu cerneală, până la a se camufla pentru a se ascunde. Ca şi tine, sunt înotători rapizi. Ia artefactul, Keeva. Te va ajuta în momentele de adâncă deznădejde.

— Cum mă va ajuta?

Sunt fermecată de această bijuterie uimitoare.

— Are puteri care se vor activa atunci când te vei cunoaşte cu adevărat.

— Atunci n-o s-o activez niciodată, mormăi.

— Trebuie să începi să crezi în tine, Keeva. Ai două opţiuni… Poţi fi o mare conducătoare, sau poţi dispărea. Dacă alegi să-ţi accepţi măreţia, această brăţară te va ajuta. Îi permite celui care o poartă să acceseze părţi nefolosite ale ADN-ului… oferă acces la memorie suplimentară, viteză de neegalat, super-forţă. Orice.

— De unde voi şti când începe să funcţioneze? întreb.

— Vei şti. Celph-ul îţi va arăta.

Merge la intrarea în cort şi ridică pânza care o acoperea, sugerându-mi astfel că discuţia noastră s-a încheiat.

— Rămâi câteva săptămâni aici jos, Keeva. Priveşte. Ascultă. Învaţă.

— Am de ales?

— Nu.

Taj zâmbeşte şi mă conduce afară.

Trebuie să recunosc, e mai bine că n-a încercat să îndulcească realitatea.

Calix stătea supărat în camera lui. Era încă o seară de sâmbătă în care era prizonier în penthouse-ul tatălui lui.

Nefericirea lui Calix fu întreruptă de soneria uşii. Intră în camera principală exact în momentul în care tatăl lui le deschidea celor patru cei mai buni prieteni ai lui.

— Ce tare e locul ăsta! spuse Rao, amic al lui Calix, uitându-se în jur după ce intră.

— Stai, ce căutaţi aici? întrebă Calix, în vreme ce pe Rao îl urmară Byron, August şi Emmett.

— Ce caută ei? zise Calix în vreme ce Sobek îi conducea amabil înăuntru.

— Ştiu că am fost aspru cu tine, fiule. Aşa că m-am gândit să-ţi organizez o reuniune nocturnă surpriză cu prietenii tăi. Băieţii vor dormi aici. M-am gândit la ceva spontan şi care să te binedispună.

— Reuniune nocturnă surpriză?

Calix se surprinse repetând cuvintele tatălui său. Ceva nu era bine. Ceva nu era bine deloc. Sobek nu avea nicio urmă de spontaneitate. Tot ce făcea era calculat.

— Nu fi atât de surprins.

Cu un gest care nu-i stătea în fire, Sobek îşi luă fiul pe după umeri şi îl conduse spre canapeaua unde prietenii lui se făcuseră deja comozi.

— E momentul să te relaxezi puţin. Detaşează-te.

Calix era şocat. Tatăl lui nu-i dăduse voie să stea cu prietenii lui de când revenise din tabără. De fapt, Calix nu-şi putea aminti ca prietenii lui să fi fost vreodată invitaţi în penthouse-ul tatălui lui. În bârlogul tatălui lui. Cei mai buni prieteni ai lui Calix îl vizitau mereu în apartamentul mamei lui, care era cald şi primitor. Deşi mulţi dintre ei întrebau despre uriaşul apartament al lui Sobek, niciunul nu îndrăznise să-l şi viziteze. Iar acum Sobek îi invita să rămână peste noapte.

— Pe bune?

— Absolut. Am acces la câteva filme noi care s-ar putea să le placă, inclusiv trilogia *Secera*.

— Epic!

Rao şi Byron bătură palma.

— E plăcerea mea, băieţi.

Sobek zâmbi. Reuşise să urzească un plan perfect care îi garanta că fiul lui avea să i se alăture.

Chiar dacă asta putea însemna să-i omoare ca să-l convingă.

Sobek nu precupeţise niciun efort ca să le asigure confortul amicilor lui Calix. Adusese canapele mari de piele neagră, în care băieţii se scufundară, gata să urmărească filmul promis. Nelipsita Rika le oferi prompt castroane uriaşe cu popcorn şi sucuri în pahare mari, iar băieţii se pregăteau să se bucure de acea seară. Aveau să fie primii care vedeau acel film, încă nelansat pentru public. Dar conducătorul lumii avea oricând acces la toate videourile făcute în America de Vest.

Calix îşi înfundă mâna într-un castron mare şi se pregăti să urmărească ecranul. Ultimele zile fuseseră o nebuloasă urâtă, iar prezenţa prietenilor lui îi aducea o urmă de normalitate. Rao, August, Byron şi Emmett stăteau lăbărţaţi comod în faţa proiectorului. Adolescenţii erau cei mai apropiaţi prieteni ai lui Calix. Crescuseră împreună în Oraşul Sabatic; erau parteneri de holo tag şi erau şi colegi de clasă. Byron şi Calix jucaseră teatru împreună. Emmet şi Calix fuseseră în aceeaşi echipă de dezbateri. August şi Calix făcuseră parte din aceeaşi echipă de atletism. Iar Rao era cel mai bun prieten al lui Calix, confidentul lui. Calix îi cunoştea de când fuseseră cu toţii la Tabăra Monarch, pe când aveau cinci ani.

Băieţii se uitau încântaţi la filmul horror. Pe cale să devină bărbaţi, cu toţii aveau să-şi părăsească în curând Comunităţile. Acesta avea să fie unul dintre ultimele lor momente de apropiere, înainte să se arunce în viaţa reală. Timidul Rao, un geniu ştiinţific, fusese cuplat cu o fată din Comunitatea Academică şi avea să se mute în America de Est, unde avea să fie stagiar într-un laborator de fizică. Musculosul August şi vorbăreţul Byron fuseseră imprimaţi amândoi cu fete din Comunitatea Oceanică şi aveau să se

mute în vest. August avea să fie stagiar la Staţia de Desalinizare, iar Byron la pescărie. Doar Emmett şi Calix urmau să rămână în Oraşul Sabatic. Emmet fusese combinat cu o fată din oraş şi avea să lucreze la firma familiei, care distribuia Terţiarele, iar Calix, singurul Protector din grup, trebuia să rămână acolo ca să-şi împlinească destinul. Atât Emmet, cât şi Calix trebuiau să calce pe urmele taţilor lor. Calix se cutremură; era singurul care ştia că urmele tatălui său implică sclipiri metalice de pe un tărâm străin.

— Ei, cum e filmul?

Vocea sonoră a lui Sobek bubui în încăpere. Nimeni nu-l auzise intrând, cu toţii erau absorbiţi de momentul extrem de tensionat al primei crime, când burta unui adolescent tocmai ce fusese sfârtecată de secera unui bărbat cu mască.

— Excelent, domnule Sobek, spuse Byron, care se împiedică încercând să sară în picioare. E demenţială povestea!

Ceilalţi băieţi încuviinţară la unison. Deşi nu-şi iertase tatăl pentru lecţiile de la Tabăra Monarch, Calix îi era recunoscător. Se alătură corului:

— Chiar e foarte tare, tată. Mersi.

— Cum să nu, oricând. Oi fi eu conducătorul lumii, dar tot îmi place să cred despre mine că sunt de gaşcă.

Sobek le zâmbi băieţilor.

— Acum relaxaţi-vă şi bucuraţi-vă de ce urmează. Pregătiţi-vă să vă speriaţi dincolo de orice imaginaţie.

— Bestial! strigară băieţii înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre ecran.

— Calix, poţi să vii puţin?

— Dar, tată, protestă el, deja a început.

Sobek nu răspunse; se întoarse pe călcâie şi intră în birou. Calix oftă şi se ridică de lângă Rao. Nu avea de ales, trebuia să se supună.

— Ce e?

Calix stătea în uşă, răsucit în aşa fel încât să poată vedea filmul. Pe ecran, bărbatul mascat îşi ascuţea secera.

Sistemul audio făcea ca fiecare scrâşnet al metalului să sune ca unghiile pe tablă. Îi dădea fiori în tot corpul.

— Ce vrei?

— Să continuăm educarea ta, spuse Sobek. În cincizeci de secunde, va trebuie să închizi ochii.

— Ha? Nu putem să facem asta mai târziu? Pierd filmul.

— Nu fi ridicol. E un scenariu stupid. Actori care fac pe elevii aflaţi într-o excursie, ucişi brutal şi sistematic, unul câte unul. E doar prefăcătorie. Actorul blond e ucigaşul.

— Mersi, tocmai mi-ai stricat faza...

Calix era aproape furios.

— Nu e vorba despre o poveste născocită, Calix. Ci despre abilitatea ta de a absorbi energie. Trebuie să începi să exersezi.

— Acum te-ai găsit. Pe cine vrei, pe prietenii mei?

Îi observă expresia chipului.

— În niciun caz! Nu voi permite să ajungă la fel ca Sarayu, spuse Calix, panicat şi sfidător, în acelaşi timp.

— Nici nu trebuie... dacă te poţi controla şi iei numai ce ai nevoie. Fură numai puţin. Nu vor simţi nimic.

— Nu!

Calix nu cedă. Tatăl său era un om nebun.

— Nu era o rugăminte, Fiule, se răsti Sobek.

— Nu voi exersa pe prietenii mei, insistă Calix.

— Nu pe toţi, doar pe unul. Alege tu.

Calix era uimit. Crezuse că, invitându-i, tatăl lui făcuse un gest de reconciliere. Ar fi trebuit să ştie că nu-i aşa; tatăl lui nu era niciodată amabil. Era un monstru cu inimă de piatră, iar Calix nu avea să scape niciodată de el. Voia să fugă, să evadeze, să se îndepărteze de el cât putea de mult; totuşi, ştia că e mult mai uşor să i se supună, decât să-l refuze. Ultima dată când se opusese unei cerinţe de-a tatălui său, se trezise atârnat de un tavan, cu fluturi care-i dansau în faţă.

Dar nu putea să aleagă căruia dintre prietenii lui să-i facă rău. Pur şi simplu, nu avea să o facă. Avea să se prefacă. În fond, cât de greu putea să-i fie? Îi zâmbi tatălui şi încuviinţă din cap, docil.

— Bine, mă bucur că înţelegi. Acum închide ochii şi respiră. Simte energia din încăpere.

Calix zâmbi. Avea să se concentreze pe tatăl lui, nu pe prieteni. Dacă Sobek voia ca el să absoarbă aura cuiva, atunci şi pielea lui era la bătaie.

— Şi acum ce fac? Am închis ochii.

Sobek se uită la ecranul din cealaltă încăpere. Primul personaj din film se aventurase în pădure şi avea să fie ucis în câteva secunde. Simţea mirosul terorii emanat de prietenii lui Calix. Rao era mai detaşat, dar ceilalţi trei mâncau filmul pe pâine. Emmet era cel mai absorbit. Se oprise din înfulecat popcorn, făcuse ochii mari şi rămăsese cu gura căscată, complet transfigurat de frică. Sobek rânji; alegerea avea să fie uşoară. Calix putea culege fructul care atârna cel mai jos pe ramură – putea începe cu acela dintre ei care era cel mai uşor de prins – şi putea continua, culegându-i unul câte unul. Frica lui Emmet era atât de puternică, încât era palpabilă. Era atât de simplu, că şi un copil Lien putea s-o facă. Sobek vedea aura băiatului – aproape că îi simţea gustul, chiar şi din cealaltă încăpere. Nu putea decât să spere că simţurile fiului său erau suficient de puternice încât să detecteze asta.

— Ce simţi? şopti Sobek.

— Nimic. De fapt… Stai.

Calix se opri, cu ochii închişi, şi inspiră adânc. Încercă să se concentreze pe tatăl său, deşi simţea ceva în camera de alături. La început slab, dar creştea treptat în intensitate. În timp ce o altă victimă era ucisă pe ecran şi se auzea sunetul lamei curbate care îl măcelărea, Calix simţi frica din încăpere. Îl năpădi ca un val, întărindu-l cu o forţă nouă. Calix încercă s-o ignore, dar îi era greu să controleze ce simţea. Îi răspunse cinstit tatălui său:

— Simt… simt… electricitate, ca şi cum degetele mi-ar zumzăi.

— Bun, foarte bine, îl încurajă Sobek. Acum rămâi cu ochii închişi şi continuă.

Din nou, Calix încercă să se concentreze pe tatăl lui şi să absoarbă aura lui Sobek, care era chiar lângă el. Dar nu

simţea nimic. Sobek nu trăda nicio emoţie şi, chiar dacă ar fi făcut-o, era prea nuanţată ca el să o detecteze. În schimb, era în continuare atras de teroarea din camera de lângă. Calix simţea energiile prietenilor lui şi aproape că le putea citi. Energia lui Rao era una de amuzament. Îşi bătea joc de film, întrebându-se cinic cum era posibil din punct de vedere anatomic să despici o burtă şi să tragi maţele afară. Byron şi August erau speriaţi, chiar îngroziţi… dar cu adevărat încremenit de frică era Emmett. Tremura din tot corpul. Fără să deschidă ochii, Calix simţea gustul terorii prietenului său.

— Ce simţi, Fiule?

— Putere, şopti Calix.

Îi tremurau mâinile. Chiar aflat la o oarecare distanţă, putea simţi aura. Era o senzaţie incredibilă.

— Bun. Acum vei struni acea putere.

— Cum?

Tot trupul lui Calix părea că s-a trezit la viaţă, de parcă ceva nou s-ar fi deşteptat în el. Încercă să se lupte cu senzaţia, dar era prea puternică.

— Du-te şi aşază-te lângă prietenii tăi.

— Te rog, tată. Nu pot să fac asta, spuse Calix fără convingere.

Dar chiar în timp ce rostea cuvintele, se simţea atras în cealaltă cameră.

Tremurând, Calix se aşeză pe canapea lângă Emmett.

Şi inspiră adânc.

20.

Sunt în curs de adaptare.

Viaţa în subteran nu e atât de rea pe cât mi-o imaginam; şi învăţ. Despre revoluţie şi despre mine. Există o întreagă subcultură aici şi, deşi mă simt ca o intrusă, sunt fascinată de pasiunea revoluţionarilor şi de cât de dedicaţi sunt cauzei lor. Sunt susţinători ai schimbării, pe deplin hotărâţi să facă lumea un loc mai bun şi să salveze omenirea.

În afară de Kai, Genesis îmi este cel mai apropiat prieten în Labirint. E minunat să mă pot apropia din nou de el, mai ales fără presiunea de a fi parteneri desemnaţi. Putem fi doar prieteni. Genesis este mult mai relaxat decât cei mai mulţi oameni de aici, care vor cu orice preţ o revoluţie. El se mulţumeşte cu grădinăritul. E recunoscător că face parte din Labirint şi simte că rostul lui e să cultive pământul şi să asigure hrana. Genesis e îndemânatic şi, pentru că a crescut în Comunitatea Ecosistem, talentele lui l-au făcut parte din Brigada de Mentenanţă, una din cele trei brigăzi din Labirint. Brigada de Mentenanţă e alcătuită din oameni ca Genesis şi Lachlan, care ştiu cum să cultive pământul. Ei ne asigură hrana şi se ocupă de operaţiunile cotidiene ale oraşului.

Brigada Bandiţilor, brigada de elită din care face parte Kai, e formată din revoluţionari care trebuie să meargă la suprafaţă şi să fure materiale care asigură funcţionarea Labirintului. Lucrează în perechi; unul dintre ei distrage atenţia potenţialei victime, iar celălalt îi înhaţă bunurile. Să conduci un oraş e o treabă costisitoare, iar Taj nu are nicio reţinere când e vorba să fure de la bogaţi ca să-şi susţină cauza. Cu toate astea, Brigada Bandiţilor are doar şase membri: Kai şi partenera lui, Gina; Zilli şi partenerul ei, Troy, băiatul şleampăt pe care l-am văzut cu ea la suprafaţă; fratele mai mic al lui Lachlan, Fergus, şi partenerul lui, Suguru, un băiat drăguţ cu părul lung. Nimeni nu se poate infiltra în Subteranul lui Taj pentru că

nimeni în afară de cei şase membri ai Brigăzii Bandiţilor (şi de Taj) nu are voie la suprafaţă. Riscul de a fi descoperiţi e prea mare; în plus, dacă Sobek are spioni infiltraţi deja în Subteran, aceştia nu pot comunica deloc cu el, pentru că între Subteran şi lumea din afară nu există niciun fel de comunicare electronică.

Coordonatele Labirintului sunt protejate.

Ultimul grup este Brigada Meşterilor, formată din oameni de ştiinţă, constructori şi filosofi. Cu toţii îşi folosesc atât minţile, cât şi mâinile ca să creeze planul care are să-l oprească pe Sobek şi să creeze armele revoluţiei atunci când va veni vremea răzvrătirii. Aceştia sunt adevăraţii luptători din subteran, pricepuţi în ale războiului, atât fizic cât şi mental.

În procesul de adaptare la viaţa din Oraşul Subteran, îmi împart timpul între Brigada de Mentenanţă şi cea a Meşterilor. Taj nu are încredere să mă lase la suprafaţă şi nici nu ar trebui să aibă. În continuare vreau să-mi găsesc sora şi mereu îmi vine să evadez. Dar uneori e mai uşor să te supui decât să refuzi. Aşa că îmi petrec timpul supusă şi învăţând. În Brigada de Mentenanţă am aflat cum să supravieţuiesc fără să mă bazez pe tehnologie. Aici nu există alimente procesate. Totul este proaspăt. Lucrez cot la cot cu Genesis în grădină, îngrijind legumele şi învăţând despre irigaţii. Când îngenunchez în ţărână şi plivesc plantele, simt că devin una cu Pământul, aşa cum simţeam când înotam. Mintea şi sinele mi se limpezesc, iar eu pur şi simplu… sunt. Nu mă îngrijorează temele sau băieţii sau respectarea regulilor. Trăiesc momentul şi e minunat. Privesc în jur; nimeni nu ştie ce simt pentru că totul este în interiorul meu. Nu simt nevoia să alerg ca să le povestesc Annikăi sau lui Rane. Pur şi simplu mă bucur de moment, aşa cum este el. Într-o astfel de clipă de linişte binecuvântată simt cum unul dintre tentaculele caracatiţei de la încheietura mâinii mele îşi slăbeşte strânsoarea şi alunecă la locul lui, pe brăţară. Mă uit în jos. Cum s-a întâmplat asta?

— Keeva!

Lachlan se apropie şi întinde mâna, să mă ajute să mă ridic.

— La dispoziţia dumneavoastră, spun şi îmi scutur ţărâna de pe mâini.

— Eşti gata pentru o lecţie? întreabă el, zâmbind.

— Cred că tocmai am primit una, deşi a fost cam ciudată, răspund, atingându-mi brăţara-caracatiţă.

— E bine. De multe ori, lecţiile vin când nu te aştepţi. Adesea, răspunsul a fost mereu chiar în noi.

Se uită la Genesis:

— Pot s-o împrumut puţin?

— Doar dacă promiţi s-o aduci înapoi, spune Genesis şi roşeşte.

Flirtează, oare? A fost atât de bun cu mine, şi asta în mod constant. Mă simt în siguranţă cu el. Spre deosebire de Kai… şi de mine, Genesis nu e orgolios. Pune munca în folosul comunităţii mai presus de sine.

— Nu lipsesc mult.

Îi zâmbesc şi îmi cobor privirea, brusc jenată de apropierea noastră.

Ce fac? Flirtez cu el la rândul meu?

Merg cu Lachlan pe lângă un răsad lung de plante de piper, până în fundul grădinii. În ciuda faptului că se află sub pământ, grădina autosustenabilă e înfloritoare, iar eu mă minunez de culori şi arome.

— Înţeleg că tatăl tău e mare şi tare la Staţia de Desalinizare, spune Lachlan.

— Este. Era, adaug, nesigură.

Nici măcar nu ştiu dacă tata mai trăieşte. Mi-aş dori să ştiu unde l-au dus Protectorii. Ce au făcut cu el.

— Cât de des ai fost la Staţie? Lachlan îmi întrerupe gândurile.

— De sute de ori. Mergeam acolo des, după şcoală, să-mi vizitez tatăl înainte să merg să înot.

— Deci ştii cum se purifică apa.

Tace, aşteptând.

— Ăăă… nu.

— De ce nu?

— Nu m-a interesat niciodată. Erau doar numere şi maşinării şi… De ce mă întrebi?

În urmă cu doar câteva minute, simţeam cum mă cuprinde pacea în grădină. Acum mă simt ca un copil certat.

— Informaţia înseamnă putere, Keeva. Ăsta e unul dintre motivele pentru care Sobek are atâta succes. El dă informaţia cu porţia, mereu strictul necesar. Rasa lui are acces la atât de multă tehnologie; dar oamenii nu. Oamenii nu fac decât să urmeze regulile, ei nu le şi impun.

— Cum adică „ei”? Şi tu eşti unul dintre noi.

— Sunt?

Lachlan se opreşte, scoate ceasul de buzunar din haină şi îl consultă. Apoi se întoarce spre mine şi, în câteva secunde, se metamorfozează în Lien. Încă poartă haina grena şi pantalonii de stofă gri, dar pielea i-a fost înlocuită de sclipiri argintii. Sub pălăria cu fundul rotund, faţa i s-a transformat complet într-un cap de Lien. Lachlan pe care îl cunoşteam a dispărut. Pielea lui palidă, părul blond şi zâmbetul cald au fost înlocuite de o mască metalică sclipitoare, spartă doar de două fante în care i se deschid ochii liliachiu deschis. Întreaga faţă pare să i se mişte, dar nu e hidos. Mă uit fix la el, fără să tresar. Încep să văd frumuseţea acestor creaturi. Există o frumuseţe simplă în această formă fluidă. Se mişcă fără efort, ca şi cum ar aluneca sau ar pluti.

— Eşti unul dintre ei?

Încerc să-mi stăpânesc surpriza, deşi sunt şocată.

— Mulţi dintre noi sunt.

Fără efort, se metamorfozează din nou în om şi îşi aranjează pălăria.

— Cea mai bună cale de a-l opri pe Sobek este din interior, şi mulţi dintre noi lucrează aşa. Suntem peste tot. În Americi, în Asii, în Australia. Suntem pe pământ şi sub el.

Mă uit în jur, la oamenii din grădină.

— Cine mai e Lien?

— Contează, Keeva? întreabă Lachlan, fără ocolişuri.

Mă uit prin grădină, la muncitorii preocupaţi, care îşi îndeplinesc sarcinile zilnice. Dincolo de drumul principal, îi văd pe artizani construind arme. În cealaltă parte a oraşului, revoluţionari atent selecţionaţi urcă în lift, asumându-şi riscuri în fiecare zi ca să ajute cauza. Şi realizez că de fapt nu contează cine vine din altă galaxie. Am acceptat că specia Lien trăieşte printre noi, iar acum trebuie să accept că nu toţi membrii ei au planuri diabolice. Unii sunt buni. Cum este Lachlan.

Schimb subiectul:

— Deci, ce spuneai despre o lecţie?

— Te voi învăţa să purifici apa.

— Aha, râd eu. N-avem cum, avem nevoie de utilaje.

Privesc în jur. Staţia de desalinizare a tatei e aşa de mare, că ar ocupa jumătate din Labirint.

— Chiar avem nevoie?

Lachlan râde şi mă conduce în şopronul lui din grădină. Înăuntru, sunt câteva obiecte puse pe masă, inclusiv o carafă cu apă, un pahar albastru, un bol de sticlă şi o rolă de plastic.

— Avem aici aproape tot ce ne trebuie, spune el, încrezător.

— OK... afirm, fără convingere.

Unde sunt utilajele? Filtrele? Pompele şi rezervoarele?

— Ia o gură, Keeva.

Lachlan toarnă puţină apă din carafă în pahar.

Beau şi o scuip imediat.

— E sărată.

— Într-adevăr. Voiam doar să-ţi arăt ce gust are apa de ocean.

— Oh, dar am gustat destulă. Am înghiţit valuri întregi când eram mică.

— Bun. Deci eşti conştientă că nu e potabilă. Acum, ia paharul mic de sticlă şi pune-l în mijlocul bolului mare de sticlă.

Vărs apa sărată rămasă în paharul din mâna mea şi îl pun în bolul de sticlă transparentă.

— Şi-acum?

— Toarnă apa sărată în bol şi opreşte-te când apa ajunge cam la doi centimetri de buza paharului.

Fac ce mi-a spus Lachlan, având grijă să-i respect întocmai instrucţiunile.

— Gata. Şi-acum?

— Eşti o elevă bună, să ştii! OK, înfăşoară bolul, paharul şi apa în folie de plastic, dar nu foarte strâns.

După ce fac asta, Lachlan ia bolul şi iese. Îl urmez şi văd cum aşază bolul sub un panou solar inversat, în aşa fel încât lumina să atingă partea de sus a vasului.

— Acum ne mai trebuie un singur lucru, spune el.

— Ce anume?

— O biluţă. Ai cumva una, din întâmplare?

— Nu.

E nebun? De ce aş avea eu o bilă?

Lachlan îşi duce o mână în spatele urechii mele:

— Ce e asta? glumeşte el, făcând să-i apară în palmă o biluţă roşie.

— Nu eşti cam bătrân pentru trucuri magice? îl necăjesc eu, în joacă.

Mă simt foarte relaxată în preajma acestui bărbat. A acestui Lien.

— Nimeni nu ar trebui să fie prea bătrân pentru trucuri magice.

Lachlan pune bila pe plasticul care acoperă castronul, chiar în dreptul paharului. Greutatea ei creează un sistem de scurgere improvizat.

— Şi acum?

— Acum aşteptăm.

Leagă două hamace de nişte stâlpi din apropiere şi îmi face semn să mă aşez.

— Bila aşezată pe plastic permite formarea de condens care se va scurge apoi pe plastic, direct în pahar.

În orele care urmează, Lachlan şi cu mine ne legănăm în hamace şi urmărim apa. Când vine vremea mesei, îi spune lui Genesis să meargă la cortul-sală de mese şi să ne aducă cina în grădină. Genesis aduce termosuri cu supă. Unul pentru Lachlan şi cu mine, unul pentru el şi unul pentru

Zilli care pândeşte în apropiere. Genesis stă pe acelaşi hamac cu mine şi ne bem supa într-o linişte confortabilă. După aceea, cât aşteptăm ca apa să se desăreze, Lachlan ne spune poveşti despre epoci demult apuse.

Poveşti pe care tata mi le spunea la culcare.

Poveşti pe care le-am citit în cărţile de istorie.

Poveşti pe care Lachlan le-a trăit.

*

— Trezeşte-te, Keeva, spune Lachlan şi mă scutură uşor.

— Unde sunt ceilalţi?

Sunt dezorientată. Am dormit în hamac toată noaptea.

— Şi-au început deja ziua. Uită-te la apa ta.

Îndepărtează plasticul şi îmi întinde paharul de sticlă albastră, care acum este plin de apă.

— Pot s-o beau?

— Nici nu m-aş aştepta la altceva.

Încet, îmi duc paharul la gură şi iau o înghiţitură. Are un gust fantastic, e răcoroasă şi proaspătă.

— E delicioasă, spun.

— Şi tu ai făcut-o, Keeva. Fără utilaje mari. Doar cu nişte plastic şi o bilă.

— Şi apa aceea? întreb, arătând spre apa colectată în bol.

— E încă sărată. Procesul de desalinizare funcţionează pentru că sarea nu se poate evapora odată cu apa care se adună pe plastic. Toată sarea din apă rămâne în bolul cel mare.

— E fantastic.

Mă simt încurajată de această pricepere nou dobândită. Simt că am acces la cunoştinţe importante, pe care acum le pot împărtăşi altcuiva.

Şi chiar când simt această extraordinară zvâcnire de bucurie, simt şi un clic la încheietura mâinii, pentru că încă un braţ al caracatiţei îşi slăbeşte strânsoarea şi sare la locul lui, pe brăţară.

Calix nu se putea opri.

Pe măsură ce filmul rula şi adolescenţii din cameră deveneau tot mai îngroziţi, tot trupul lui Calix se trezea la viaţă. Simţea furnicături de la forţa cu care se încărca absorbind lacom aura lui Emmett.

Pe măsură ce inspira, Calix simţea cum se scurge energia prietenului lui. Deja devenise dependent, nu se putea opri, îi dădea un fior delicios care aduna la un loc toate lucrurile ce îi plăcuseră vreodată: emoţia unui joc de holo tag câştigat, victoria spargerii sistemelor de securitate ale unui computer, căldura îmbrăţişării mamei. Toate lucrurile care îl încântaseră vreodată pe Calix se topeau într-unul singur în timp ce absorbea aura. Şi, cu fiecare respiraţie, simţea că devine tot mai puternic. După o vreme, setea lui Calix se transformă în panică în momentul în care realiză că nu se putea opri. Era înrobit de acea senzaţie; era sub controlul ei, nu invers.

— Tată, se tângui el, implorându-l din priviri.

Sobek nu veni. Rămase în birou, urmărindu-şi fiul din camera de alături. Era mulţumit de faptul că acesta învăţase atât de repede cum se face. Acum, trebuia să-i câştige devotamentul. Faţă de el. Faţă de rasa Lien. Sobek simţise că fiul lui se îndoia atunci când îi ceruse să absoarbă energii. Acum, Sobek avea să-şi joace ultima carte… în runda asta.

Conducătorul lumii merse în living, se aşeză şi se poziţionă ca o barieră între Calix şi Emmett. Odată ruptă conexiunea dintre cei doi băieţi, Emmett dădu ochii peste cap şi leşină.

— Ce am făcut? şopti Calix, sperând că ceilalţi prieteni ai lui nu au observat nimic.

Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Erau complet absorbiţi de finalul palpitant al filmului.

— Nimic ce să nu poată fi vindecat cu timp şi odihnă.

Sobek îl înveli pe Emmett cu sacul de dormit şi aşeză capul băiatului pe pernă.

— Uite, chicoti el, e ca şi cum ar dormi cu ochii deschişi.

— Ştie ce s-a întâmplat?

— Sigur că nu, îl repezi Sobek. De cele mai multe ori, oamenii nu sunt atenţi decât la ei înşişi.

— L-am… omorât?

Calix încerca să-şi controleze respiraţia. Era furios, dar în acelaşi timp, se simţea puternic… înfometat… lacom. Voia mai mult. Iar asta îl îngrozea.

— Nu încă.

Sobek îşi îndreptă atenţia spre ecran, chiar când ucigaşul blond îşi primea răsplata pentru crimele comise. Când începu genericul, se uită la ceilalţi băieţi şi îi întrebă:

— Sunteţi gata pentru runda a doua?

— O, da, spuse Rao, zâmbind.

— Cum să nu! spuseră într-un glas Byron şi August.

Sobek tastă un cod în ceasul lui de identitate şi următorul film începu imediat. Se numea Răzbunarea cuţitului de măcelar. Băieţii rămaşi erau lipiţi de hologramă şi nici nu remarcaseră că Emmett „aţipise”.

Sobek pufni, mulţumit.

21.

Sunt în plin proces de învăţare.

Mi-am impus rapid o rutină confortabilă. Îmi petrec zilele împărţindu-mă între Brigada de Mentenanţă şi Brigada Meşterilor. Se pare că nu sunt încă pregătită pentru Brigada Bandiţilor. Poate că Taj nu are încredere în mine. Poate că nu crede că am destul tupeu. Dar am învăţat deja cum să trăiesc momentul şi cum să cultiv pământul. Învăţ rapid, dar am defectele mele. Printre ele, gelozia. Îmi e dor de Kai. Aş vrea să pot petrece mai mult timp cu el, dar pleacă dis de dimineaţă şi, când restul oraşului abia se trezeşte, el e în lift sau lucrează deja la suprafaţă.

Partenera lui Kai, Gina, e o fată ca un spiriduş care făcea parte din Comunitatea Academică. E deşteaptă şi curajoasă şi, la început, am urât-o, dar apoi i-am cunoscut prietena, pe Rezz, şi am realizat că nu am de ce să fiu geloasă. În prima noapte pe care am petrecut-o în Labirint, m-au invitat să dorm cu ele în cortul adolescentelor.

Viaţa la cort nu seamănă cu nimic din ceea ce am trăit vreodată. Aici se aplică străvechiul sistem Kupah, în care totul se împarte. Fiecare are patul lui – de fapt, nişte hamace măslinii atârnate în zece rânduri de câte trei, de-a lungul încăperii. Gina şi Rezz au hamacele de sus, unul lângă altul, dar mai este un hamac liber la mijloc, sub Rezz şi deasupra lui Patel, o fată timidă care lucrează în Brigada de Mentenanţă. În prima noapte petrecută în atmosfera asta de cămin, nu sunt sigură că voi putea dormi… până când sforăitul lui Patel îmi aminteşte de Annika şi mă fură somnul.

Dimineaţă, mă uit uimită cum se îmbracă fetele. Toate hainele comunităţii şi alte lucruri necesare sunt puse pe un raft uriaş de unde putem lua ce vrem. La finalul zilei, ne aruncăm hainele în coşuri de rufe de unde le ridică membri ai Brigăzii de Mentenanţă, pentru că şi asta face parte din îndatoririle lor. Pentru cineva care a crescut

forţat să poarte numai albastru, acum am o plajă largă de opţiuni. Niciodată nu am realizat ce minunat poate fi să ai de ales. E eliberator să pot lua orice am chef să port, în loc să mi se spună cum să mă îmbrac. Mă tot învârt în jurul unei ţinute alcătuită din pantaloni de călărie verzi, o cămaşă apretată, ca de frac, cizme maro înalte şi o vestă de piele. Îmi plac tare mult hainele, la fel de mult cum îmi plac noii mei prieteni, care sunt într-adevăr unici şi gândesc cu propria minte.

Toţi revoluţionarii sunt curioşi şi se comportă aşa cum o făceau şi prietenele mele înainte de imprimare. Gina şi Rezz sunt doar cu câţiva ani mai mari decât mine. Noi trei am devenit rapid apropiate şi au acceptat-o şi pe Zilli, care se ţine mereu după noi. Fetele astea sunt extrem de diferite de Annika şi Rane, din punct de vedere fizic. Gina are o piele frumoasă, de culoarea abanosului, şi e rasă în cap. E scundă, suplă şi extrem de agilă, ceea ce o ajută să fure acolo, la suprafaţă. Rezz e roşcată, ca mine, doar că e foarte masivă. Fostă membră a Comunităţii de Muncă, e clar că a depus muncă fizică toată viaţa, aşa că are muşchii foarte dezvoltaţi. Lucrează în Brigada Meşterilor, unde confecţionează arme. Într-o zi, îmi arată cum se poate face o sabie din nişte resturi. Brigada are propriile corturi-atelier, iar eu o urmăresc prin fiecare etapă a întregului proces.

— OK, Keeva, alege o bucată de oţel, spune Rezz, odată ce intrăm în primul cort.

Am la dispoziţie mai multe bucăţi. Unele grele, altele uşoare. Aleg o foaie groasă de metal şi i-o dau. Rezz îşi pune ochelari de protecţie şi mănuşi şi, cu un laser, taie o bucată de vreo 10 centimetri.

— Cool, spun eu în timp ce mă uit cum raza roşie a laserului taie metalul cu uşurinţă.

— E o tehnologie Lien. Taj ne învaţă toate lucrurile astea.

— Dar tehnologiile pe care Sobek le dezvoltă acolo, afară?

— Oh, avem acces la alea odată cu el. Aminteşte-ţi că

suntem pretutindeni.

— OK, dar noi… vrei să-mi spui că şi tu eşti Lien?

Rezz râde:

— Nu, sunt o fiinţă umană plictisitoare. Dar am crescut cu Lieni. Sunt peste tot.

— Cum poţi să-i identifici?

Încă mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea că Lienii trăiesc printre noi, printre oameni.

— Nu poţi, spune ea şi-mi întinde un baros. Trebuie să batem asta ca să-i dăm o formă.

În timp ce bat metalul, Rezz îmi povesteşte despre rasa Lien.

— Cei de pe Lieniux sunt aici de peste zece mii de ani, Keeva. Doar nu crezi că au rămas doar cei originari, nu? Sigur, Sobek, Taj, Lachlan şi poate alţi câţiva bătrâni, dar zece mii de ani înseamnă foarte mult. Au procreat, au produs urmaşi care, de obicei, sunt Lieni puri, deşi s-au mai strecurat şi progenituri doar pe jumătate oameni, pe jumătate Lieni. Dintre aceştia din urmă, cei mai mulţi au absorbit gena recesivă de Lien şi sunt oameni aproape pursânge; totuşi, există câţiva hibrizi care au ca dominantă gena Lien. Aceşti hibrizi unici trăiesc printre noi de dinainte ca noi să ne naştem.

— Dar care e diferenţa între Lienii puri şi hibrizi?

— Hibrizii sunt mult mai puternici.

Rezz ia barosul şi îl examinează.

— Hibrizii au în ei puterea oamenilor şi a Lienilor deopotrivă. Au empatie umană, la care se adaugă capacităţi pe care Sobek vrea să le exploateze în propriul beneficiu.

— Stai! Deci tu îmi spui că, pe lângă Lieni, în Comunitatea Oceanică mai sunt şi hibrizi?

— Hibrizii sunt puţini şi mulţi dintre ei rămân neştiuţi de publicul larg. Fie îi ascunde Sobek, fie o facem noi. Cei care ne scapă sunt descoperiţi la Tabăra Monarch la vârsta de cinci ani. Atunci le este clasificat ADN-ul. Fiecare hibrid este identificat în timpul procesului de tortură, apoi este cuplat cu alt hibrid sau cu un Lien. Asta impune ca linia de

sânge să nu se întrerupă. Chiar dacă se diluează puţin, îi menţine puternici pe Lieni. Apoi, Sobek îi manipulează ca să-i integreze în putere. Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape. Şefii fostelor guverne sunt fie Lieni puri, fie hibrizi; la fel şi foştii preşedinţi, regine şi premieri. Fiecare demnitar de rang înalt din Guvernanţa lui Sobek este Lien.

Studiază metalul:

— OK, l-ai bătut destul. Putem merge mai departe.

Mă şochează relaxarea cu care Rezz vorbeşte despre Lieni. Specia asta s-a infiltrat pe planeta noastră aşa de adânc, încât nimeni nu mai ştie cine ce este: om, Lien sau hibrid. Nimeni, în afară de Sobek.

O urmez pe Rezz într-o zonă unde există mai multe vetre aprinse. Pune metalul în foc.

— Cât de fierbinte e?

Privesc flăcările albăstrui care ling metalul, lacome.

— O mie opt sute de grade. Temperatura ridicată e necesară pentru întărirea metalului.

Răsuceşte metalul cu îndemânare deasupra flăcării. Aruncă o privire spre lift, care tocmai coboară în Labirint.

— Gina ar trebui să termine în curând. Azi a lucrat în tura de dimineaţă.

— Când ai cunoscut-o pe Gina?

— În Tabăra Monarch. Am fost acolo în sesiunea Solstiţiului de Iarnă de acum trei ani.

— Fratele prietenei mele Rane a fost în sesiunea aia.

— Dap, Cannon. Nu l-am cunoscut foarte bine, dar partenera lui desemnată, Jo, a crescut cu Gina în Comunitatea Academică. Mereu a fost bună cu noi, deşi eram Anomalii.

— Şi tu, şi Gina?

— Da. Ambii noştri parteneri desemnaţi au murit cândva între prima şi a doua lor vizită la Tabăra Monarch. Aşa că am fost categorisite drept cetăţeni fără parteneri potriviţi şi etichetate drept Anomalii. Crede-mă, am avut de-a face cu aceleaşi teste mentale şi fizice ridicole pe care le-ai dat şi tu. Claudia Durant, Max, Inelia. Din momentul în care

am cunoscut-o pe Gina, am ştiut că ea ar fi trebuit să fie partenera mea desemnată, dar sistemul lui Sobek nu permite să existe parteneri de acelaşi sex.

— De ce nu?

— Sobek are nevoie de reproducători. Un bărbat şi o femeie. Sistemul lui de obedienţă pe asta se bazează. E evident că Gina şi cu mine nu ne potriveam în societatea lui croită în şabloane.

— Şi ce s-a întâmplat?

Mă fascinează faptul că Rezz e îndrăgostită de o fată. Nu ştiam că asta se poate întâmpla. De când eram mică, ştiam că femeile alcătuiesc perechi cu bărbaţi. Aşa a fost mereu. Dar acum am întâlnit o femeie care a ales să formeze o pereche cu altă femeie. În faţa ochilor mei continuă să se deschidă noi posibilităţi. La fel ca restricţia legată de ţinută, Sobek a pus o restricţie de gen, astfel încât perechile să servească scopurilor lui. Nu e corect. Oamenii ar trebui să se cupleze cu cine vor ei, nu ca să servească unui conducător megaloman. Sunt fascinată de povestea lui Rezz şi de bucata de metal incandescent pe care o scoate din foc şi o scufundă rapid într-un butoi cu ulei.

— Acum răcesc sabia, spune Rezz, apoi o scoate din butoi şi îmi întinde o perie aspră.

— Tu şlefuieşti, eu vorbesc.

Încep să şlefuiesc metalul şi îl văd cum îşi schimbă culoarea, dintr-un cenuşiu mat în argintiu strălucitor.

— Ca toţi ceilalţi care sunt aici, şi noi am găsit singure Labirintul. Pe vremea aia, Sobek nu era atât de paranoic ca acum. Nu vâna Anomaliile imediat. Aştepta să vadă dacă suntem dispuse să intrăm în sistemul lui. Să-i devenim spioni. Protectori. Cei mai mulţi o făceau. Eu nu am vrut. Cine nu se conforma avea două opţiuni: să aştepte să fie reciclat sau să fugă. Eu am fugit. Mai era o fată din Comunitatea de Muncă, puţin mai mare decât mine. Şi ea era ca mine. Când am revenit din Tabăra Monarch, m-a prevenit că probabil nu voi găsi o parteneră în sistemul limitativ al lui Sobek. Aşa că am început să mă interesez despre revoluţie. Să privesc, să ascult, să fiu atentă. Unul

dintre profesorii mei era destul de potrivnic ideilor oficiale, aşa că am bănuit că făcea parte din revoluţie. Am tot bătut apropo-uri; nu a muşcat momeala. În ziua în care m-am întors din tabără cu noua etichetă de Anomalie mi-a mărturisit că a fost revoluţionar şi mi-a spus cum să găsesc Labirintul. Şi cum să lăsăm Labirintul să ne găsească pe noi. Mi-am părăsit prietenii şi familia, oprindu-mă întâi în America de Est, ca s-o iau pe Gina, care a fost mai mult decât încântată să mi se alăture. Un membru al Subteranului ne-a luat, ne-a drogat şi ne-am trezit în Labirint. De atunci suntem împreună.

Rezz ia sabia din mâinile mele şi o răsuceşte, examinând ambele feţe ale metalului lustruit.

— Arată excelent, Keeva. Acum hai să ne distrăm.

Revenim la cortul-atelier unde Rezz adaugă ultimele detalii sabiei. Asamblează mânerul şi mânerul din capătul lui – face nişte găuri în sabie, apoi le sudează la un loc. E un proces îndelungat, dar e fascinant să vezi cum o bucată de metal oarecare devine o armă mortală. E un meşter foarte priceput şi sunt impresionată.

— Vreun regret? o întreb, în timp ce îşi termină treabă.

— Niciunul.

Mă priveşte, curioasă:

— Tu?

— Nu. Mă rog, nu sunt sigură. Vreau să-l opresc pe Sobek, dar tot nu ştiu exact de ce sunt aici. Cu toţii par să-şi cunoască foarte clar rolul în Labirint. Sunt aici de trei săptămâni şi tot nu pricep care e rostul meu. Nu mă simt deloc specială; ba dimpotrivă. Aproape că mă simt... în plus.

Rezz zâmbeşte şi mă îmbrăţişează.

— Ai răbdare, Keeva. Rostul tău e pe cale să ţi se dezvăluie... doar că tu nu ştii asta încă.

— Dar cum poţi fi atât de sigură de asta?

— Sunt o Anomalie. Gândesc cu propria-mi minte. Şi unul dintre cele mai importante daruri ale gândirii individuale este faptul că te simţi puternic. Nu trebuie să lăsăm pe nimeni să ne reteze elanul sau să ne facă să ne

simţim prost. Suntem femei puternice, curajoase, frumoase, vibrante care îl vor opri pe acest megaloman.

— O spui cu atâta pasiune, încât aproape că te cred.

— Începe să crezi, Keeva. Respectul de sine e singura cale spre revoluţie.

Îmi întinde sabia pe care tocmai am făcut-o împreună:

— Arma asta e exact la fel de puternică pe cât este şi creierul tău.

— Cum, mi-o dai mie?

— Da. Trebuie să înveţi să te aperi. Doar să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre încrederea în tine. Asta te va duce mai departe decât orice altceva.

Rezz mă duce la Armurier, un bărbat cu faţa păstoasă care poartă nişte ochelari cu lentile mici, frac, bretele şi o cravată roşu aprins.

— Mick, poţi, te rog, s-o înveţi pe prietena mea cum să mânuiască noua ei armă?

*

Învăţ să mânuiesc sabia în trei zile. Dar nu e doar distracţie. Mick e un profesor serios, a cărui înfăţişare nu-i trădează măiestria. La prima vedere nu mă simt ameninţată de el. În fond, e un bărbat moale ca o bucată de cocă, fost profesor de istorie în Comunitatea Academică. E cu cel puţin opt centimetri mai scund decât mine. Curând, învăţ că aparenţele înşală.

— Care e cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci când înfrunţi un adversar?

— Să fugi, răspund în glumă.

Nici n-apuc să clipesc, că îmi doboară arma din mână şi mă lipeşte de cort. Tăişul ascuţit al sabiei îmi împunge gâtul, ciupindu-mi carotida. După câteva secunde apăsătoare, îndepărtează arma.

— Hei, puteai să mă omori! spun eu, apăsându-mi cu degetele gâtul rănit.

— Ştiu. Ridică sabia.

Mick aşteaptă să o culeg de pe jos şi reîncepe lecţia.

— Care e cel mai important lucru pe care trebuie să-l

faci când înfrunţi un adversar?

Îmi amintesc ce mi-a spus Taj:

— Să-mi cunosc duşmanul şi să mă cunosc pe mine însămi.

— Excelent. Acum, motivul pentru care te-am dezarmat atât de repede este că nu-ţi cunoşteai duşmanul. M-ai catalogat imediat după statură şi ochelari. M-ai subestimat şi ai fost nechibzuită, iar eu am folosit asta în avantajul meu.

Mick mă învaţă cum să scot rapid sabia şi repetăm această mişcare iar şi iar, până când reuşesc să scot arma la fel de repede ca şi el.

— Odată ce ai scos sabia, cel mai important e să te relaxezi. Eşti deja într-o situaţie riscantă; totul în jurul tău este tensionat, aşa că nu-ţi permiţi să fii şi tu. Trebuie să deţii controlul. Să evaluezi situaţia. Să rămâi calmă şi să respiri.

Mick îmi arată mai multe feluri în care mă pot calma. Cele mai multe includ respiraţia meditativă, ca să-mi pot regla suflul.

— Există multe mantre pe care le poţi spune. Toate te vor ajuta să te concentrezi, dar ar trebui să alegi una care să te protejeze în această situaţie. Repetă după mine: Aad Guray Nameh.

— Aad Guray Nameh. Ce înseamnă?

— Are peste trei mii de ani vechime şi îţi va înconjura câmpul magnetic cu o lumină protectoare. Spune-o de trei ori înainte să intri în luptă.

— OK, spun eu, pe un ton ezitant.

Nu prea îi înţeleg metodologia, dar pare să ştie despre ce vorbeşte, aşa că sunt dispusă să încerc.

Odată ce stăpânesc partea cu respiraţia şi cu mantra, îmi arată cum să-mi menţin echilibrul în aşa fel încât să pot ataca sau para fără să fiu lovită.

— Distanţa dintre picioare să fie egală cu lăţimea umerilor, iar când te mişti asigură-te că picioarele îţi rămân depărtate.

Mă împinge şi cad.

— Ridică-te. Picioarele nu trebuie să fie niciodată prea apropiate.

Mă împinge din nou şi cad.

— Ridică-te. Trebuie să te concentrezi, Keeva. Stabilitatea e esenţială pentru echilibru. Cu cât suprafaţa tălpii e mai lipită de pământ, cu atât vei fi mai stabilă.

Mă împinge din nou, dar reuşesc să rămân în picioare.

— Bun, acum trebuie să evaluezi situaţia. Luptătorii trebuie să ştie mereu ce anume au în jur, care le sunt punctele forte şi punctele slabe, precum şi pe cele ale adversarului. Toată lumea are o slăbiciune, Keeva.

Rânjeşte, apoi începe să-mi lovească picioarele cu latul sabiei:

— De exemplu, oamenii înalţi au o alonjă mai bună, dar de cele mai multe ori îşi lasă picioarele descoperite.

— OK, OK, am înţeles, spun şi îmi apăr picioarele de ploaia de lovituri până când se declară mulţumit.

Continuăm lecţia şi învăţ să mă concentrez, să-mi păstrez echilibrul, să mă apăr, să-mi ţin braţele flexate şi să fiu sigură în atac. În tot acest timp, exersez controlul respiraţiei şi îmi repet, în tăcere, mantra.

În cea de-a treia zi, mă lupt cu Takumi – cel mai bun luptător al lui Mick. Îmi amintesc toate lecţiile atunci când ajungem faţă în faţă. Brigada Meşterilor s-a adunat toată să vadă evenimentul. Cei mai mulţi stau în partea lui Takumi. Este eroul lor. Rezz şi Zilli stau în partea mea. Apreciez votul lor de încredere, chiar dacă este greşit.

Mă uit la Takumi. Este suplu şi sprinten. Părul lui lung şi negru e prins într-o coadă lucioasă şi se mişcă precum un tigru. Înainte să scoatem săbiile, îl evaluez pe el şi poziţiile în care suntem. Observ că zâmbeşte spectatorilor, dându-se mare, în mod evident. E prea sigur pe el şi face pe clovnul, maimuţărindu-se pentru prietenii lui. Acestea sunt slăbiciuni pe care le pot folosi în avantajul meu. Sunt calmă şi sigură pe mine; scot sabia rapid. Mă întrece ca experienţă, dar eu am îndrumarea lui Mick.

Dacă reuşesc să aştept ca el să greşească, pot să câştig.

Lupta noastră e ca un joc de şah. Parăm, atacăm şi ne

contrăm. Nu mai e îngâmfat, ci hotărât, aşa că-mi administrează o serie de lovituri pe care le resping cu îndemânare.

Takumi are mai multă energie decât mine şi, pe măsură ce lupta continuă, trebuie să mă străduiesc mai mult să-mi menţin concentrarea. Ne dăm ocol unul altuia, ochi în ochi, aşteptând să vedem cine va face mişcarea următoare când, fără veste, vocea Ineliei îmi pătrunde în cap.

Inelia repetă mesajul pe care mi l-a transmis prima dată la Tabăra Monarch: „Dacă ştergi sinele, nu mai exişti tu, doar o infinitate de posibilităţi”.

Dintr-odată, nu mă mai văd în atac sau în apărare. Nu-mi mai e frică nici să lovesc, nici să fiu lovită. Takumi mă priveşte ciudat; îşi dă seama că ceva s-a schimbat în mine. Aştept când el se lansează într-un atac. Profit de echilibrul lui precar ca să păşesc într-o parte şi să-l dezarmez.

Abia aud aplauzele grupului în momentul în care Mick mă anunţă drept învingătoare.

Dar atenţia mea e concentrată pe un alt braţ al caracatiţei, care se aşază la loc.

— Cum te simţi? îl întrebă Sobek pe Calix după ce, fără tragere de inimă, fiul lui îşi lăsase prietenii să se uite la film şi i se alăturase lui Sobek în birou.

— Viu, recunoscu Calix.

Se simţea vinovat, dar îmbătat de această nou descoperită putere.

— Ce se va întâmpla cu el?

Arătă spre Emmett, care părea în comă, uitându-se în gol spre televizor. Arăta ciudat de calm pentru un adolescent care tocmai a văzut un film de groază.

— E o reacţie normală, ai tras foarte multă energie de la el. Trebuie să înveţi să-ţi controlezi puterea. Emmett a fost doar o mostră din ceea ce poţi avea. Mai e mult, atât de mult… dar trebuie să fii dispus să guşti din ceea ce ţi se oferă.

Calix testase puterea energiei. Era ameţitoare.

Însă reperele lui morale dădură alarma în momentul în care realiză ramificaţiile propriilor acţiuni. Deşi gustul dădea dependenţă, însemna să rănească alţi oameni. El devenea mai puternic hrănindu-se cu slăbiciunile lor. Nu era corect. Încălca toate credinţele pe care i le insuflase mama lui. Trebuia să-şi blocheze tatăl. Să fie mai deştept decât el.

— Deci, cum funcţionează asta? întrebă Calix. Aleg la întâmplare turişti din Oraşul Sabatic, mă duc la ei şi le extrag energia? Mă apropii de ei suficient cât să le simt aurele şi gust numai puţin, cât să nu leşine?

— Da, exact aşa îţi vei şlefui abilităţile.

— Să fur de la străini… pare atât de crud.

— Atunci nu trebuie s-o faci.

— Nu?

Calix nu mai înţelegea nimic.

— Nu. De ce să te hrăneşti de la străini, dacă poţi să exersezi pe prieteni?

— Ce?!

— Nu face pe prostul. Antrenamentul tău din seara asta

nu s-a terminat.

Inima lui Calix aproape că se opri când realiză ce avea să spună tatăl lui.

— Nu. În niciun caz. Nu pot, tată.

— Ba poţi.

— Dar ai spus că trebuie să aleg şi am ales. L-am ales pe Emmett. Gata.

— Conducătorul lumii are dreptul să se răzgândească.

Calix şi Sobek se uitară unul la altul timp de câteva minute, fără ca vreunul să-şi mute privirea. Pe fundal, auzeau strigătele lui Rao, August şi Byron. Emmett era tot tăcut.

— Tată…

— Nu e subiect de negociere. Mai e cam o oră din film. Timp destul ca să guşti nuanţele a trei energii noi.

Calix simţi că i se face rău.

— Pot să cobor până la portar…

— Poţi să stai aici.

Sobek îşi privi ceasul:

— 59 de minute.

Calix îşi muşcă obrazul ca să nu plângă. Era singurul fel în care ştia să se calmeze. Se întoarse şi îşi privi prietenii care erau absorbiţi de film. Calix nu credea că îşi poate urî tatăl şi mai mult.

— Ah, şi, fiule – spuse Sobek, cu mâna pe umărul lui Calix, care tresări aproape imperceptibil, dar el sesiză – fii atent. Eu n-o să-ţi mai salvez prietenii şi de data asta.

În timp ce se aşeză lângă Rao, pregătindu-se să inhaleze energia celui mai bun prieten pe care îl avea în toată lumea şi rugându-se să-şi poată controla setea, Calix fu sigur de un singur lucru.

Într-o zi, fără îndoială, avea să-şi ucidă tatăl.

22.

Sunt epuizată.

Taj îmi impune un program strict de antrenamente şi, deşi ştiu că asta mă ajută să devin mai puternică şi mai isteaţă, sunt obosită tot timpul. Mă doare tot corpul de la alergat, luptat şi antrenat nonstop. În fiecare noapte adorm la câteva secunde după ce pun capul pe pernă. Îmi e dor de hamacul meu moale şi abia aştept să dorm şapte ore întregi înainte ca antrenamentele să reînceapă.

Într-o noapte, după o zi cu adevărat epuizantă, adormisem de numai câteva ore, când hamacul începe să tremure şi simt că cineva trage de mine şi mă trezeşte. Îi văd pe Kai şi Genesis. Dar ce caută ei în cortul fetelor? Am un déjà vu cu momentul în care Kai m-a trezit în toiul nopţii la Tabăra Monarch. Pare că a trecut o viaţă de atunci. Clipesc de câteva ori ca să mă obişnuiesc cu întunericul. De ce sunt amândoi aici? Nici măcar nu se înţeleg bine, sau poate că da?

— Ce căut…

Atât apuc să spun înainte ca Genesis să-mi acopere gura cu mâna. Kai îşi duce degetul la buze şi îmi face semn să tac. Amândoi îmi arată înspre uşă, după care ies şi mă aşteaptă afară.

Încă îmbrăcată în şortul şi tricoul cu care dormeam, îmi pun o pereche de ghete şi mă strecor din cortul fetelor. Nimeni nu se întoarce măcar pe partea cealaltă în timp ce plec. Toate dorm duse… aşa cum ar trebui să dorm şi eu.

Kai şi Genesis aşteaptă tăcuţi la intrare. Când ies eu, îşi aprind lămpaşele de pe cap şi îmi dau şi mie unul. E o bentiţă strâmtă din piele cu o luminiţă prinsă pe ea. Mi-o pun pe cap şi o aprind; acum am o rază roşu strălucitor care îmi luminează drumul. Merg după ei aproape opt sute de metri, pe lângă toate corturile, într-o zonă a Oraşului Subteran unde nu am mai fost. Dincolo de grădina lui Lachlan, zăresc munţii uriaşi de ţărână, rămăşiţe ale pământului uscat care a fost dislocat atunci când a fost

creat Oraşul Subteran. Lumina roşie a lămpaşului meu face ca locul să arate sinistru.

— Uaaau…

Mă plimb printre valurile de dealuri, înalte de cel puţin şapte metri. E ireal.

— Ce-i asta?

— Pământ pur, nealterat, spune Genesis şi freacă puţină ţărână între degetul mare şi arătător. E pământ de dinainte de război. Nimic de aici nu e modificat genetic sau infiltrat de soluţia fluorurată a lui Sobek.

— Stai puţin, credeam că aia e doar în apă, nu?

— Da, dar gândeşte-te puţin, Keeva. De unde vine ploaia?

— Ha? Ce legătură are asta? Nu ştiu.

Brusc, mă simt stupid. De ce îmi pune Genesis întrebări? Kai de ce tace?

Genesis continuă:

— Apa din lacurile, râurile şi oceanele noastre se evaporă la un moment dat. Ajunge pe cer şi formează norii. La un moment dat, norii se umplu atât de tare cu apă, încât eliberează o parte din ea pe…

Lasă fraza în aer, aşteptând să o închei eu.

— Pe pământ, spun eu.

— Exact. Ploaia, care îşi are originea în ocean, atinge pământul şi se scurge adânc în ţărână. Deşi apa de ploaie e pură în cea mai mare parte, pentru că Sobek a manipulat apa, totul e contaminat, măcar puţin. Aşa că depozităm pământ aici pentru când o veni vremea.

— Când o veni vremea să ce?

— Să revenim la suprafaţă şi să repornim societatea, spune Genesis, mândru.

Merg mai departe, între vorbăreţul Genesis şi tăcutul Kai. E o stranie inversare de roluri. Habar n-aveam că Genesis e atât de bine informat. În mod clar e pasionat de munca pământului şi e la fel de dedicat revoluţiei ca şi Kai.

— Deci unde mergem? îl întreb pe Kai.

— Încă un test. Cu drag, de la Taj.

Mă conduce dincolo de ultimul deal, într-un spaţiu gol.

Acolo e un şanţ enorm şi, deşi e întuneric, văd că e plin cu apă.

— Ce fel de test?

Am o nelinişte ciudată. Deşi sunt flancată de prietenii mei, în care am încredere, e ceva ciudat în comportamentul lor.

— Taj vrea să-ţi exersezi înotul, spune Kai simplu.

— E un puţ, spune Genesis şi face semn spre şanţul întunecat. Pereţii sunt făcuţi din piatră şi imposibil de urcat.

— De ce îmi spui asta?

Încep să mă sperii.

— Ca să te pregătesc, spune Genesis.

Pare că îşi cere iertare.

— Deci, vrea să mă pună să înot într-un şanţ?

— Într-o fântână, spune Kai.

— Mă rog. E nebună? E miezul nopţii, mă bâlbâi eu.

— Uneori, cel mai bun moment ca să te antrenezi e atunci când nu eşti perfect alert. Asta te forţează să activezi reflexele de supravieţuire, spune Kai.

— Mersi, dar cred că am avut parte de suficiente reflexe de supravieţuire în ultima vreme. Vreau doar să mă culc la loc.

Mă întorc ca să pornesc înapoi spre corturi, dar Genesis îmi blochează drumul. E masiv şi neclintit.

— Dă-te la o parte, îi cer.

Nu se mişcă.

— Kai – mă tângui eu – e ridicol. Sunt obosită. N-o să fiu nimănui de folos dacă mă înec.

— Exact, rânjeşte Kai. Aşa că nu te îneca.

Acestea fiind spuse, el şi Genesis mă împing peste marginea fântânii.

*

Sunt aici jos de două zile şi e clar că nu vine nimeni să mă salveze.

După ce prietenii mei m-au trădat şi m-au împins în fântână, am avut impresia că o să cad o veşnicie, deşi,

după câteva zeci de metri am simţit plescăitul apei reci care mă învăluia în timp ce mă scufundam. Mi-am aruncat imediat bocancii din picioare, fără să mă îngrijoreze faptul că nu vor apărea pe raftul comun a doua zi. Când am reuşit să ies la suprafaţă, am scuipat apă în încercarea de a-mi recăpăta suflul. Din fericire, lămpaşul îmi rămăsese pe cap, aşa că am putut să disting pereţii temniţei mele acvatice: alunecoşi şi înalţi, căptuşiţi cu mâl şi întăriţi cu piatră, ca să elimine infiltraţiile. Eram furioasă. Cum au îndrăznit Kai şi Genesis să mă păcălească? Desigur, Taj era în spatele testului, iar ei nu făceau decât să-i îndeplinească ordinele, soldaţi care execută orbeşte. Mă întrebam dacă toţi iniţiaţii trebuie să plonjeze în puţul ăsta, sau doar eu.

Am înotat în perimetrul destul de larg al fântânii, gândindu-mă cât mai e până dimineaţă, când cineva, oricine, va veni să mă scoată de acolo. Dar nu a venit nimeni. Am strigat, nimeni n-a răspuns. Rememorând drumul meu de la corturi, am calculat că groapa trebuie să fie la cel puţin trei kilometri de centrul Oraşului Subteran. Nu avea cine să mă audă. După câteva ore, m-am oprit din ţipat ca să-mi conserv energia.

Cum aveam să ies vreodată? Deşi puţul nu era atât de mare pe cât crezusem la început, nu e niciun loc unde să mă pot odihni.

După alte câteva ore, obosesc să tot calc apa. Nu am de ce să mă ţin. Sunt distrusă mental şi fizic. Nu văd scopul planului lui Taj. Vrea să mă împingă la limită? Sau să mă omoare încetul cu încetul? Kai şi Genesis nu ar lăsa să se întâmple una ca asta. Sau, mai ştii? Dacă Taj a ordonat asta? Poate că nu sunt atât de puternică sau de specială cum a crezut toată lumea. După alte ore de călcat apa şi de făcut pluta, sunt gata să renunţ. Vreau să adorm şi să nu mă mai trezesc niciodată, atât sunt de obosită. M-am resemnat că n-o să-l mai văd niciodată pe tata. N-o să-mi mai văd niciodată sora. Când vine a doua noapte, mă întind şi plutesc pe spate, privind în sus, în întuneric.

Dintr-odată, apa se învolburează în jurul meu. Pe neaşteptate, sunt întoarsă pe burtă şi trasă sub apă. Simt

că ceva alunecos mi se freacă de picior. Nu sunt singură. Încerc să nu intru în panică, aşa că înot cât pot de viguros spre peretele puţului. Totuşi, se aude un plescăit în apă. Apoi încă unul. Opt, în total. Acel ceva fie mă atacă, fie e hotărât să-mi invadeze spaţiul. Orice ar fi, creatura e mai rapidă decât mine. Măresc ritmul; creatura e lângă mine. În fine, mă întorc şi îmi pun lumina direct pe ea.

E o caracatiţă, asemenea celor despre care mi-a povestit Taj.

Ceva li se întâmplă oamenilor atunci când ajung la capătul puterilor. Când pare că totul e pierdut. Când realizezi că nimeni n-o să te salveze şi că tot ce poţi face e să te salvezi singur.

Încep să râd şi nu mă pot opri. Poate că sufăr o cădere nervoasă, poate că pur şi simplu nu-mi mai pasă. Teama mi se evaporă complet. Mă inundă o stare de calm în timp ce mă uit fix la fiinţa care pare mai înspăimântată decât mine.

Vietatea pluteşte în faţa mea, aşteptând. Vorbesc blând şi încet:

— Salut, de unde ai apărut tu?

Ca şi cum m-ar fi înţeles, caracatiţa se scufundă apoi iese din nou la suprafaţă.

— De dedesubt?

Mă întreb dacă nu cumva încearcă să-mi spună ceva. Este imposibil să ies căţărându-mă. Genesis mi-a menţionat asta. Ia stai, mi-a dat cumva un indiciu? Kai de ce nu a spus nimic? Genesis a fost cel care mi-a spus exact ce trebuie să fac. Uneori, trebuie să cobori ca să urci. Iar eu nu pot urca. Şi chiar dacă aş avea forţa necesară, nu mai am energie. Funcţionez automat, fără să fi dormit deloc, şi ştiu că trebuie să ies din groapa asta ca să supravieţuiesc. Zâmbesc.

Vreau să supravieţuiesc, chiar vreau.

— Arată-mi drumul, îi spun prietenei mele alunecoase, după care iau o gură mare de aer şi plonjez.

La fundul puţului este o deschizătură închisă cu plasă. Înot cu uşurinţă printre ochiuri şi ajung într-o cameră subterană. Acolo, găsesc o scară de alamă prinsă de zid,

care mă scoate la suprafaţă. Ies printr-un chepeng, în spatele unuia dintre dealurile de ţărână. Epuizată, udă leoarcă şi murdară, mă târăsc prin Oraşul Subteran şi simt cum al patrulea braţ al caracatiţei-brăţară se aşază la locul lui, în timp ce mă caţăr în hamac.

Exact la timp ca să aud cum goarna ne cheamă la micul dejun.

Sobek îşi petrecu următoarele trei săptămâni instruindu-şi fiul despre nuanţele absorbţiei de energie. Îl învăţă pe Calix cum să abordeze străinii la farmacie şi la băcănie. Îşi provocă fiul să fure energie de la o chelneriţă, în timp ce femeia le lua comanda la un restaurant. Sobek îl învăţă pe Calix chiar şi cum să se furişeze lângă copiii care aşteptau la un magazin de dulciuri. Calix deveni atât de bun la furatul de energii, încât victimele nici nu ştiau ce li s-a întâmplat. Desigur, se simţeau puţin ameţite şi confuze la început, dar Calix îşi lua numai cât îi trebuia.

Şi era delicios.

Dar nimic nu era mai gustos decât frica, iar Calix îşi petrecea nopţile rafinându-şi gusturile prin ganguri, acolo unde putea simţi mirosul fricii în aurele oamenilor. Cel mai mult îi plăcea să stea pe lângă cinematografe când rulau filme de groază. Frica avea gust mai bun decât jena, bucuria sau tristeţea. Lienii putea supravieţui cu orice emoţie, dar cu siguranţă frica era cea mai bună.

Sobek era încântat de entuziasmul fiului său. Odată ce Calix prinsese gustul absorbţiei de energii, devenise un elev silitor. Era insaţiabil, iar Sobek reuşise să-l aducă exact acolo unde voia.

Deşi Calix învăţa rapid şi se prefăcea bine în faţa tatălui său, era nefericit tot timpul. Calix ura faptul că îi plăcea atât de mult gustul energiilor. Ura faptul că avea nevoie de supravegherea tatălui său ca să se poată hrăni fără să omoare pe cineva. Dar ceea ce ura cel mai mult era faptul că avea să aibă nevoie de tatăl său până când avea să devină stăpân pe el. Până când avea să-şi depăşească profesorul.

Calix aruncă o privire către ceasul de identitate al tatălui său. Acolo erau toate secretele lui Sobek, toate cheile către planurile urzite de conducătorul lumii. Dar tatăl său nu-l scotea niciodată de la mână. Ca să ajungă la el, Calix trebuia să-l convingă de loialitatea lui.

— Vreau mai mult, tată, spuse el pe un ton cât se putea

de credibil. Sunt gata să-mi asum rolul de moştenitor de drept.

— Toate la vremea lor, fiule.

Sobek urmărea un feed pe care tocmai îl primea pe tabletă. Se părea că ar exista un disident în Asii. Sobek făcu o grimasă. Nu asta era informaţia pe care o aştepta. În urmă cu câteva luni, reuşise să aranjeze totul în aşa fel încât unul dintre agenţii lui să fie luat de revoluţionari şi dus în Oraşul Subteran. Însă nu mai auzise nimic de atunci. Părea că agentul a dispărut. Totuşi, Sobek avea să dea dovadă de răbdare, una dintre cele mai mari calităţi ale lui.

Sobek se întoarse către fiul său:

— Înainte să-ţi ocupi locul, avem o rezistenţă de zdrobit.

— Mătuşa Taj.

— Da, în curând va veni vremea ca iubita mea soră să plătească preţul trădării sale.

Calix zâmbi, sperând că tatăl său îi va lua zelul drept un semn de loialitate.

— Spune-mi ce trebuie să fac. Sunt gata.

23.

Sunt gata.

După câteva zile în care nu am vorbit cu Genesis şi Kai, realizez că am nevoie de prietenia lor, aşa că îi iert. Cu Taj e altceva. O fi ea capul revoluţiei, dar nu am încredere în ea şi în metodele ei strâmbe de a educa pe cineva. În plus, am „absolvit” două din cele trei Brigăzi. Acum descopăr cine sunt şi de ce sunt în stare. Şi ştiu cum să mă salvez. Vreau să-i spun lui Taj că sunt gata să ies la suprafaţă cu Brigada de Bandiţi, dar nu o găsesc pe nicăieri. Lachlan îmi spune că stă rareori în Oraşul Subteran; de obicei ia un aparat de zbor prin Labirint şi îşi vizitează căpitanii din diverse zone ale teritoriului.

Sunt nerăbdătoare.

Vreau să ajut, chiar vreau. Poate că îngrijirea roşiilor este cel mai bun lucru pe care îl pot face ei pentru rezistenţă, de vreme ce amândoi sunt din Comunitatea Ecosistem. Rezz şi Mick s-au născut ca să reprezinte Brigada Meşterilor, dar ştiu că rostul meu este să fac mai mult, iar singura Brigadă pe care nu am încercat-o este Brigada Bandiţilor.

La sfârşitul celei de-a patra săptămâni pe care o petrec ca rebel, zăresc o lumină a unei lumânări în cortul lui Taj, aşa că îmi fac, în sfârşit, curaj să vorbesc cu ea. Dar înainte să apuc, se răspândeşte în oraş vorba că Taj a convocat o întâlnire la care prezenţa este obligatorie. Tot Oraşul Subteran se adună în cortul-sală de mese, unde Taj cea scumpă la vedere prezidează întrunirea. A revenit la faţa ei jumătate Lien sclipitor, jumătate om; poartă un joben din tafta liliachie, care se asortează cu irisul, şi o mănuşă argintie lungă pe mâna dreaptă.

Mă opresc în faţa ei:

— Hei, Taj, pot să vorbesc cu tine?

— Ce vrei? mârâie ea.

E prost dispusă. Foarte prost dispusă.

— Speram că pot căpăta nişte experienţă cu Brigada

Bandiţilor.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, Keeva.

Oftează:

— Ia loc, te rog. Sunt puţin cam ocupată.

Ascult. Poate că o s-o abordez mai târziu despre ieşirea la suprafaţă; când o fi într-o dispoziţie mai bună. Mă îndrept spre zona din spate a cortului şi mă aşez între Kai şi Gina.

— Ce a spus? Poţi să urci cu noi? şopteşte Kai.

— Nu ştiu. Vorbeşte în şarade, abia pricep ce spune.

Taj îşi drege glasul şi se face linişte imediat, iar ea spune:

— Iată, a sosit momentul Primei Faze!

Mulţimea izbucneşte în urale.

— Nu e puţin cam repede? şoptesc eu către Gina.

— Tu eşti aici de o lună, Keeva. Cei mai mulţi dintre noi sunt aici de mult mai mult timp.

Încuviinţez cu un gest scurt din cap. Nu-i greu să uit că sunt doar o mică piesă din puzzle, asta dacă fac parte din el, măcar. În jurul meu, uralele se sting treptat, iar Taj continuă să vorbească.

— Am desemnat două echipe de recunoaştere cu câte şase membri pentru atacul iniţial asupra Guvernanţei Globale. Echipa Unu trebuie să neutralizeze toxinele de la Staţia de Desalinizare. Odată ce această echipă şi-a îndeplinit misiunea, Echipa Doi va fi pe poziţie pentru a arunca în aer clădirea TM – 5 de la Tabăra Monarch. Atunci când aceste două misiuni vor fi gata, vom putea să trezim omenirea şi să punem capăt regimului totalitar al fratelui meu. Misiunea Echipei Unu începe mâine, în zori. Zeppelinul este pregătit şi gata de drum.

Toată lumea se întoarce şi se uită la dirijabil, care e acostat la pământ. Apoi începe murmurul, când revoluţionarii se uită în jur, aşteptând. Cine va fi ales? Îi văd pe câţiva dintre băieţii mai mari care stau în faţă, aşezându-se ca şi cum s-ar aştepta să fie strigaţi. Printre ei, şi Takumi. Cu toţii fac parte din Brigada Meşterilor şi sunt cei mai masivi şi mai puternici membri ai Labirintului.

Pare destul de evident că unii dintre ei, dacă nu chiar toţi, vor fi aleşi.

— Echipa Unu va fi condusă de Lachlan şi de Keeva.

Se face linişte şi toţi ochii se îndreaptă spre spatele cortului.

Întreaga Rezistenţă se uită la mine: fata care şi-a petrecut toată viaţa încercând să devină invizibilă este acum în centrul atenţiei. Roşesc şi cobor privirea. Taj glumeşte? Sunt fata cea nouă, ultima care s-a alăturat revoluţiei. E clar că s-a făcut o greşeală.

Oamenii încep să şuşotească. Cei mai mulţi nici nu ştiu cine sunt, darămite să fie încântaţi că o roşcată slăbănoagă va fi unul dintre conducătorii primei faze a revoluţiei.

Unul dintre cei mai masivi băieţi din faţă se ridică şi strigă:

— Ce o califică pentru asta?

— Pui la îndoială deciziile mele, Omri?

Faţa lui Taj devine dură dintr-odată. Orice urmă de blândeţe şi frumuseţe dispare şi adevărata ei natură se dezvăluie. Ca şi fratele ei, nici ea nu suportă să-i fie contrate deciziile. Limba despicată îi ţâşneşte. Un prădător ameninţat.

— Doar întreb.

Omri se aşază tremurând, cu bravura retezată rapid.

— Keeva este mai calificată decât oricine din acest oraş. Şi aici mă includ şi pe mine, spune Taj pe un ton sever. Ei şi lui Lachlan li se vor alătura Kai, Rezz, Magnum şi…

Ochii ei se întorc la cel care îi pusese întrebarea:

— …şi Omri. Echipa Doi va fi condusă de…

Dar nu o mai ascult. Cum să conduc eu o rebeliune? Ce a vrut să spună cu faptul că sunt mai calificată decât oricine altcineva? Abia am reuşit să ies din puţul cu caracatiţa şi acum conduc o rebeliune. Mi se face rău. Undeva, departe, o aud pe Taj încheindu-şi discursul:

— Declar şedinţa încheiată.

Toţi se ridică şi se împart în Brigăzile cărora le aparţin, văzându-şi pe mai departe de treburile zilnice. Rămân în urmă cu Kai, s-o întreb pe Taj de ce m-a pus pe mine să

conduc echipa. Ne apropiem de liderul nostru, care ne scrutează cu privirea. Ceva clar o supără. Se întoarce şi porneşte iute spre cortul ei. Kai şi cu mine ne împleticim, încercând să ţinem pasul cu ea.

— Ăăă, Taj! insistă Kai.

— Ce este?

Taj se opreşte, vizibil iritată.

— Nu sunt sigur că Omri e potrivit pentru asta.

— De ce? izbucneşte ea.

— E doar ceea ce simt, mormăie Kai.

— Ţine-ţi sentimentele pentru tine şi eu voi face la fel. Bine?

Se suceşte brusc pe călcâie şi pleacă rapid, fără să mai aştepte răspunsul.

— Tocmai am primit un pont despre revoluţie, îi mărturisi Sobek fiului său câteva zile mai târziu.

Calix îşi petrecuse timpul împreună cu tatăl lui, învăţând să stăpânească instrumentele de care va avea nevoie pentru a fi un conducător puternic. Iar ca recompensă zilnică, Sobek îi aducea în penthouse câte unul dintre angajaţii săi umani. Îi tortura încet şi îşi lăsa fiul să se hrănească din frica lor.

Cu fiecare zi care trecea, Calix devenea tot mai puternic, iar Sobek tot mai mândru.

— Pot să lupt?

— Nu. Dar poţi să observi. Am un operativ sub acoperire în interior. Rebelii se vor întâlni într-o casă conspirativă pe care oamenii noştri o urmăresc de săptămâni întregi. Protectorii vor fi pe poziţie ca să se infiltreze în planul lor.

— Nu putem să-i omorâm pur şi simplu ca să-i oprim?

— Dacă facem asta, pierdem avantajul pe care-l avem în faţa lor. Nu. Îi vom decima treptat şi, odată ce le aflăm planul final, îi zdrobim. Iar atunci voi putea să am o mică discuţie cu sora mea, pentru prima dată în câteva sute de ani. Oh, va fi o revedere minunată! mârâi Sobek.

— Voi fi în prima linie de luptă? întrebă Calix, nerăbdător.

— Eşti prea valoros ca să fii un simplu pion.

Sobek îşi luă fiul pe după umeri, într-o rară manifestare de afecţiune.

— Îţi aduci aminte când te-am învăţat cum să baţi un adversar la şah?

— Să fiu mereu cu două mişcări în avans.

— Exact. Ei bine, eu sunt un excelent jucător de şah… Asta înseamnă şi că pot gândi cu cinci mişcări înaintea adversarului meu.

Sobek vorbi spre tabletă:

— Rika, o poţi trimite înăuntru pe sora ta.

Apoi se întoarse spre Calix:

— Sarayu ne-a fost de folos, dar nu cred că va fi o regină

potrivită pentru tine. Cred că am găsit pe cineva care... e mai apropiat nevoilor noastre.

Ochii lui Calix se măriră când în încăpere intră o fată superbă, cu părul lung şi breton bogat. Nu putea să-şi desprindă privirea din ochii ei ca smaraldul.

Fata zâmbi timid:

— Bună, eu sunt Blue.

24.

Sunt puternică.

Stau în picioare, împreună cu echipa mea, şi aşteptăm să ne îmbarcăm în dirijabil. Aeronava ne va duce, pe sub pământ, până pe coasta Americii de Vest. Rezz şi Gina sunt mai retrase şi vorbesc între ele în şoaptă, ţinându-se de mână şi cu capetele lipite tandru. Este prima oară când vor sta despărţite pentru mai mult de o zi; azi-noapte a fost prima oară când am auzit-o plângând în somn pe Gina, cea atât de dură de obicei. M-a obligat să-i promit că o s-o apăr pe Rezz.

Am acceptat, dar mă întreb cine o să mă apere pe mine.

Din cei şase membri ai misiunii, eu sunt singura variabilă. Omri, Magnum şi Rezz reprezintă Brigada Meşterilor. Sunt armurieri şi luptători pricepuţi. Kai face parte din Brigada Bandiţilor, este agil şi rapid, iar Lachlan, din Brigada de Mentenanţă, este un lider înnăscut şi are meritul de a fi secundul lui Taj.

Apoi sunt eu.

— O să-mi fie dor de tine, spune Genesis şi vine la mine.

Îmi întinde o orhidee roz, parfumată şi deosebit de frumoasă.

— Mulţumesc.

Dintr-odată, devin foarte sfioasă în preajma lui.

— Mereu am ştiut că eşti specială şi puternică. Din prima zi la Tabăra Monarch, când tu şi Kai ţipaţi unul la altul lângă catarg. Eşti aşa de curajoasă…

— Crede-mă, nu sunt curajoasă.

— Atunci nu vezi ce fac eu acum, spune Genesis şi mă sărută.

Sărutul mă şochează. Ne-am mai sărutat o singură dată şi a fost mai degrabă un spectacol pentru Claudia Durant.

De data asta e un sărut pe buze şi e real. Foarte real.

— Să te întorci cu bine, murmură Genesis, apoi se întoarce şi dispare în mulţime.

Mă uit la navă şi îl văd pe Kai care ne priveşte de pe

punte. Nu reuşesc să interpretez expresia feţei lui. E furios? E amuzat? E tare greu de citit.

Sunt îmbrăcată cu ţinuta mea obişnuită: cizme înalte, pantaloni de călărie şi cămaşă albă. Am sabia agăţată într-o parte şi port brăţara cu caracatiţă – jumătate din braţele ei au revenit în poziţia iniţială. Mai am o ploscă, un costum de baie pentru misiune şi acum am şi darul de la Genesis. Îmi adun lucrurile şi sunt gata să urc la bord. Omri nici măcar nu se pregăteşte să plece. Stă într-o parte, dându-se mare în faţa prietenilor lui, cărora le arată geanta plină cu armele pe care Mick le-a făcut special pentru această misiune, inclusiv dinamită şi o cheie mecanică de oţel, cu care să deschidem camera de carbon de la Staţia de Desalinizare.

— Noroc, Keeva!

Mick mă îmbrăţişează exact înainte să urc la bord şi îmi şopteşte la ureche:

— Nu uita: *Aad Guray Nameh*.

Privesc în jur. Nu mai am de la cine să-mi iau la revedere. Taj stă departe de mulţimea adunată. Schimb o privire cu ea, apoi îi aud vocea în capul meu.

Eşti destinată pentru lucruri măreţe, Keeva.

Dau din cap, confirmându-i că aud mesajul. Nu-mi place că a intrat în capul meu, dar în acelaşi timp ştiu că această abilitate intuitivă de a citi gândurile e un dar, aşa că nu mă opun.

Deja ai început să te găseşti. Continuă să crezi, iar posibilităţile tale vor fi infinite. Ţine minte că ăsta e doar începutul.

Şi dacă nu pot? întreb eu, în tăcere.

Dar deja o faci, Keeva. Ai învăţat să trăieşti în prezent, ceea ce nu-i uşor. Trebuie să te concentrezi mereu pe prezent şi să trăieşti momentul ca să vezi posibilităţile ce se deschid în faţa ta.

Intru în navă, unde Kai, Magnum şi Lachlan se află deja. Omri şi Rezz mă urmează. Aeronava începe să se ridice. În vreme ce Magnum o manevrează, noi le facem cu mâna celor rămaşi. Cu toţii s-au adunat dedesubt ca să ne

conducă.

— Nu o văd pe Zilli, îi spun lui Kai în timp ce le fac cu mâna Ginei, lui Patel, Takumi şi Genesis.

— S-a supărat atât de tare că pleci, încât a rămas bosumflată în cortul ei.

— Biata de ea, spun, şi realizez că o să-mi fie dor de mica mea umbră.

Cât timp survolăm ţinutul Labirintului, explorez nava. Zona de cargo este construită din lemn şi destul de austeră. Proviziile de hrană şi un morman uriaş de pături ocupă un capăt al navei, iar biroul şi proviziile lui Taj sunt în celălalt capăt. Platforma principală este o zonă mare, deschisă, cu două banchete lungi. Călătoria noastră subterană va dura şase ore. Odată ajunşi la coastă, tunelul se termină la un vulcan stins, iar noi vom duce nava în coşul vulcanului şi vom urca pe scara care duce la craterul lui. Aşa vom ajunge dincolo de coastă, în apropierea unui drum părăsit, la vreo trei-patru sute de kilometri de vechea mea casă.

Dintr-odată, aud muzică. Mă întorc şi îl zăresc pe Kai jucându-se cu un soi de gramofon demodat.

— Ce caută chestia aia aici? întreb.

Am mai văzut pickup-uri în poze, niciodată în realitate.

— Poate că Taj ascultă muzică să se relaxeze atunci când merge în misiunile ei de recunoaştere.

Scoate un disc şi îl pune la maşinărie, aşezând cu blândeţe un ac deasupra lui. Când muzica începe să cânte, Kai face o plecăciune.

— Îmi acordaţi acest dans?

— Pe bune?

— Hmmm… Păi, Rezz citeşte într-un colţ, Lachlan doarme, iar Omri şi Magnum sunt în faţă. Nu văd pe nimeni altcineva prin preajmă. Suntem doar noi doi, puştoaico.

— „Puştoaico”? Suntem de aceeaşi vârstă.

— Vârsta e relativă. Haide, Keeva. Dansează cu mine.

— Eşti sigur că nu vrei să mă împingi peste bord mai întâi? întreb şi arăt, în glumă spre exteriorul dirijabilului.

Mai ai vreo lecţie de predat?

— Asta a fost sub centură.

— Scuze, n-am putut să mă abţin.

Zâmbesc, prind braţele lui Kai şi dansez cu el.

— Ce melodie e asta?

— Una dintre preferatele mele. Acum mulţi ani, când bunicul meu era copil, asculta muzica trupei ăsteia, Beatles[2].

— Ah, îi chema ca pe gândaci? Ce scârbos!

— Keeva, cândva, muzica nu era reglementată de Guvernanţă. Nu era considerată subversivă. Sau… na, poate că era, dar nimeni nu le interzicea oamenilor s-o asculte. Erau multe grupuri care se puteau exprima prin muzică. Era ca şi cum şi-ar fi găsit glasul.

— Blue e într-o trupă, arunc eu.

— Ştiu.

— Ştii?

De ce sunt geloasă? Nu înţeleg de ce simt ceea ce simt când sunt în preajma acestui băiat. Desigur, am devenit prieteni mai apropiaţi, dar suntem doar atât: prieteni.

Kai mă trage mai aproape:

— Asta se numeşte „Sexy Sadie”, e o piesă clasică.

Ţin ritmul, în vreme ce el mă răsuceşte şi mă întoarce. Annika, Rane şi cu mine obişnuiam să dănţuim împreună, ca o pregătire pentru ziua în care aveam să dansăm pe bune cu partenerii noştri. Acum ele îi au alături pe Dante şi Edward, cu toţii aflaţi într-o societate opresivă ai căror prizonieri nu ştiu că sunt. Cu cât descopăr mai multe adevăruri despre regimul lui Sobek, cu atât sunt mai hotărâtă să le eliberez.

Când melodia se termină, Kai şi cu mine ne prăbuşim pe podea, roşii la faţă şi epuizaţi. Stăm întinşi pe spate şi ne uităm la cerul improvizat. Într-un final, rostesc cuvintele pe care nimeni nu le-a spus cu voce tare:

— Cât de greu crezi că va fi?

Kai oftează:

— Nu ştiu. Până acum am avut noroc. A fost destul de

---

[2] (joc de cuvinte) beetle – gândac (n.tr.).

uşor să extragem toate Anomaliile. Dar se trece la nivelul următor. Cred că depinde mult de elementul surpriză. M-am tot gândit… Taj are atât de mulţi agenţi dubli infiltraţi în lumea lui Sobek; de unde ştim că nu are şi el trădători în Subteran?

— Pe cine?

— Nu ştiu. Poate Omri. Speculez, acum. Însă dacă cineva ştie că venim?

— Omri pare prea… nici nu ştiu cum să-i zic. Prea simplu. Nu cred să fie sub acoperire. Cred că este exact aşa cum pare: muşchi da, creier ba.

— Poate că da, dar e ceva care nu-mi place la el.

— Dar Magnum? Ştii ceva despre el? M-a surprins Taj că l-a ales pe el, în locul Ginei sau al lui Takumi.

— Şi el e din Brigada Meşterilor. E tăcut. Tăcut, dar eficient, deşi e atât de masiv. E doar un adolescent, însă deja arată ca un bărbat şi ştie cum să-şi folosească statura şi puterea în propriul avantaj. Să te fereşti mereu de un băiat care arată ca un bărbat.

— E mai bine dacă mă încred într-un băiat care arată ca un băiat? glumesc eu, împingându-l pe Kai.

Mă împinge la rândul lui şi începe o adevărată luptă; râdem şi ne batem până când ne prăbuşim din nou epuizaţi.

— Aşteptaţi până la misiune, strigă Lachlan din celălalt capăt al încăperii, fără să deschidă ochii.

— Scuze, chicotim noi şi ne întindem la loc.

Tăcem câteva minute şi am încă un déjà vu: îmi amintesc cum am stat cu el, întinşi pe Câmpiile Sărate în ultima noastră noapte de la Tabăra Monarch. A fost noaptea de dinaintea momentului în care totul a devenit foarte complicat.

— Ce ai fi făcut dacă nu ai fi fost trezită? şopteşte Kai în întuneric.

— Cum adică?

Mă întorc spre el. Feţele noastre sunt atât de apropiate, încât aproape că se ating.

— Vrei să spui, ce aş fi făcut dacă nu mi-ar fi sărit casa

în aer şi dacă nu aş fi găsit Labirintul?

Ridic din umeri. Mă întreb dacă mi-aş fi continuat viaţa gata planificată de alţii şi m-aş fi măritat cu Genesis. Pe de altă parte, nu aşa îmi fusese planificată viaţa, de fapt.

— Habar n-am. Nu cred că aş fi fost fericită, recunosc eu, bucuroasă că stau atât de aproape de Kai. Aş fi încercat să fiu fericită şi aş fi urmat planul. Dar cred că aş fi ştiut tot timpul că ceva nu e OK.

— Ai regrete?

— Nu. Nu încă. Vreau să-mi găsesc tatăl. Vreau să-mi găsesc sora.

— O să-i găsim, spune Kai, cu convingere.

— E pluralul majestăţii? întreb, în glumă.

— Suntem o echipă, Keeva.

Are nişte ochi atât de blânzi… chiar îşi doreşte să simt că mă susţine.

— Ştii unde e sora ta?

— Nu ştiam. Acum ştiu. Sau cel puţin aşa cred.

— Unde?

— Într-una dintre casele conspirative. Nu sunt sigură în care, dar e pe drumul nostru spre Staţia de Desalinizare.

— Keeva, nu putem să facem asta. Avem o misiune.

Ridic vocea puţin:

— Nu ne abatem de la drum şi, aşa cum ai spus, ar trebui să fie uşor de extras. Intrăm şi ieşim rapid.

— Crezi că se poate şi sătul, şi cu slănina-n pod? Uite, hai să vedem ce se întâmplă când ajungem, spune el ridicând din umeri.

— Deci nu spui nu, zic eu, plină de speranţă.

— Nu spun nu, dar nu spun nici da. Auzi, nu iei şi tu nişte pături?

Mă întind spre grămada de pături de lângă mine şi încerc să trag de una dintre ele, dar nu se mişcă. Încerc din nou şi constat că e grea. Scormonesc cu mâna printre ele şi încep să le trag una câte una până când dau de ochii unei fetiţe, aţintiţi în ai mei.

— Hei, Keeva.

— Zilli, nici nu ştii cât de rău ai încurcat-o.

*

— Vreau şi eu s-o văd pe Keeva cum salvează omenirea, spune Zilli, bosumflată.

— Ştii că nu ai ce căuta aici, o avertizează Lachlan pe mica încăpăţânată.

— Dar pot să fiu de ajutor, insistă ea.

— Cum? întreb.

E doar o copilă. Am destule pe cap cu misiunea asta. Nu am nevoie să mai fiu şi dădacă peste toate celelalte.

— Sunt mică, rapidă şi isteaţă. Inamicul nici n-o să mă observe, insistă Zilli.

— Uite, n-are rost să ne mai certăm acum. E aici, doar n-o să ne întoarcem, spune Lachlan.

— Bun, deci pot să rămân, se bucură ea şi-l îmbrăţişează.

Lachlan se trage din braţele ei:

— Nu chiar. O să te lăsăm la o casă conspirativă în drumul nostru.

Zâmbesc şi îi spun lui Kai, fără zgomot, „casă conspirativă”. S-ar zice că se poate şi sătul, şi cu slănina-n pod.

Tot ce avea Calix de făcut era să observe. Dar nu era genul care să stea pe margine şi să privească.

Echipa de elită a Protectorilor îi permiseseră lui Calix şi Blue să vină cu ei în misiune; însă ordinele erau clare: nu acţionaţi.

Lăsaseră elicopterul în spatele unui desiş de copaci şi merseseră pe jos mai mult de cincisprezece kilometri până la marginea vulcanului unde era casa conspirativă. Se răspândiră la baza vulcanului şi acum aşteptau.

Calix nu voia să o cunoască mai bine pe Blue. Sigur, era drăguţă şi isteaţă, dar la fel era şi Sarayu. Şi uite ce păţise. Aşa că o ţinu la o distanţă politicoasă. Nici măcar nu ştia exact de ce Sobek dorise să vină şi ea; Blue nu era în niciun caz genul milităros şi, deşi era unul dintre Protectori, tot ca o şcolăriţă obsedată de modă se îmbrăca.

Calix şi Blue erau separaţi de restul grupului. Stăteau culcaţi pe burtă şi priveau cum ies primii revoluţionari. Amândoi tresăriră când prima pereche urcă din gura vulcanului – Calix pentru că o recunoscu pe fata roşcată, cu ochii trişti, pe care o văzuse în proiecţia holografică de pe peretele tatălui său, iar Blue pentru că îşi recunoscu partenerul desemnat.

— Kai.

25.

Sunt acasă.

Nu chiar acasă, ci la ocean.

În ciuda apariţiei micii noastre pasagere clandestine, zborul este lipsit de evenimente. Nu ai la ce să te uiţi când călătoreşti opt sute de kilometri prin întuneric. Purtăm lămpaşe şi jucăm cărţi, dar toţi suntem cu gândul la misiune. Toţi în afară de Zilli, care se agaţă de mine ca un căţel.

Ajungem la vulcan şi urcăm încet spre crater. Magnum ancorează zeppelinul pe o platformă improvizată. Ieşim cu grijă din navă, unul câte unul, apoi ne căţărăm pe o scară sudată pe coşul vulcanului. Kai iese primul, iar eu îl urmez imediat. Odată ce ajungem în vârf, mi se taie răsuflarea. Se vede perfect oceanul, fără niciun obstacol care să-mi obstrucţioneze vederea, cu excepţia unui mic far.

Mă copleşesc sentimentele: nostalgie, pierdere, speranţă. Vreau să-i las pe toţi şi să plonjez între valuri; dar îmi dau seama că am o misiune de îndeplinit. Două misiuni, chiar. Trebuie să-mi găsesc sora şi să-l opresc pe Sobek.

— Ei bine, domnişoară, s-ar zice că ai ajuns la capătul drumului, îi spune Lachlan lui Zilli.

— Unde o să merg? întreabă ea, bosumflată. Bosumflarea e o artă pe care a perfecţionat-o.

— Farul ăsta e al unui prieten. O să fii în siguranţă aici până când ne întoarcem.

— Asta este casa conspirativă? întreb.

— Cea mai bună ascunzătoare e la vedere, spune Lachlan.

— Dar vreau să ajut, se smiorcăie Zilli.

— O să ajuţi. O să-l ajuţi pe Harijiwan. Ţapul bătrân se simte singur. Poţi să-i ţii companie pentru câteva zile.

Ciulesc urechile:

— Harijiwan? El se ocupă de far?

— Da, el s-a ocupat de far în ultimele sute de ani.

— Deci el este…
— Unul dintre noi? Da, Keeva. E dintre băieţii buni.
— Vin cu tine.
— O să lipsesc doar un minut.
— Te rog, las-o să vină, imploră Zilli, fluturându-şi genele spre Lachlan.
— Bine. Voi, ceilalţi, rămâneţi de pază. Le duc pe doamne la far. Keeva şi cu mine ne întoarcem în cincisprezece minute.
— Şi dacă nu vă întoarceţi? întreabă Kai.
— Atunci înseamnă că s-a întâmplat ceva – spune Lachlan – şi va trebui să îndepliniţi misiunea fără noi.
— Vin şi eu, insistă Kai.
— Asta nu e o petrecere, geme Lachlan, exasperat.
— Lasă-l să meargă, spune Magnum. E bine să ai cu tine pe cineva din Brigada Bandiţilor.
— Da. Rez, Magnum şi cu mine oricum trebuie să împărţim armele, spune Omri.
Deja au deschis geanta de voiaj şi scot din ea săbii şi pumnale.
— În regulă. Haidem, spune Lachlan şi porneşte spre far.
— Keeva, stai! spune Rez.
Aleargă spre mine şi mă îmbrăţişează.
— Noroc!
— Tu o să ai mai multă nevoie de noroc decât mine, râd. Eu mă duc să explorez un far, iar tu trebuie să rămâi aici, cu capetele astea pătrate.
Zilli mă ia de mână şi mă trage după ea.
— Mă întorc repede, îi spun lui Rezz şi urmez cealaltă jumătate a echipei spre far.
— Ce drăguţ e locul! strigă Zilli când ne apropiem de construcţia înaltă, din piatră. Îmi lasă mâna şi fuge înainte, spre uşa masivă.
Lachlan bate de câteva ori, dar nu răspunde nimeni. Ocolim prin spatele farului, unde e o fereastră întredeschisă.
— Aşteptaţi aici, ne spune şi împinge fereastra şi mai

mult. Dar e prea mare ca să încapă pe acolo.

— Intru eu, se oferă Zilli şi se strecoară pe jumătate în spaţiul îngust, înainte ca vreunul dintre noi să apuce să protesteze.

Ne întoarcem la uşa din faţă.

Trec câteva minute şi e tot închisă.

— De ce durează atât? întreabă Lachlan, apoi începe să bată în uşă. Zilli, deschide!

În câteva secunde, uşa se deschide.

— Bine aţi venit în castelul meu, spune Zilli şi face o reverenţă.

Farul este părăsit. Cineva a plecat de acolo în grabă. Pe masă sunt două farfurii cu un mic dejun mâncat doar pe jumătate, iar cafeaua e caldă încă.

— Ceva nu e OK, zice Lachlan şi îşi trage sabia din teacă.

Kai şi cu mine le scoatem pe ale noastre şi ne răspândim toţi trei, să cercetăm locul.

— Aşteaptă aici, sub masă, o rog pe Zilli, care dă din cap că da.

Urc pe scările farului, în vreme ce Lachlan şi Kai explorează celelalte încăperi. Când urc pe treptele abrupte, observ trei uşi mici, aproape camuflate în piatră. O deschid pe prima. Este o bibliotecă de modă veche, plină cu cărţi de la podea până-n tavan. Mai urc câteva trepte şi împing a doua uşă: un dormitor simplu, fără decoraţiuni. Văd un pat dublu şi o masă acoperită cu hărţi şi schiţe. Urc până la uşa de sus şi o deschid. E tot un dormitor, doar că acesta aparţine, în mod evident, unui copil. Pe pereţi sunt desene colorate. Peste tot sunt imagini cu fluturi. Fluturi multicolori, de toate formele şi mărimile acoperă pereţii camerei. Îmi dau capul pe spate şi văd că pe tavan sunt tot desene, dar cu apă: sunt reproduceri copilăroase, în culori vii, ale oceanului, văzut dinspre far, din diferite unghiuri. Sunt minunate. Atât de simple, de cinstite.

Păşesc în cameră, atentă să nu deranjez nimic. Mă apropii de micul birou, pe care stă un desen neterminat. Este o roşcată slăbănoagă, care poartă pantaloni de

călărie, o vestă de piele şi cizme înalte. Sunt eu. Şi stau chiar lângă far, pe vulcan, cu sabia scoasă. Nu pricep. Mă uit mai de aproape. Desenul nu e semnat. Mă uit la câteva dintre desenele cu fluturi de pe pereţi. Toate poartă aceeaşi semnătura.

Sun.

Dar unde e? O iau la fugă pe treptele rămase, spre pasarela care duce în turn. Şi acea bucată pare părăsită. Unde e sora mea? Lumina farului se aprinde automat, dar sunt atât de multe urme prin praf, încât e clar că cineva a urcat aici de curând. Sunt două rânduri de urme de adult şi un rând de urme de mărimea piciorului unui copil. Unde se ascunde? Mă uit peste apă, peste uscat. Undeva, la distanţă, îi văd pe Omri şi Magnum aşezaţi pe jos, ascuţind tăişul armele. Rezz stă chiar lângă promontoriu. Sunt pe cale să mă întorc, când zăresc un grup de Protectori care se strecoară din spatele lor, gata să-i atace.

— Rezz! strig. Rezz!

Ţipetele mele se pierd în vânt. Sunt prea sus şi prea departe.

— Rezz!

Continuu să strig în van şi îi văd pe cei doi Protectori cum se strecoară în spatele ei şi folosesc aparatul cu electroşocuri ca s-o pună la pământ. Unul dintre ei îi încarcă trupul inert pe umăr. E ca şi cum aş retrăi momentul în care mi l-au luat pe tata.

Cobor în fugă şi o găsesc pe Zilli tot sub masă.

— Unde sunt Lachlan şi Kai? o întreb.

— Încă se uită pe-aici, prin jur.

— Lachlan! Kai! strig.

Se aud paşi grei alergând spre mine, iar Lachlan şi Kai dau buzna în cameră, cu săbiile scoase.

— Eşti OK, Keeva? întreabă Kai.

— Avem probleme mari, ţip şi ies în fugă pe uşă.

*

Vârful muntelui e pustiu.

— Unde sunt cu toţii? întreabă Zilli.

— Nu ştiu. Erau aici acum zece minute. Am văzut o echipă de Protectori care venea din spatele lor.

— Sunt morţi? insistă ea.

— Nu ştiu, o reped.

Kai şi Lachlan se despart şi pleacă în căutarea colegilor noştri de echipă, iar eu aştept pe marginea craterului.

— Keeva, ce-i aia? întreabă Zilli, arătând undeva în jos.

Într-adevăr, abia iţindu-se dintre tufişuri, câţiva metri mai jos se vede o pereche de bocanci negri.

— Aşteaptă aici, îi spun fetei, şi cobor găsindu-mi sprijin precar în vârfurile de stâncă.

Când ajung pe limba aceea de piatră, văd trupul inert al lui Magnum. Are buza spartă şi din nas îi curge sânge. În zgâlţâi:

— Magnum, eşti OK?

Dă din cap că da, ameţit, apoi bâiguie:

— Protectorii. Ne-au luat prin surprindere.

— Ştiu, am văzut. Ce s-a întâmplat?

— Au crezut că suntem mai mulţi, dar le-am spus că suntem doar noi. Nu ne-au crezut.

— Unde sunt Rezz şi Omri?

— I-au luat. I-au electrocutat şi i-au luat.

— Pe tine de ce nu?

— Sunt prea masiv. S-or fi gândit că nu pot să mă ridice. M-au bătut şi m-au împins din vârf. N-au mai aşteptat să vadă unde cad. Din fericire, am aterizat pe tufişurile astea. Altfel, aş fi murit.

— Poţi să te ţii pe picioare?

Îmi face semn că da şi îl ajut să se ridice. Nu are vânătăi, doar tăieturile de pe faţă. Sare sprinten din piatră-n piatră, iar eu îl urmez. Kai şi Lachlan ne aşteaptă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Lachlan.

După ce bea apă din plosca lui Zilli, Magnum vorbeşte în cele din urmă:

— Omri făcea parte dintre ei. Era un trădător.

— Ştiam eu! strigă Kai.

— Le-a spus ce avem de gând, aşa că ne aşteptau. Când am realizat ce se întâmplă, l-am pocnit în aşa fel încât să-şi

piardă cunoştinţa, ca să nu le poată spune despre voi. Rezz era deja inconştientă de la electroşocuri. Poate că şi ea era trădătoare.

— Ea nu, insist eu.

— Bine, oricum au luat-o. Eram singurul rămas coerent şi au încercat să mă tortureze. Le-am spus Protectorilor că structura operaţiunii a fost modificată şi că, în loc de şase oameni, echipa are doar trei şi că doar noi am mai rămas. Atunci au început să mă lovească cu pumnii şi m-au aruncat de pe stâncă, plecând cu Omri şi pe Rezz.

— Unde s-au dus? întreb,

— Nu ştiu. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât următorul moment pe care mi-l amintesc e când mă ajutai să mă ridic.

Lachlan evaluează pierderile:

— Mda, au luat armele şi proviziile de hrană. Va trebui să ne cărăm de aici. Dacă Omri le-a spus şi despre casa conspirativă, probabil că le-a spus şi despre contactele noastre din susul coastei. Suntem doar noi, acum. Aşa că trebuie să fim uniţi, o echipă.

Când spune asta, ne cuprinde pe toţi cu privirea.

— Şi eu? întreabă Zilli.

— Mă tem că şi tu, mormăie Lachlan şi porneşte spre nord.

Calix nu-şi putea lua ochii de la trupuri.

Alături de Blue, urmărise derularea evenimentelor de la o distanţă sigură din momentul în care roşcata, bărbatul mai în vârstă, fetiţa şi băiatul pe nume Kai plecaseră spre far, iar echipa lui intrase în acţiune imediat. Văzuse cum Protectorii îi înconjuraseră pe cei trei rebeli rămaşi şi aruncaseră violent fata şi băiatul peste stânci.

Calix se holba la cadavrele zdrobite. Niciodată în viaţa lui nu privise pe cineva murind, iar acum văzuse de aproape trei crime: cei doi rebeli şi femeia pe care chiar el o omorâse tastând câteva cifre pe o tabletă. Simţi că i se face rău. Ultimele săptămâni de pregătire cu tatăl său păreau lipsite de noimă, de vreme ce finalitatea era, pur şi simplu, uciderea duşmanului. Îi plăcuse enorm să absoarbă energii, dar moartea nu era o soluţie cu care să fie de acord. Îi venea să urle la rebelii rămaşi: „E un trădător printre voi!”. Urmărise cum băiatul pe nume Magnum coborâse de pe vârful muntelui, în vreme ce un alt Protector îi cărase pumni până îl umpluse de sânge. Îl făcuseră pe Magnum să pară, la rândul lui, o victimă. Dar era unul dintre agenţii lui Sobek. Cel care se infiltrase în Rezistenţă şi care avea să-i conducă pe Protectori la Taj. Calix era confuz. Nu mai ştia cine e bun şi cine nu.

— Haide!

Blue îl luă de mână. Magnum le spusese că rebelii se îndreaptă spre Staţia de Desalinizare. Protectorii aveau să ajungă acolo pe drumul principal şi să aştepte următoarea mişcare a rebelilor, iar Magnum nu ştia cu certitudine care avea să fie aceea.

Calix o lăsă pe Blue să-l tragă spre destinaţie.

Dar nu se hotărâse ce avea să facă, odată ajuns acolo.

26.

Sunt furioasă.

Sora mea a fost acolo. La far. Am ratat-o la distanţă de câteva minute. Probabil că Harijiwan a aflat că Protectorii au fost preveniţi şi a plecat împreună cu sora mea, ca să nu fie prinşi. Acum sunt mai hotărâtă ca oricând s-o găsesc.

Grupul nostru amărât îşi petrece restul zilei mergând de-a lungul coastei. Nu îndrăznim să mai facem opririle planificate la case conspirative sau să punem în pericol revoluţia contactându-i pe aliaţii lui Taj, ca să nu le compromitem siguranţa.

Suntem singuri, înfometaţi şi cu inimile sfâşiate. Lachlan îşi foloseşte abilităţile ca să găsească rădăcini şi plante comestibile, iar eu îl ajut să desalinizeze apa de care avem nevoie pe moment. Noaptea facem focul ca să ne încălzim. Zilli şi cu mine ne luăm în braţe să ne ţinem de cald, iar eu mă gândesc la prietena mea. Biata Rezz! Ce-o să-i spun Ginei? I-am promis că o să am grijă de Rezz şi am dat greş. Îmi privesc brăţara. Cum mă mai ajută acum instinctele mele? Habar n-am avut că Omri e trădător. O treime din echipa noastră nu mai există, iar asta este vina mea. Mă retrag uşor de lângă Zilli, care a adormit, şi mă duc la Lachlan, lângă foc.

— Ce variante avem? îl întreb eu, încet.

Doar noi suntem treji. Când mă gândesc că, doar cu câteva luni în urmă, eram atât de entuziasmată să plec în tabăra de vară... Ce adolescentă ignorantă! Acum sunt comandant al unei misiuni de renegaţi; am pierdut doi membri ai echipei şi am permis ca un altul să fie rănit.

— Păi, spune Lachlan, doar cu armele pe care le avem asupra noastră, am pierdut două avantaje majore.

— Care?

— Forţa şi elementul surpriză. Omri şi Rezz erau doi dintre cei trei specialişti pe care îi aveam. Erau echipa noastră de securitate. Acum ne lipsesc cei mai importanţi

soldaţi.

— Încă îi avem pe Kai şi pe Magnum, spun eu.

— E adevărat, dar apărarea nu e punctul lor forte. Sunt eficienţi în ofensivă, dar nu-s buni de nimic în defensivă.

— Şi elementul surpriză?

— Omri probabil că le-a spus Protectorilor despre destinaţia noastră finală, şi, de vreme ce nu ne fugăresc acum, probabil că ne vor aştepta acolo.

— Omri nu ştia care e planul final.

— Aşa-i, spune Lachlan. Doar tu şi cu Taj ştiţi asta. Aşa a vrut ea.

— Deci tot mai avem o şansă să ne ducem misiunea la bun sfârşit. Dacă putem să ajungem la Staţia de Desalinizare.

— Fără priceperea celor din Brigada Meşterilor, o să fie o călătorie mai grea decât am anticipat.

— Deci suntem pierduţi.

— Nu neapărat. Mai ştiu şi eu câte o şmecherie; în plus, vă avem pe tine şi pe Zilli.

— Ce să facă Zilli? întreb şi arăt spre copila adormită.

Lachlan tace puţin, ca şi cum s-ar gândi dacă e bine sau nu să-mi spună. În sfârşit, vorbeşte:

— Keeva, de ce crezi că Taj i-a dat lui Zilli sarcina de a te urmări?

— Habar n-am.

— Există un motiv pentru care Sobek e atât de disperat să implanteze cipurile, Terţiarul, în toţi cetăţenii nou-născuţi; acelaşi motiv pentru care Subteranul e disperat să-i păstreze neatinşi. Nu putem salva toţi copiii nou-născuţi, aşa că alegem câţiva, speciali.

— Speciali?

Simt un gol în stomac.

— Hibrizii. Copiii aceia rari, cu părinţi umani şi Lieni, dar cu gene Lien dominante. Au puteri care depăşesc orice imaginaţie. Sunt puţini şi extrem de rari. Sobek se foloseşte de asta: identifică aceşti copii la vârsta de cinci ani şi, imediat, începe să-i pregătească pentru a deveni Protectori. Energia lor psihică este mult mai stabilă,

instinctul e mai rapid, pot citi gândurile şi văd în viitor cu mai multă uşurinţă.

— Stai, deci îmi spui că Zilli e Hibrid.

— Exact. Este una dintre cei mulţi care au sânge uman şi Lien. Dar este una dintre puţinii care au gene Lien dominante, ceea ce îi conferă puteri inimaginabile.

— Deci toţi copiii care au fost luaţi de la naştere au gene Lien dominante?

Mă îngrozeşte direcţia în care se îndreaptă discuţia, dar nu mă pot opri:

— Asta înseamnă că sora mea, Sun, e şi ea Hibrid… ceea ce înseamnă… înseamnă că…

Nici nu o pot spune cu voce tare.

Ultimele braţe ale caracatiţei de pe mâna mea se aşază la loc.

În sfârşit, ştiu cine sunt.

— Habar n-am cine sunt, îi spuse Calix lui Blue, în timp ce Protectorii sărbătoreau reuşita primului pas al misiunii lor.

— Eşti moştenitorul, spuse ea.

Blue trase aer în piept. Faptul că-şi petrecea timpul cu fiul conducătorului lumii însemna că merge pe o gheaţă tare subţire. Trebuia să-şi îngroape propriile motivaţii atât de adânc, încât nimeni, dar mai ales Calix, să nu-i descopere planul.

— …aşa că poartă-te ca atare, nu mai sta bosumflat.

După ce subţiase rândurile grupului de revoluţionari, echipa înnoptase la casa unui Protector din Comunitatea Oceanică. Protectorul, pe nume Dax, era complet chel şi se interesase mai ales de fata roşcată din grupul scursurilor care-şi spuneau revoluţionari. Calix şi Blue tăcură când Dax informă grupul cu privire la cele două ţinte probabile.

Un atac la Staţia de Desalinizare sau un atac la Sediul Protectorilor.

Recomandase ca echipa de elită să se împartă, astfel încât să acopere ambele posibilităţi, şi îi instruise pe Calix şi Blue să stea de pază lângă vechea casă a Keevei. Dax credea că există un motiv anume pentru care revoluţionarii incluseseră începători în planul lor şi voia să le dea o sarcină pe care nu prea aveau cum s-o rateze. Cea mai logică acţiune pe care o putea întreprinde Keeva era să se întoarcă acasă… chiar dacă acea casă nu mai exista. Se gândea că poate fata are o ascunzătoare sau vreun prieten prin apropiere pe care să-l contacteze.

Aşa că, în vreme ce ceilalţi Protectori făceau planul de bătaie pentru a doua zi, Blue şi Calix stăteau de vorbă.

Şi aşteptau.

27.

Sunt hotărâtă.

Poate că misiunea noastră a pierdut forţa şi elementul surpriză, dar nu ne dăm bătuţi. Sobek a uitat un lucru: acum e în fieful meu şi am avantajul terenului propriu.

Ne strecurăm în Comunitatea Oceanică în toiul nopţii şi mergem direct la peştera mea. Este singurul loc despre care nu ştie nimeni. Singurul loc unde vom fi în siguranţă. Planul e să acţionăm în zori, înainte ca Sobek să aibă timp să-şi adune trupele. Din ce ştim până acum, Sobek crede că vom ataca Staţia de Desalinizare. Acolo îşi va masa Protectorii. Lienii şi Hibrizii.

Dar eu ştiu altceva.

De la bun început, planul a fost să intru în inima operaţiunii lui, camera de carbon cu capac roşu unde fluorul este vărsat în apă. Toată instalaţia de ţevi conduce spre centru şi are nevoie de o intervenţie de bypass. Tata şi-a dorit mereu să fie chirurg, să opereze oamenii. În loc de asta, a fost întipărit cu mama la Tabăra Monarch şi s-a alăturat Comunităţii Oceanice, nu celei Academice, şi nici Protectorilor. Dar a continuat să înveţe. Putea să vorbească ore întregi despre modalităţi de a salva corpul uman. Mă plictiseam mereu în timpul acelor lecţii, însă acum le pricep rostul. Mă educa. Singura intervenţie despre care vorbea fără încetare era operaţia pe cord deschis, mai exact bypass-ul. Chirurgul ia o venă sau o arteră din piept, de la picior sau din altă parte a corpului tău şi o conectează la artera blocată. Noua arteră ocoleşte blocajul, astfel încât sângele bogat în oxigen să ajungă la muşchiul inimii. Asta o să fac eu cu ţevile lui Sobek.

O să fac un bypass.

Singura persoană care ştie despre asta e Taj. Am plănuit totul împreună. Toţi ceilalţi membri ai echipei îşi închipuie că o să aruncăm în aer instalaţia; dar asta ar fi o soluţie ineficientă, pentru că apa tot trebuie desalinizată. Doar că trebuie ca asta să se întâmple fără să-i mai fie adăugate

chimicalele toxice ale lui Sobek.

Odată ajunşi la peşteră, ne despărţim: Lachlan verifică securitatea de la Staţia de Desalinizare, Magnum porneşte să caute dinamită şi o cheie mecanică, iar Kai merge să „împrumute” un mijloc de transport. După misiune, vom avea nevoie de o cale de fugă spre zeppelin şi cel mai potrivit să fure câteva motoamfibii e Kai. Zilli şi cu mine intrăm în peşteră.

Scot rucsacul tatei de după stâncă şi desfăşor hărţile făcute de el. Când am fost deprogramată, planul lui mi-a devenit clar. Toate astea nu sunt simple mâzgăleli, ci un labirint complicat care duce la camera de carbon. Acum înţeleg harta şi identific cel mai bun traseu prin care să înot. În plus, realizez că „testul” pe care mi l-a dat Taj, când m-a lăsat în puţ două zile, avea valoare practică. Trebuia să vadă dacă pot să-mi păstrez minţile întregi în apă, într-o situaţie periculoasă. Trebuia să se asigure că reuşesc să trăiesc în prezent şi să mă concentrez pe soluţiile de moment pe măsură ce ele apăreau.

— Ce se întâmplă când ajungi acolo? întreabă Zilli.

— Trebuie să redirecţionez conductele în jurul camerei de carbon.

— Şi cum faci asta?

— Păi, uită-te la desenul ăsta făcut de tata. Vezi cele două ţevi care intră şi ies din camera de carbon? Trebuie să conectez conducta care intră în cameră cu cealaltă, de acolo. În felul ăsta, ocoleşte camera de carbon unde se adaugă fluorul, nu mai trece direct prin ea.

— Dar n-o s-o pună la loc, pur şi simplu?

De ce îmi ia spusele la îndoială un copil de opt ani? Am ajuns până aici şi ăsta e planul.

— Nu, îi răspund, dar vocea mea şi-a pierdut orice nuanţă de autoritate. Vor trece câteva luni până când îşi vor da seama că soluţia fluorurată a fost ocolită.

— Crezi?

— Ai o idee mai bună?

Mă scoate din minţi fata asta.

Zilli zâmbeşte, ignorându-mi tonul iritat. Îmi întinde

pachetul de vitamine pe care tata mi l-a lăsat acolo.

— Cred că e cam târziu ca să-mi fac griji pentru dieta mea, îi spun.

— Tata a fost om de ştiinţă, spune Zilli. Nu vitaminele erau prioritatea lui, ci crearea unui antidot la soluţia fluorurată. Ce cale mai bună de a te strecura cu substanţe puternice afară din Staţie fără să te vadă nimeni decât să o faci la vedere? Vitamine.

Zâmbeşte.

— Tatăl tău?!

Nu am cuvinte.

— Tatăl meu, insistă ea.

— Dar… nu se poate să fii tu!

— Ba sunt. Zilli înseamnă *umbră*. Am fost în subteran atât de mult timp, că ajunsesem ca o umbră. Dar acum, că am sosit aici, pot fi eu, în sfârşit.

— Sun?

Mă sufoc.

— Mereu am fost lângă tine, Keeva. Mi-am urmărit sora cu ochii trişti. Harijiwan m-a crescut în far, dar mereu am fost aproape. Şi l-am văzut pe tata de multe ori. Însă era prea riscant ca tu să mă zăreşti. Ar fi pus totul în pericol.

— Ţi-am… ţi-am văzut camera… în far.

Sunt atât de uluită, încât abia mai pot rosti vreun cuvânt.

— Ştiu. De asta am luat-o înainte, ca să-i previn pe Harijiwan şi pe Inelia. Au fugit printr-o trapă. Sunt în siguranţă.

— Inelia?

— Da. Este partenera desemnată a lui Harijiwan. A fost unul dintre cei mai importanţi oameni de legătură ai lui Taj de când a fost creată Tabăra Monarch. Unul dintre motivele pentru care Sobek a creat TM – 5 a fost ca să identifice Hibrizii cu ADN dominant. Au fost atât de multe cuplări între oameni şi Lieni de-a lungul vremii, încât gena de Lien s-a diluat… cu excepţia celor câţiva care au gena dominantă. Nici măcar părinţii nu ştiu dacă fiii sau fiicele lor vor purta această genă. Inelia este cea care identifică

Hibrizii cu ADN Lien pentru Rezistenţă. După ce ai fost identificată, când partenerul tău desemnat nu a supravieţuit torturii pe care tu ai suportat-o, ea a dat raportul. I-a spus tatei, iar planul a fost, tot timpul, acela de a mă extrage imediat după naştere. Ca să fiu salvată, dar, mai ales, ca tu să fii protejată.

— Însă… cum?

— Te-am supravegheat toată viaţa mea. Pentru asta am fost pregătită. Te-am urmărit de când tata a dat foc la casă.

Nu cred că mai pot să suport multe adevăruri.

— Ce?! El a pus focul?

— Da, trebuia să te facă să ajungi în Labirint. Şi oamenii lui Sobek te urmăreau. Hibrizii cu ADN-ul nostru sunt extrem de căutaţi, datorită puterii noastre uriaşe. Cei mai mulţi sunt convinşi să se alăture întunericului. Tu şi cu mine am reuşit să ajungem la lumină.

— Eşti atât de… de mică…

Încă mă bâlbâi. Încă nu sunt capabilă să înţeleg ce se întâmplă. Am de îndeplinit o misiune uriaşă în mai puţin de o oră şi nu mă pot gândi decât că mi-am regăsit sora. Dacă e, într-adevăr, sora mea.

Sun râde:

— Aşa cum am spus, sunt mică pentru vârsta mea, dar pot creşte, dacă vrei.

Acestea fiind zise, îşi schimbă forma şi ajunge aproape la fel de înaltă ca mine. Ochii i se fac liliachii. E strălucitoare şi metalică. Dar este… frumoasă.

— Uău! Cum ai…

— Avem asta în gene, spune ea natural şi îşi recapătă forma. Şi tata poate să o facă, la fel cum putem şi noi. Ai nevoie doar de un profesor. Pe mine m-a învăţat Harijiwan, iar eu te voi învăţa pe tine.

Îmi vine să plâng. Îmi vine să strig. Îmi vine să pun un milion de întrebări. Însă tot ce fac este să-mi îmbrăţişez sora cât pot de tare.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Sun!

Nu ştiu cum se poate să-ţi fie dor de ceva ce n-ai avut

niciodată, dar mie mi-a fost.

— Ştiu. Şi mie. Însă acum avem treabă. Tu ai treabă.

Ridică pachetul de vitamine şi mi-l întinde:

— Iar astea nu sunt vitamine, ci antidotul la soluţia fluorurată. Dacă reuşeşti să-l pui în camera de carbon, va neutraliza orice toxine a pus sau va pune Sobek acolo.

E genial: un act nonviolent de rebeliune, la care Protectorii nici nu se aşteaptă.

— De ce Protectorii apelează mereu la violenţă? se întrebă Calix.

El şi Blue se ascundeau în umbra stâncilor din apropierea fostei case a Keevei. Ceilalţi Protectori se întâlneau cu Magnum, spionul, în vreme ce Calix şi Blue erau ţinuţi la o distanţă sigură. Mâine rebelii aveau să fie ucişi, iar el avea să fie departe. De fapt, avea să fie complet inutil, dar asta nu-l deranja. Căpătase rapid o aversiune faţă de crimă.

— Ai nevoie de violenţă ca să menţii pacea, spuse Blue, simplu. Uite, îi cunosc pe Keeva şi pe Kai. Sunt – ezită, încercând să găsească cel mai eficient şi credibil cuvânt – sunt periculoşi. Aşa au fost din momentul în care au intrat în tabără. Curioşi. Individualişti. Încăpăţânaţi. Cei mai mulţi Hibrizi cu genă dominantă sunt aşa.

— Hibrizi?

— Descendenţi ai Lienilor şi oamenilor. Copii cu ADN amestecat, dar cu gena Lien dominantă. Tu şi cu mine suntem Lieni puri. Când am intrat în tabără, ştiam că urma să devin Protector… doar că sarcina mea era dublă. Urma să fiu cuplată cu un Hibrid ca să ajut la „gestionarea” lui. Nu credeam că o să părăsească aşa de rapid corabia ca să se alăture revoluţiei. Abia am apucat să stabilesc o conexiune reală cu el, spuse ea, ridicând din umeri.

— Ai fost infiltrată?

Calix era şocat.

— Da. Sub acoperire. Mulţi suntem aşa. O altă sarcină era să-i câştig încrederea Keevei, ceea ce cred că am şi reuşit. Asta s-ar putea să ne fie de ajutor pe viitor. Nu mă place, dar are încredere în mine. Uite, Calix, sunt foarte puţini Lieni puri. Suntem de cel mai înalt rang. Una dintre sarcinile noastre este să fim cuplaţi cu Hibrizi care au gena dominantă, ca să poată fi controlaţi mai uşor şi să se conformeze planurilor noastre. E o idee genială. Deci Lienii sunt infiltraţi în tabără ca Anomalii, ca să ajute la identificarea celor care au potenţial să-i ajute pe Lieni şi a

celor care trebuie reciclaţi. Eu am fost cuplată cu Kai.

— Dar acum eşti cuplată cu mine, spuse Calix, plat.

— Toate fetele se visează regine, zâmbi Blue. Nu contează că nu avem sentimente unul faţă de celălalt, Calix. Arătăm bine împreună, vom avea copii frumoşi şi vom conduce planeta asta atunci când tatăl tău se va plictisi de ea.

Îl strânse uşor de mână.

— Încearcă să dormi puţin, Calix. Relaxează-te.

Însă Calix numai relaxat nu era.

28.

Sunt încrezătoare.

Mai e o oră până la răsărit atunci când Sun şi cu mine ne întâlnim cu echipa la câteva sute de metri de Staţia de Desalinizare. Mi-am pus costumul de baie, iar sora mea are pachetul de vitamine ascuns în bandana de la încheietură. Bandana de la tata, cea pe care el mi-a dăruit-o.

Pe care apoi i-am dăruit-o surorii mele.

Lachlan şi Kai ajung primii. Decid să nu le spun încă ce am aflat despre Sun. Va fi destul timp pentru asta, după.

— Sunt peste o sută de Protectori acolo, deja, spune Lachlan. Ştiu că venim.

— Atunci singura noastră opţiune este să intrăm şi să ieşim înainte să ne observe, spun eu.

— Exact aşa, mă aprobă Lachlan.

— Am făcut rost de două motoare, zice Kai. A fost destul de uşor să dezactivez dispozitivele de urmărire. M-am gândit că Magnum şi cu mine putem conduce, iar tu şi Keeva puteţi să staţi în spate.

— Iar eu? întreabă sora mea.

— De asta am luat un motor cu ataş, rânjeşte Kai. O să mergi ca o doamnă. Sunt ascunse după copacii din spatele nostru. Planul de navigare e presetat, deci, dacă avem vreo problemă, sărim pe motoamfibii şi plecăm. Deşi cred că atunci când terminăm ar trebui să ne îndreptăm direct spre Labirint. E posibil ca unii Protectori să fie lângă far.

— De acord, spune Lachlan.

Magnum ne face cu mâna de la distanţă. Şchioapătă. Când se apropie, vedem că iar are buza crăpată, iar nasul îi pare spart.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Protectorii. Sunt peste tot, gâfâie el. Am intrat într-o magazie ca să fur cheia mecanică şi dinamita. Mă aşteptau la ieşire.

— Cum ai scăpat? întreabă Kai.

— Am folosit unul din batoanele de dinamită ca să creez

o diversiune. Cred că a funcţionat; i-am doborât pe trei dintre ei.

— Cei mai mulţi oameni nu le supravieţuiesc Protectorilor nici măcar o dată, iar tu ai reuşit de două ori, remarcă Sun.

— Ce pot să zic? Sunt un tip norocos.

— Terminaţi cu vorba, nu mai avem timp, spune Kai.

— În regulă, mârâie Magnum şi se întoarce spre mine. Care-i planul?

Atunci aud vocea lui Lachlan în capul meu: „Nu-i spune, Keeva, ceva nu e în regulă”.

Îmi suprim panica ce se naşte în mine şi îl privesc pe Magnum într-o lumină nouă. Ce anume nu am observat până acum? Instinctul meu a fost corect în ceea ce-l priveşte pe Omri? Oare nu el era trădătorul, ci Magnum. Mă uit la uriaşa cheie mecanică din mâna lui Magnum? Acum este mai degrabă o armă, decât o unealtă cu care să deschidem camera. Iar eu sunt în costum de baie, neînarmată. Trebuie să gândesc în prezent. Trebuie să acţionez rapid. Îmi vin în minte lecţiile lui Sun Tzu: Suprema artă a războiului este să-ţi înfrângi inamicul fără să lupţi.

— Ei, Keeva?

Magnum freamătă de nerăbdare. Văd că ochii lui scrutează cerul. Asta înseamnă că, din clipă-n clipă, va coborî de acolo un elicopter. Trebuie să salvez cât de mulţi oameni pot.

— Da, Keeva. Cu toţii aşteptăm hotărârea ta, adaugă Lachlan.

Inspir adânc şi repet mantra lui Mick: „Aad Guray Nameh. Aad Guray Nameh. Aad Guray Nameh.”

— Ce înseamnă asta? întreabă Magnum.

— Mergem înainte cu planul iniţial, spun eu.

— Care e planul iniţial? Tot nu ne-ai spus, zice Magnum.

— Kai – mă uit în ochii prietenului meu, sperând că va înţelege mesajul –, îţi aminteşti ce am făcut în ultima noapte la Tabăra Monarch? Ce m-ai învăţat?

— Da, răspunde el, neînţelegând nimic.

— Am nevoie s-o înveţi pe Zilli ce m-ai învăţat pe mine.

— Acum?

Kai este şocat.

— Chiar acum. Ai încredere în mine.

Mă întorc spre sora mea:

— Îmi dai bandana înapoi? Când Magnum şi cu mine vom arunca Staţia în aer, o să am nevoie de ceva cu care să-mi acopăr gura, să mă protejez de fum.

Dă din cap şi dezleagă bandana, apoi o înfăşoară pe încheietura mâinii mele, cu tot cu pastilele-antidot. O îmbrăţişez rapid de despărţire.

— Acum du-te.

— Keeva… Kai ezită.

— Du-te, Kai, spun eu pe un ton aspru. Eu conduc misiunea asta, nu tu.

Trag de timp până când sora mea şi Kai dispar în desiş.

— Ce-a fost asta? mormăie Magnum.

— E doar o copilă. Nu ar fi trebuit să fie implicată în ceva atât de serios şi periculos.

— Şi Kai? întreabă Lachlan.

— N-am încredere în el. N-a făcut rost de vehicule cu care să fugim, cred că a lucrat pentru Protectori în tot acest timp.

— Nici eu n-am avut încredere în el. Niciodată, adaugă Magnum.

— Bun. Deci suntem cu toţii de acord, conchid eu, iar Lachlan şi Magnum mă aprobă în tăcere. O să vedem ce facem cu el după ce ne îndeplinim misiunea. Magnum, dezbracă-te în chiloţi.

— Ce?!

— Vrei să faci parte din plan sau nu? spun cât pot de autoritar. Vom merge împreună. Va fi o echipă de doi.

— Nu, în niciun caz, spune Lachlan, care nu e deloc încântat. Vin şi eu.

În capul meu, îmi spune „Are de gând să te omoare, Keeva. Lasă-mă să te ajut.”

— Nu avem nevoie de ajutorul tău, Lachlan.

Asta îi spun cu voce tare. Apoi, în tăcere: „Te rog, ai

încredere în mine. Ştiu ce fac”.

Îmi dau seama că, dacă reuşesc să-l atrag pe Magnum în apă, el va fi momeala după care se vor duce Protectorii. Îmi pot salva echipa, prietenii, familia, şi poate că voi reuşi să îndeplinesc şi această misiune. Nu contează dacă mor; îi voi fi salvat pe mulţi.

Doar că Lachlan n-o să mă lase. Treaba lui e să mă apere. Însă treaba mea e să apăr omenirea.

— Îmi pare rău, Lachlan, spun eu.

— Pentru ce?

— Pentru asta.

Smulg cheia din mâna lui Magnum şi îl lovesc pe Lachlan peste picior, înainte să poată reacţiona. Se aud oase trosnind. Tocmai i-am spart rotula. Se prăbuşeşte la pământ, urlând.

— Hai, Magnum, spun şi îi arunc cheia înapoi.

Nu suport să-l văd pe Lachlan cum suferă, dar era singura cale de a-l împiedica să vină cu noi.

— De ce ai făcut-o? întreabă Magnum şi plonjează cu mine în apă.

— Ne-ar fi încetinit, răspund cu cruzime. Asta e treabă de doi oameni. E prea bătrân şi prea slab. E nevoie de războinici. Ca noi.

Pe măsură ce înaintăm în apele oceanului, încă putem auzi vaietele lui Lachlan.

*

Ajung prima la conductă. Cât îl aştept pe Magnum, scrutez ţărmul pustiu. Singura mea speranţă, după ce am acţionat atât de brutal, este că Sun şi Kai au ajuns la Lachlan înaintea Protectorilor.

— Mult am mai înotat, scuipă Magnum şi se caţără afară din apă, pe o conductă.

— Imaginează-ţi cum e să faci asta în fiecare zi a vieţii tale.

— Şi-acum încotro?

Magnum îşi recapătă cu greu suflul.

— Dedesubt este conducta către Staţia de Desalinizare

unde se purifică apa.

— Credeam că în Staţie se purifică.

— Aşa e. Apoi curge prin secţiunea de conductă care e exact sub noi, unde ingrediente noi sunt integrate în apă.

— Stai puţin. Credeam că înotăm spre Staţie.

— Da. Spre această parte a Staţiei.

— Dar credeam...

— Ce? Că echipa noastră o să arunce în aer Staţia? La ce ne-ar fi folosit asta? Sobek ar fi construit o altă staţie.

Mă las să alunec de pe conductă, îndepărtându-mă puţin de Magnum, în timp ce calc apa.

— În plus, ar fi prea uşor pentru Protectori să ne aştepte acolo. Sunt prea multe cotloane în care s-ar putea ascunde înainte să ne atace cu electroşocuri şi să ne tortureze. Se ştie că Protectorii îşi rănesc victimele şi nu le dau drumul.

Îi arunc toate astea în faţă lui Magnum.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu ştii?

Ne uităm fix unul la altul.

— Nu a fost nicio secundă vorba despre Omri. Tu ai fost. În tot timpul ăsta, ai fost tu. Tu ai omorât-o pe Rezz. Era prietena mea.

Magnum încremeneşte.

— O să te omor şi pe tine, Hibrid infect!

Aruncă cheia spre capul meu. Are ţintă, dar reflexele mele sunt iuţi ca fulgerul, aşa că îmi răsucesc corpul, iar cheia mă ratează la milimetru. Mă scufund sub apă.

Magnum mă urmăreşte îndeaproape.

Mă unduiesc prin labirintul de conducte, cu Magnum pe urmele mele. E clar că, mai devreme, s-a prefăcut a fi un înotător lent. Acum abia îl mai pot depăşi. Măresc ritmul, îndreptându-mă spre un loc pe care nu credeam că o să-l mai vizitez vreodată. În drum, ies rapid la suprafaţă să iau o gură mare de aer, apoi mă scufund din nou.

Ajung la destinaţie şi mă întorc; îl văd pe Magnum la câţiva centimetri de mine. Îl las să mă apuce. Mâna lui este înfăşurată pe braţul meu şi mi-l răsuceşte. A reuşit să-şi bage capul prin spaţiul foarte îngust dintre conducte, iar

ochii fulgeră cu ură înspre mine. Îşi răsuceşte trunchiul printre ţevi, până când corpul îi rămâne înţepenit acolo. Nu poate scăpa. Loveşte ţevile, încercând să se elibereze. Cu fiecare mişcare, elimină mai multă energie şi mai mult aer. Când realizează ce s-a întâmplat, se zbate violent, căutând eliberarea. Într-un final, furia din ochii lui se transformă în frică. După un minut, trupul lui încetează să se mai lupte.

Pentru a doua oară în viaţa mea, exact în acest loc, privesc pe cineva murind.

— Ce-i asta?

Calix sări din somn la auzul unui vaiet răsunător care venea dinspre plajă.

El şi Blue alergară de pe stânci până pe ţărm, chiar la timp ca să vadă doi rebeli înaintând încet pe ţărm. Kai ajuta un bărbat mai în vârstă care şchiopăta.

— Trebuie să-i oprim, spuse Blue.

— Şi-apoi? întrebă Calix.

— Nu ştiu – strigă Blue, alergând –, dar nu putem să stăm aici pur şi simplu.

Se apropiară de cei doi.

— Opriţi-vă! spuse Blue.

— Bună, Blue, rânji Kai. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— Kai.

— Văd că m-ai uitat.

Kai îl cântări din priviri pe Calix, cu mâna pe cuţit, gata să tragă arma la orice mişcare bruscă a celuilalt.

— Unde e Keeva? întrebă Blue, privind în jur.

— Are puţină treabă acum. Hai cu noi, să-i cunoşti noii prieteni.

— Eram pe cale să sugerez acelaşi lucru. Sunt sigură că Sobek ar fi încântat să te revadă.

— Iar Taj ar fi încântată să te cunoască.

Nimeni nu mai mişcă, iar cei patru se fixară cu privirea între ei. Toţi, cu mâna pe armă. În câteva minute, putea fi o baie de sânge; cu toate astea, nimeni nu făcea prima mişcare.

— Pot sugera un schimb?

Lachlan fu cel care vorbi, în cele din urmă. Cu toţii se întoarseră spre bărbatul care se strâmba de durere.

— În felul ăsta, totul va merge mult mai repede.

29.

Sunt eu însămi.

La cincisprezece minute după ce un cetăţean moare, Terţiarul său dispare de pe radar. Sunt sigură că oamenii lui Sobek îl monitorizează pe Magnum, aşa că am cincisprezece minute să bag antidotul în cameră şi să fug. Singura problemă este că nu am destul timp să mă scufund ca să încerc să găsesc cheia mecanică, acolo unde a aruncat-o Magnum. Dacă mă întorc după cheie, nu am cum să termin treaba la timp, dar dacă nu mă întorc după cheie s-ar putea să nu reuşesc să deschid camera de carbon. Ezit, încercând să mă hotărăsc ce să fac.

Şi înot, încrezătoare, direct spre rezervorul de carbon.

Dacă e adevărat că sunt un Hibrid cu puteri uriaşe, atunci nu ar trebui să am nevoie de o cheie mecanică să deschid rezervorul. Reperez rezervorul cu capac roşu prin labirintul de ţevi şi înot spre el. Are un buşon octogonal, pe care cheia l-ar fi deschis cu uşurinţă. Încerc să-l deşurubez cu degetele, aşteptându-mă ca proaspăt descoperita mea super putere să se trezească la viaţă şi să mă ajute. Dar degetele îmi alunecă de pe capacul care refuză să se mişte.

Ies la suprafaţă să mai trag aer şi să mă gândesc.

Timpul trece şi, pentru prima oară, realizez că s-ar putea să nu-mi pot îndeplini misiunea. O să dezamăgesc Rezistenţa. O să-mi dezamăgesc sora.

Scot pastilele din bandană. Ce simplu ar fi dacă aş putea să le pun direct în apă şi s-o neutralizez aşa! Dar, fireşte, oceanul e prea mare. Singura cale de a opri otrava lui Sobek este să pătrund cumva în acea cameră de carbon. Dar nu am cum. Nu am o cheie cu opt laturi. Singurul lucru cu opt laturi pe care îl am este…

Mă scufund rapid până la camera de carbon şi mă concentrez pe talismanul meu. Celph[3]-ul meu. Pe sinele meu. Pe mine.

Exact aşa cum cele opt picioare s-au înfăşurat la locul

[3] În limba engleză, *celph* se citeşte *self* – „sine” (n.tr.).

lor atunci când am descoperit cine sunt cu adevărat, cele opt picioare se încleştează acum pe rezervorul de carbon şi se răsucesc. Funcţionează, şi în câteva secunde capacul e scos, iar eu reuşesc să pun antidotul în rezervor. Folosesc brăţara ca să strâng dopul la loc.

Şi mă îndepărtez înot.

EPILOG

Sunt acasă.

Găsesc motoamfibia pe care Kai mi-a lăsat-o şi merg direct în Oraşul Sabatic. E aproape miezul nopţii când ajung la fântână. Mă furişez în spatele hologramei şi apoi în labirint, care mă duce la lift.

Fac lunga călătorie până jos şi mă aştept să găsesc o mare sărbătoare în cinstea mea. Când uşa se deschide, sper să-mi văd toţi prietenii. În loc de asta văd întuneric. Oraşul Subteran e adormit, cu excepţia unei fete mici care aşteaptă chiar lângă lift: sora mea. Soarele meu, Sun. E mai bună decât orice sărbătoare. O strâng tare în braţe şi nu mai vreau să-i dau drumul niciodată.

— S-a terminat, în sfârşit. Acum putem fi o familie, spun eu.

— E doar începutul, oftează ea, cu o înţelepciune care îi depăşeşte vârsta.

Mă ia de mână şi merge cu mine spre cortul nostru.

— Cum a fost drumul înapoi? Ce fac ceilalţi? A fost distractiv cu motoamfibia? Cum e piciorul lui Lachlan? Unde e Kai? A început Taj Faza a Doua?

Am atât de multe întrebări şi numai Sun poate răspunde la ele.

— O să avem destul timp de poveşti mâine. În noaptea asta trebuie să dormi, insistă ea când intrăm în cort şi mă culcă în hamacul meu; copilul pierdut a devenit mama regăsită.

Sforăitul lui Patel mă alină, dar hamacul gol de deasupra mea, cel care era al lui Rezz, îmi amărăşte gustul victoriei. Mâine o voi alina pe Gina. Mâine mă voi întâlni cu Kai. Mâine voi face cu Taj strategia pentru Faza a Doua. Deocamdată sunt încântată că mă pot bucura, în sfârşit, de vise neîntrerupte. Am câştigat. Am salvat omenirea.

O voce intră în capul meu şi nu-i aparţine Ineliei. Sau lui Taj. Sau lui Lachlan.

Este vocea lui Sobek.

„Te felicit pentru succesul tău, Keeva. Mereu am ştiut că eşti specială. Închipuie-ţi că ai fi mult mai bună dacă ai avea un partener. Oh, nu la mine mă refer, draga mea; sunt prea bătrân. Deja am trăit prea mult. Sunt gata să cedez lumea unui moştenitor demn de această misiune. Unei echipe de parteneri care să ducă acest univers în următorul mileniu.

Ah, da, probabil că te întrebi unde este Kai. Biata de tine. Ei bine, misterul e elucidat: Kai e cu mine acum. L-am capturat. Găseşte-ne.

Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere.”

DESPRE AUTOARE

SADIE TURNER este un producător de film şi scriitor care locuieşte în Los Angeles, dar provine din Brighton, Anglia, şi care lucrează cu mai mulţi antreprenori de la Hollywood. Are mai multe proiecte în derulare şi predă yoga.

COLETTE FREEDMAN este un dramaturg, scenarist, regizor şi romancier ale cărei lucrări au fost produse şi publicate la nivel mondial care a fost recent introdusă pe lista „50 de oameni de urmărit” a celor de la Dramatist Guild. În colaborare cu autorul de bestseller-uri New York Times Michael Scott, a scris thriller-ul The Thirteen Hallows. Romanul ei extrem de apreciat de critici The Affair a fost publicat în februarie 2013, iar continuarea The Consequences a apărut în februarie 2014. Dramatizarea cărţii a primit laude în turneul din Italia al piesei, care a fost jucată acolo din februarie până în mai 2013. Este autoarea a peste douăzeci şi cinci de piese puse în scenă, inclusiv *Sister Cities*, un mare succes la Edinburgh Fringe, cotat cu cinci stele. Piesa a fost jucată în Statele Unite şi în lume, inclusiv la Paris (sub titlul *Une Ville, Une Soeur*) şi Roma (sub titlul *Le Quattre Sorelle*). A scris şi scenariul aflat acum în preproducţie, care are în distribuţie actriţe şi actori ca Jacki Weaver, Alfred Molina, Tom Everett Scott, Stana Katic şi Troian Bellisario. Musicalul aceleiaşi autoare, *Serial Killer Barbie*, a avut premiera la Centrul de Artă Noho din Los Angeles în noiembrie 2014 şi a debutat în Noua Zeelandă în septembrie 2015. Colette a fost solicitată să scrie mai multe scenarii, inclusiv o adaptare a bestseller-ului *The Last Girls*, o adaptare modernă a celebrului *Unchiul Vanea*, şi thriller-ul *Casa Matusita*, cu Malcom McDowell în rolul principal. Alături de romanciera Jackie Collins, este co-autoarea piesei *Jackie Collins’ Hollywood Lies*, care începe turneul regional în 2017.

Ca regizoare, Colette a câştigat peste şaizeci de premii

pentru activitatea în domeniul publicităţii, inclusiv International Summit Award, premiul Telly şi Communicator Award. A ocupat primul loc la secţiunea Scriere Creativă în cadrul Conferinţei Scriitorilor de la Santa Barbara. Este co-producător al primului ei film, *Quality Problems*, din a cărui distribuţie fac parte Jack McGee, Jenica Bergere, Brooke Purdy şi Doug Purdy.

Pentru mai multe informaţii, vizitaţi:

www.colettefreedman.com

În viitor, nu mai există boală. Nu mai există război. Nu mai există nemulțumire. Toți cetățenii sunt membri supuși ai Guvernării Globale. Însă o singură vară este pe cale să schimbe totul. Keeva Tee tocmai a împlinit cincisprezece ani. Este pe punctul de a pleca în multașteptata excursie la Tabăra Monarch, pentru a primi imprimarea celui care i-a fost desemnat partener de viață. Dar în clipele fericite și lipsite de griji petrecute în Comunitatea Oceanică a auzit și zvonurile de temut despre „anomalii" – cetățeni care nu pot fi imprimați. Iar când Keeva ajunge la Tabăra Monarch, cel mai întunecat coșmar al ei devine realitate – este și ea o anomalie. Din acel moment, începe să se îndoiască de toate convingerile din trecut. Dacă libertatea și individualitatea au fost sacrificate de dragul siguranței? Găsind un avertisment scrijelit sub patul din tabără, Keeva începe să înțeleagă: revolta va fi pedepsită, dezacordul nu este o opțiune, iar răzvrătiții vor fi anihilați.

„O carte vibrantă"
— Russel Brand —

„O poveste cu un ritm alert și captivant"
— Randy Jackson —

„O aventură amețitoare"
— Max Beesley —

